

Ketabton.com

پڻ سوڻه

د دنيا پاي

د اووه کلن تدريجي مرگ کيسه

نستوه نادري

ژباړن: محمد عمر ستانکزی

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: پل سوخته د دنیا پای

لیکوال: نستوه نادري

ژباړن: محمد عمر ستانکزی

خپرنډوی: سروش کتابپلورنځی

پښتې: حسیب الرحمن ساحل

د خپرونو لړ: ۹۲

شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۲۰۲۲

ISBN 978-9936-647-66-4

د دې کتاب د چاپ، پر ویبپاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرنډوی سره
خوندي دي

ادرس: سروش کتابپلورنځی، مینه یار مارکېټ، د درېیمې ناحیې کوچې ته نږدې،
میرویس میدان «کوټه سنگي» کابل - افغانستان.

 Sorooh Bookstore

 ۰۷۸۵۲۰۰۲۱۲

د لیکوال یادښت

دغه کتاب چې ستاسو په لاس کې دی، لغات او کلمې یې په یوه ویجاړ او له غمونو ډک ښار په څنډو کې د ژوند د هغو دردوونکو او وژونکو تیارو د لیکلو په پار لاس په لاس شوي خو یو متن شي او هغه کړاوونه او دردونه انځور کړي کوم چې تراوسه موږ نه یو ورسره مخ شوي، باید ووایم چې د دغه کتاب له لیکلو څخه زما یواځینې هدف د روږدیتوب په لومه کې د انسانانو د ژوند د پټو اړخونو او د دې ټولني په مینځ کې زما د اووه کلن تدریجي مرگ د کیسې وړاندې کول دي.

د دې یادښتونو یوه برخه د پل سوخته په تیارو او ځینې برخې یې هم د روږدیتوب د پرېښودو او درملنې روغتونونو کې له افغانستان څخه ترهنده لیکل شوي دي او وروستی کړنې یې د بشپړې روغتیا او له روږدیتوب څخه د ښه والي پر وخت لیکل شوې دي، هڅه مې کړې ده خو له عامیانه ادبیاتو څخه تر لوړو کوم چې د روږدو، مافیا او مواد پلورونکو په مینځ کې تبادلې کېدل کار واخلم، په همدې پار له تاسو قدرمن لوستونکي څخه هیله کوم چې املايي، لیکلي ستونزې یې په ما پورې ونه تړئ.

په خورا درنښت

نستوه نادري

پیلیزه

«بد مرغی»

کابل سیند د ټپي تمساح په خېر د کابل له زړه څخه ورو ورو د ښار مرکز خواته په حرکت و. کله چې پل سوخته ته نږدې رسېده، د پله دواړو خواووته هغه راټول شوي او ژوبل شوي اشخاص یې په خپله لمن کې ښوودل چې له ځان سره یې ډېر ژور دردونه او ترخې کیسې پټې ساتلې وې.

پل سوخته له هغه ښامار سره ورته والی درلود چې سینه یې د سیند په ناولو اوبو پورې نښتې وي او فکر دې کاوه چې پرسینه باندې یې د ناولو اوبو له تېرېدو څخه خوند اخیسته، خوله یې د سیاه چالې (تور سوري) په خېر چې تل یې معلوم نه دی وهم ناکه او ډاروونکې خلاصه وه، که چېرې یې خولې ته د ننه کېدلې هرڅه له منځه تلل ژوند، انسانیت، وخت، ځای، خیال، هیله او نور هرڅه پای ته رسېدل...

هرڅه خپل وروستي گامونه اخیستل او پای ته رسېدل، خو یو څه پیل کېدل: هغه ترڅه او وینه بهوونکې کیسه ده چې وروسته په سرطان بدلېده او ټول انساني وجود یې نیوه، د انسان تېر ته یې ورو ورو رېښه ځغلوله چې راتلونکی او برخلیک یې تیاره او تریخ دی؛ پل سوخته د مقناطیس په خېر داسې قوي و، کله به یې چې تاسو په خپله غېر کې ونیولی، د هغې غوښې په خېر چې هډوکی یې پوښلی وي په بدن پورې مو نښته، بل هېڅ ځواک نه شوی کولای چې له منگولو څخه یې تاسو وژغوري، د هغه تیاره سوري په خېر و چې د ژغورلو له پاره مو که هر څومره لاس او پښې وهلی لا ژور تللی او په هغه تاریکی کې خښېدلی او درد مو لا قوت مونده.

زه نستوه نادري، د کابل په پل سوخته کې د دردمن ژوندي له بېلگو او د ژوند د تريخ حقيقت له عيني شاهدانو څخه يم، اوس مې وغوښتل هغه څه چې نږدې يوه لسيزه زما د سترگو پر وړاندې واقع شوي دي او وروسته مې په ذهن کې د ژوند د يوې تيارې پديدې په څېر د رورديتوب د فولادي قلم او اوسپنيز خټک په واسطه حک شوي دي بيان کړم.

څو وکولای شم چې د مافيایي کابل يو بل تياره، پټ او نا څرگند اړخ تاسو ته وښيم او تاسو چې تر اوسه پورې د دغه وحشي طوفان منگولو کې نه یی اسير شوي او تاسو چې تر اوسه پورې د يوه روردي د دې ټولو بدبختيو مصيبت په اړه نه پوهېږئ او لېواله ياست چې پوه شئ.

هغه کرښې چې په دې برخه کې ليکم ډېرې دردونکې دي، د دې هرې کرښې د ليکلو له پاره مې ډېر کړاوونه او ستونزې گاللې دي څو وکولای شم چې خپل غم په ليکلې بڼه وړاندې کړلای شم او د هغه خوږو شېبو جبران وکولای شم چې له بده مرغه په ناوړه حالت کې راباندې تېرې شوې دي او يا هغه نړۍ چې زما د سترگو پر وړاندې ترسيم کېږي او غمونه مې يې ځوروي چې گير پکې راغلی وم، زه هڅه کوم چې له ځانه يې لرې کړم او خلکو ته يې ورسوم؛ حيران پاتې يم نه پوهېږم چې د رورديتوب د تياره کوهي له کوم ځای څخه پيل وکړم؟! له هرې برخې چې پيل کوم، په پای کې له يوې لويې تراژيدۍ او ذهني کشمکش سره مخ کېږم، هغه داسې ځای و، چې انسانان په کې دردېدل او داسې به پراته وو لکه روح يې چې کېدې ترې کړې وي، زه د هغه دردونو ستونزو وړاندوينه نه شم کولای، ځکه ډېرې اوږدې او پلنې ستونزې هلته موجودې وې.

د ټولو سختيو، دردونو او غمونو سره سره چې د دې ټولگې د ليکلو په لړ کې ما ته مخې ته راغلل، بيا هم خوښ يم چې د «پرنډ» خپرندويه ټولنې

او مېرمن زحل سیرت په سمون سره مې وکولای شول، چې د چاپ په گانه یې سمبال کړم.

دا زما له پاره چې یوه لسيزه مې د بدبختو، هېرولو او وېره کې تېره کړې ده ډېر ستر او ارزښتمن کار دی؛ تاسې درانه دوستان چې دغه لیکنه لولی او هغه نوي تنکي ماشومانو ته مو چې تراوسه د ژوند د ښو او بدو په اړه په څه نه پوهېږي یوه لویه بېلگه او عبرت شي؛ خو د روږدیتوب له منگولو څخه د خپل ځان او کورنۍ د ساتلو په فکر کې شی.

هغه ورځ چې سهار یې سوږ، تریخ او ساه نیونکی و، پر پل سوخته باندي د طوفان د خاموشۍ چوپیتا خپره وه، کله کله به د قمار وهونکو ښکنځلو دا له مینځه وړونکې چوپیتیا ماتوله، وروسته به بیا ځلې د ټولو په رگونو او بدن چوپیتیا حاکمه کېده. هر روږدی په یوه څنډه کې سر ښکته ناست او د خپل ځان په اړه سوچ وړی و، په خپلو یادونو کې ډوب و، هغه یو کس چې ماته ډېر نږدې و ترې ومې پوښتل: څه خبره ده؟

وویل: راتولونه راځي، ټاکل شوې وه چې په مخدره توکو روږدو (Finex) د درملنې د زر بستریز او پینځه سوه بستریز روغتونو کار کوونکي راشي، زه هم له ځایه پورته شوم، د ښینې پیپ مې په لاس کې و، د نیم ساعت له پاره مې پیپ ته ونه کتل، د هغه ورځو په یاد کې لارم چې هغه وخت زه په نشه یي توکو نه وم روږدی، وروسته مې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، دردوونکې اوبسکې د هغه دردونو څخه چې نه شم کولی ټول دلته بیان کړم.

خپلې شاوخوا ته مې وکتل، چې د تېر په څېر د مخدره توکو پیپ او نې چې خپلې خواته گوري، ژاړې د قمار وهونکو غبرونه مو اورېدل، د لویو او گاونډیو ودانیو د سپټیک پایپونو یو ډول ناوړه لوی غږ ټول ځای نیولی و او

بس؛ یو ځلې چوپتیا ماته شوه د نشه یې توکو د یو شمېر کارکوونکو او عسکرو وحشي او نازک غږ ټول پل ونيوه: " پورته شی مرده گاوانو، بې ناموسانو، حرامیانو، مورگانې، خویندې او بنځې مو...".

ټول له خپل ځایه پورته شول او په تېښته بریالي شول، مامورینو په خپل وحشتناک او لوړ غږ ښکښلې کولې، د پسرلي - زرغون فصل لومړۍ ورځې وې، د کابل سیند اوبو په بې ساري توگه د مستې څپې وهلې، ډېرو کسانو په اوبو کې ځانونه واچول، اوبو له ځانه سره یوړل او یو شمېر هم د پل لوېدیځ خواته په تېښته کې وو، عسکرو خپلې تمانچې له کمربندونو را وایستلې او ټولو په بېرته ډزې پیل کړې.

زه له خپل ځای څخه پورته شوم غوښتل مې وتښتم؛ چې په ناڅاپي توگه د یوې مېرمنې نرم او لطیف غږ چې له درد او غم څخه ډک و زما پام یې خپل ځان ته واړوه، "نستوه جانه، نستوه جانه، زما لاس ونیسه"، کله چې څیر شوم گورم چې خاله فاطمه وه، د لوړې ونې او ښه هیکل درلودونکې مېرمن چې له بده مرغه حامله هم وه، لاس مې یې ونيوه، څنگ ته یې درې کڅوړې هم اېښې وې.

خپلې کڅوړې یې ماته راکړې او جوړه د پله وروستی خواته هغې خیمې ته چې د پل سوخته د تر ټولو خونړي روږدي د کاکا په زوی یادېده روان شوو، غوښتل مې گړندی لار شم چې خاله فاطمې وویل: په کرار...

په ډېر تکلیف مو ځان د خیمې داخل ته ورساوه، خاله فاطمې ته مې وویل: دلته کښېنه! که چېرې مامورین راغلل ورته ووايه چې حامله یم او روغتون ته نه شم تللی؛ زه له تا څخه لرې هغه تیاره ځای کې پټېرم خو تاته څوک زیان ونه رسوي.

څو دقیقې وروسته د نشه یې توکو کارکوونکي خېمې ته نږدې شول، د خاله فاطمې په لیدو سره په خېمه کې وگرځېدل او زه ناچاره د خېمې له شاه څخه پورته شوم، معروف خان او درې تنه نور کارکوونکي ماته په داسې حال کې رانږدې شول، چې لرگي یې په لاسو کې وو. د دوی له ډلې یوه غوښتل چې ما په لرگي ووهي، خو معروف خان اجازه ور نه کړه، وویل: ورځه د خېمې داخل ته لاړشه، د خاله فاطمې څنگ ته، که هر چا څه وویل ورته ووايه چې ماته معروف خان اجازه راکړې ده، بیا راوگرځېدل او پرلپسې یې څو ډزې وکړې.

په نشه یې موادو د روږدو ټول شته یې وسوځول، کله چې د گاز بالونونو اور واخیست په پرلپسې توګه یې چاودنې کولې، داسې تصور کېده چې پل سوخته په راکټونو ویشتل کېږي، مامورینو له مور څخه واټن اخیسته او د روږدو مظلومانه غږونه او چیغې تر لرې پرتو سیمو پورې اورېدل کېدې، خاله فاطمې زما خوا ته وکتل او وویل:

"منه نستوه جانه، که ته نه وی شاید زما ژوند پای ته رسېدلی وی."

ومې ویل: نه خاله فاطمې ما هېڅ کار نه دی کړی، لوی رب له تاسره مرسته وکړه، زه هسې یوه وسیله او بهانه شوم.

خاله فاطمې تل ډېر تېز عطر کارول، ټوله خېمه د خاله فاطمې د تېزو عطرو بوی په سر نیولې وه، ومې ویل: خاله فاطمې، مور مې چې کوم وخت د انی کیسه راته کوي، وایي: یوه لوړه، سپینه، ښکلې او لوی هیکل لرونکې ښځه وه؛ هر وخت چې تا وینم فکر او احساس کوم چې ته زما هماغه انی یې.

خاله فاطمې په ټوکه کې وویل: زه ډېره زړه شوې يم؟ ومې ویل: نه خاله فاطمې ته ډېره ځوانه یې؛ زما لید لوری او احساس ستا پر وړاندې همدا دی.

وروسته مې وغوښتل چې د دې خبرو لوری بدل شي، پوښتنه مې ترې وکړه: ته ولې او څنگه په دې توکو روږدې شوې؟
خاله فاطمې وویل: "د خپل لومړني خاوند له امله، ناځوانه او بې غیرته نور څه ونه شوی کولای پرته له دې چې زه یې روږدې کړم، خو د هغه تابع شم، دا خبرې یې په داسې حالت کې کولې چې له سترگو یې اوبښکې بهېدلې".

ویې ویل: زه یوازې یوه نجلی نه وم، په خان آباد کې د شاوخوا گاونډیان او خلک زما مینوال وو، خو یوه سړي چې دوه مېرمنې یې هم درلودې او زموږ په سیمه کې قوماندان و، خو ځلې یې زه په کوڅه کې لیدلې وم او بالاخره یې جرگه راولېږله، ما دې نه ځواب ورکړ، خو چې یوه شپه یې زما پلار په کوڅه کې د ټوپک په قنډاغ وواهه" او ویې ویل: که چېرې دې لور ماته را نه کړې، بل ځل دې په مرمۍ په سر ولم، د شپې مې پلار په وینو ککړ کورته راغی او د پېښې په اړه یې کیسه راته وکړه، مجبوره شوم هغه مې د خاوند په توگه ومانه.

وروسته یې چې هر څو کونښن وکړ چې زه له زړه ورته چمتو او له هغه سره نږدې شم؛ ما یې خبره نه منله او په حقیقت کې مې په هېڅ ډول زړه نه منله چې زه له ده سره نږدې واوسم، خو چې ناروغه شوم او یوه شپه یې هېرویین راته را وړل چې ستا له پاره فلاني «ملا» ته تللی وم او دا دودې (شوېست) یې راکړ چې دود یې کړه، په دې خاطر چې پېریان دې له بدن څخه بهر شي نو دا باید د سیگرېټ په ډول وڅکوي، کله مې چې یو دوه

دوده کش کړل (وخکول) حال مې يې بدل کړ، داسې احساس مې کاوه چې اسمان ته پورته شوم.

ده په چيغو پيل وکړ، هلې مرسته وکړې چې مړه کېږي... زه يې هيښ! کړم خاله فاطمې خپلې کيسې ته دوام ورکاوه، په همدې وخت کې مې د سختو چيغو غږ تر غوږو شو، له خپل ځای څخه اوچت شوم، له خېمې څخه بهر ته ووتلم، گورم چې درې روږدي کسان د اوبو پرمخ د ساه ورکولو په حالت کې و، اوبو په ډېرې تېزۍ سره هغوی وړل او نورو روږدو چيغې وهلې چې ونيسئ خو هېچا مرسته نه شوی کولای، ځکه چې اوبه ډېرې او تېزې وې. د خاله فاطمې کيسه پاتې وه... بېرته خېمې ته راغلم، خاله ته مې وويل: وبنسئ، چې ته خپه شوې نه وې، نوره کيسه دې راته وکړه، بيا څه وشول؟

ويې ويل: "هغه ناځوانه زه په بشپړ ډول روږدې کړم... موده وروسته يې طلاق راکړ او وروسته مې په پل سوخته کې له بل چا سره واده وکړ، چې له هغه څخه د اووه مياشتو ماشوم په گېډه کې لرم، خاوند مې يې اوس د جنگلک د روږدو انسانانو روغتون ته بېولی دی.

دا وخت د خاله فاطمې له سترگو اوبنکې بهېدلې، ورته ومې ويل: ته اتله يې خاله فاطمې، زما نن له خپل ځان څخه کرکه وشوه، دا مور نارينه څومره پست او ناوړه کېدلای شوو؟... داسې ظلم خو څوک نه کوي...

خو کسانو غږ وکړ: راتولونه پای ته ورسېده، کله مور چې پوښتنه وکړه، ټولوونکو سل کسان له ځان سره وړي وو، شل تنه په اوبو کې ډوب او ورک شوي وو او درې تنه يې په ډزو وژلي وو. د دې ترڅنگ زرگونه تنه نور ژور ډوب شوي وو خو بېرته راختلي وو، ډېر کسان د پل سوخته او روغتون ترمنځ چې کوم واټن دی، په دې ساحه کې وژل شوي او يا هم په ډېر بد

حالت کې پراته وو. دا له غم او درد څخه ډکې کیسې په تیاره، سکوت، بې ژبې او ناتوانه ژوند کې پای ته رسېږي او د روږدیتوب (اعتیاد) دغه وحشي ویروس څلور میلیونه کسان په خپله خیرنه لمن کې رانیولي وو.

لومړۍ کیسه: «زه څه ډول روږدی شوم؟»

په حقیقت کې د خپلو ځواکمنو تلویزیوني خپرونو په لوړه سطحه کې واقع وم، زما پروگرامونه د نورین د څېړنیز او پرمختیایي ژورنالېزم د تېم لخوا چې د هغه په راس کې هم خپله واقع وم، هره اونۍ یې جالبې پېښې رامنځته کولې او زما د پروگرامونو له لارې د نورین تلویزیون رییس هم ستر باور او نوم خپل کړی و، په ورته وخت کې زما برنامو یا پروگرامونو له لارې نورین تلویزیون ته ډېر اعلانونه راټولېدل خو له بده مرغه بیا هم د نورین تلویزیون رییس زما معاش پر ټاکلي وخت نه را کاوه، په دريو میاشتو کې یې ما او نورو کار کوونکو ته د یوې میاشت معاش را کاوه، د پیسو پرستی حس یې ورځ تر بلې زیاتېده او ما په یو ډول سره د نورین تلویزیون د رییس د ناځوانیو پر وړاندې ځان غلی نیولی و، شهرت هم یو عجیب څیز و، چې زه یې هڅولم خو په خطرناکو پروگرامونو کې ځان څرگند کړم.

یوه خبره وه! که څه هم چې معاش یې په خپل وخت نه را کاوه، خو زه ورځ تر بلې مطرح کېدم او شخصیت مې لا ځواکمن کېده.

محمود رهگذر، د هېواد د سینما گرانو له جملې څخه و، زه له هغه سره د یوه فلم په پرانیسته کې اشنا شوم، وروسته هغه څو ځلې زه مېلمه کړم، په هغه وخت کې نوموړي په بادام باغ کې یوه کوټه نیولې وه، زه نه پوهېږم چې ده دا کوټه په څه خاطر او څه ډول نیولې وه... زه به یې هر وخت هلته وربللم او په گډه به مو په نوموړې کوټه کې شراب څښل.

د نورین تلویزیون رییس په داسې حال کې چې زما د ښو پروگرامونو له برکته یې ډېرې پیسې ترلاسه کولې، هغه به یې په خپلو ساعت تېریو

مصرفولې، وخت ناوخت به یې تاجکستان ته سفر کاوه او هلته به په مېلو او چرچو ورک و! دی چې کله له یوه سفر څخه کابل ته راغی ماته یې یوه ډالی راوړې وه، یوه شپه مې د بابه جانیانو «صوفیانو» په اړه یوه څېړنیزه خپرونه پرلاره اچولې وه، دی هم له تاجکستان څخه افغانستان ته راغلی و، دا وخت زما خپرونې په ژوندۍ بڼه خپرېدې، د خپرونې د لومړۍ برخې له پای ته رسېدو وروسته، د دفتر اجیر (خدمه) ماته سټیډیو ته راغی او ویې ویل: رئیس صیب وایي چې کله دې خپرونه پای ته ورسوله بیا زما خواته راشه.

د دفتر په څلورم وروستي منزل کې یې د مهمانی بېله کوټه درلوده، کله چې د خپرونې لومړۍ برخه پای ته ورسېده، زه هم ورجگ شوم، کله مې چې د کوټې دروازه پرانیسته، گورم چې له خپلو دوه نورو ملگرو سره ناست دی او په گرمه هوا کې څلور لینه برېښنایي بخاری روښانه ده، دا زما له پاره ډېره جالبه وه، ومې ویل: رئیس صیب څه شوي دي؟ فکر کوم په تېروتنې سره مو د پکې پرځای بخاری روښانه کړې ده؟!

مسکی شو، د خپلو ملگرو خواته یې وکتل او ویې ویل: او لېونی هغه خوند چې په بخاری کې دی په باد پکه کې نه شته، وروسته درې واړو وخنډل، مایې سترگو ته وکتل چې سترگې یې تنگې یا کوچنۍ شوې وې، لاندې غاښونه یې له پاسنیو غاښونو سره نیښتي وو او په ډېر قوت یې غاښونه پر یو او بل مښل، تردې چې د غاښونو د کړپهار غږ یې اورېدل کېده.

رئیس له خپل جیب څخه یوه کوچنۍ کڅوړه راوايسته او وویل:

بناغلی نستوه! پوهېرې دا هرڅه سل ډالره قیمت لري، بسنه کوي چې له دې څخه یو نوشیجان کړې او په ژوند جنت ته لاړ شي. ومې ویل: قدرمن رئیس صیب دا څه دي؟! ویې ویل: دا تابلېت «k» نومېرې، فضايي راکټ دی، سپری مستقیم جنت ته بیایي، یو دانه مې ترې واخیست، گورم چې خر (خاکستري) رنگ یې درلود بېرته مې ورکړ، ورته ومې ویل: مهرباني وکړئ.

په مسکا سره یې راته وویل چې ستا مال دی، وایې خله نوشیجان یې کړه، ومې ویل: رئیس صیب! زه په تا باور لرم مگر خپله پوهېرې چې زما له نشه یې توکو څخه کرکه کېږي.

په جدیت سره یې راته وویل:

بناغلی نستوه!

دا مخدر توکي نه دي، ته چې څه وینې دا د رئیسې نشه ده، سل ډالره یې قیمت دی او بیا زه خو کوم خراب شی تا ته نه درکوم.

نه پوهېرم هغه مهال مې ولې په رئیس لیونی باور درلود، ومې ویل: سمه ده رئیس صیب، زه په تاسو باور لرم خو دا کار شاید مور ټول روږدي کړي، مسکی شو ویې ویل:

ته واخله ووهه د وهلو سر پورته دی... وروسته یې وویل که روږدی شوې مسؤلیت او جرم یې زما په غاړه. ملگرو یې هم وهڅولم او گولی مې په خوله کې واچوله، دومره ترخه وه، فکر مې کاوه چې د ټولې نړۍ تريخوالی په همدې گولی کې دی، گولی مې په خوله کې وه، دوی بیا بیا سپارښتنه راته کوله چې شین چای وڅښه.

موده وروسته یو بڼه احساس راته پیدا شو، د هر گیلایس چای په څښلو سره مې داسې احساس کاوه چې د الله او جنت لوړو ته پرواز کوم، ټوله دنیا په یوځل سره راته لذت بښونکې او له مهربانۍ ډکه شوه، یو ځل مې احساس وکړ، چې غاښونه مې سره نیښتي دي، ژامو مې درد پیل کړ، سترگې مې تنگې شوې وې په پرلپسې توګه مو چای څښه او له گرمۍ څخه مو خوند اخیسته.

خپل لاسي ساعت ته مې اصلاً وړ فکر نه وه، زه د شپې اته بجې له دوی سره یو ځای شوم، هېڅ مې خپل ساعت ته نه کتلي، د شپې اته بجې له دوی سره ملګری شوم، درې نورې شپې مې له هغوی سره تېرې کړې وې، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی. د شپې وروستي وختونه و او شپه په ډېره چټکۍ سره تېره شوې وه، داسې فکر مې کاوه چې یوه دقیقه تېره شوې ده، خوب اصلاً نه و، ډېرې بې خوبۍ په ټولو خپلې وزرې غورولې وې، د سهار تر اووه بجو پورې یو ځای پاتې شوو، اشتها له منځه تللې وه، ما له دوی څخه اجازه واخیسته خو کورته لاړشم، رئیس هم غوښتل چې خپل کورته لاړ شي، وضعیت بلکل بدل شوی و، نشې بې هوښه کړي وو، ډېرې ځان دردی او خستګۍ ټول راګیر کړي وو.

کله چې د نورین تلویزیون انګر ته ورسېدم، د قدم وهلو نوره شیمه په ما کې نه وه پاتې، ډېره سخته راته تمامېده، زه هغه وخت د نورین تلویزیون د څېړنیز ټیم مسؤل وم، ټولو په نورین کې زه لیدلم او د مدیر صیب په نوم یې غبر را باندې کاوه، زما له همکارانو یو تن نږدې راغی ویې ویل: څه شوي مدیر صیب؟

ځواب مې ورکړ: ځان مې درد کوي، زما موټر چلوونکي نثار ته غږ وکړه، نثار راغی ویې ویل: ټوله شپه په دفتر کې پاتې شوی، شمېره مو غلې وه او زه هم خپل کورته لارم... مور دې څو ځلې اړیکه ونيوله او ستا پوښتنه یې وکړه؛ ما ورته وویل چې نستوه نن شپه په دفتر کې پاتې دی، ما ورته وویل: لاس مې ونیسه خو ده بیا پوښتنې کولې چې ولې څه شوي دي؟ ما ورته وویل: وجود مې ډېر سخت درد کوي، په تعجب سره یې وویل: پرون سهار خو ته رک روغ او نورمال وې، اوس ولې داسې ضعیف شوی یې؟

ما ورته وویل: چې نه پوهېږم لاس مې ونیسه، په موټر کې مې کښېنوه او کورته مې ورسوه؛ موټر له دفتر څخه د کور پر لور په ډېره ګړندی توګه په حرکت کې و، خو ما داسې فکر کاوه چې موټر چلوونکی مې اوس هم ډېر ورو روان دی، ورته په غوسه شوم، په لوړ غږ مې ورته وویل: موټر ولې سم نه ځغلوې؟ ده وویل: بناغلی مدیر صیب له دې څخه زیات تېز تګ (سرعت) یا زما ژوند اخلي او یا هم ستا، د ډېر ژور درد له امله نږدې و چې چیغې ووهم، فکر مې کاوه چې یو ځنځیر لرونکی لوی ټانک زما په وجو له پاسه تېر شوی دی په پښو کې مې ډېر سخت او ژور درد احساسوه.

کورته ورسېدم، دروازه مې وټکوله... چې مورجانې مې دروازه را خلاصه کړه او راته ویې ویل: خیریت و نستوه جانه؟ د شپې ولې کورته رانغلې؟ یوازې همدومره مې ورته وویل: مورجانې ناروغ وم.

خپلې خونې ته لارم، د ډېرې ژورې ځان دردی له امله ویده شوم، د مازیګر شاوخوا شپږ بجې مورجانې له خوبه وینس کړم، خو بیا مې هم حالت ډېر خراب و او دې ستریا احساس مې کاوه. هغه مهال د شپې له اووه بجو تر اتو بجو پورې د سلام سرزمین من خپرونه په ژوندی بڼه خپرېدله،

مورجاني مې په خواږه غږ راته غږ وکړ موټروان دې درپسې راغلی دی
خپروني ته نه ځي؟ ورته ومې ويل ځم.

ډېر ستومانه وم، دومره ستومانه چې د کنبېناستلو توان مې هم نه
درلوده، هوډ مې وکړ چې دفتر ته لاړ شم او رئیس ته ووايم، زه نه شم کولای
چې نن شپه خپرونه مخته یوسم، کله چې دفتر ته ورسېدم ومې پوښتل،
رئیس چېرته دی؟ ويې ويل: په څلورم پور څرخي خونه کې دی، همدغه
اتمه شمېره خونه د رئیس وه، په ډېر خراب وضعیت او بې حالی سره د
رئیس کوټې ته د ننه شوم، گورم چې رئیس له خپلو هماغه دوه ملگرو سره
خوښ ناست دی، برقي بخاری ورته روښانه ده او په پرلپسې توگه شین
چای څښي. ورته ومې ويل: رئیس صیب! زه نه شم کولای چې نن شپه
خپرونه مخته یوسم، په غوسه شو، ويې ويل ولې ښاغلی نستوه؟

ټول خلک په ډېره لېوالتیا سره ستا د خپروني وړاندې کولو په پار چې د
(بابه جانیانو) په اړه ده د انتظار شېبې شمېري، ځواب مې ورکړ: زه ډېر
ستومانه او کم انرژي يم، نو په همدې خاطر ما وښه!

دی مسکی شو، ويې ويل: ووايه چې تېل نه لرم ښاغلی نستوه.

د دوه ملگرو له جملې څخه يې يوه په مسکا سره له خپل جیب څخه بل
تابلیټ k راوايست او د پېغور په ډول يې وويل چې دا دي واخله اتيا لېتره
تېل، دا ځل پرته له دې چې ووايم نه! نه يې اخلم وا مې خيسته او خولې
ته مې واچوله، دومره ترخه وه، چې پوښتنه مه کوئ، څو گيلاسه چای مې
ورپسې وڅښه او وروسته داسې حس راته پيدا شو چې هېڅ خبره نه شته
او فکر مې کاوه چې مخکینی ستوماني له دروغو پرته بل څه نه و.

پل سوخته د دنیا پای | ۲۳

د هغه ماشین په خپر شوم چې کلونه وروسته دویم ځلي روښانه شوی وي، خپل ټول قوت او پرځان اتکا مې بېرته ترلاسه کړه، په ځواکمنه توګه مې د ساعت خواته وکتل چې د شپې دوه کم اووه بجې دي.

رئیس ته مې وویل: زه ځم سټېډیو ته، ویې ویل ورځه لاړ شه، کله چې لاړم گورم چې د خپرونې خو تنه مېلمانې هم راغلي وو، خپرونه مې په ډېره ښه او ځواکمنه توګه پای ته ورسوله، تردې حده قوي خپرونه وه چې د بابه جانیانو ټیم یې ډېر قهرجن کړی و... کله چې له سټېډیو څخه څرخي خونې ته د رئیس څنگ ته راغلم گورم چې د خپرونې په شمېره باندې د رئیس دفتر ته پرلپسې زنگونه راغلي وو، چې څنگه دې ننه شوم، رئیس په مسکا راته وویل:

اتله! بیا دې انقلاب رامنځته کړی دی، له خپرونې دوه ساعته وروسته دفتر ته تلفون ته پرلپسې زنگو راتلل، په څرخي خونه او د حرارت په لوړه درجه کې د تابلېټ k نشه یو ځل بیا ډېره او ځواکمنه شوه، خپل موټروان ته مې زنگ وکړ او ورته ومې ویل چې مور ته مې زنگ ووهه او ورته ووايه چې نن شپه بیا هم نستوه کورته نه راځي کار لري، ته هم خپل کورته لاړ شه، زه نن شپه هم په دفتر کې پاتې کېږم، موټروان مې ډېره جالبه خبره وکړه ویې ویل: مدیر صیب! پرون دې هم مور پوښتنې کولې، چې نه پوهېږم په نستوه څه شوي دي؟ ولې دا ډول دی؟ پرون یې حالت ډېر خراب و او تر ډېره ویده و، څه ورباندې شوي دي؟

غوره ده چې کورته لاړ شې مدیرصیب، زه ورته په غوسه شوم، ورته ومې ویل زما په کار کې ستا کار نه شته، تلفون مې غلی کړ او بیا هم د تېرې شپې په شان تر سهاره په ډېر خوند تېره شوه. شین چای او «تابلېټ k»

نشې خپل تاثیرات او خوند درلود، د سهار خواته نشې بیا زور واخیست او پر ټول بدن باندې مې د ژور درد خپه بیا خوره شوه.

وروسته بیا له خپل موټروان سره د کور پر لور روان شوم، موټر ته له پورته کېدو سره سم د درانه خوب خپه راباندې راغله، د کور دروازې ته له نږدې کېدو سره سم موټروان وینښ کړم، په ډېرې سترپیا سره کورته د ننه شوم او مور مې وپوښتل: په دې دوه ورځو کې دې بیخي بدلون کړی دی، په تاڅه شوي؟! ځواب مې ورکړ مورې! ډېرې پوښتنې مه کوه، په دفتر کې مې کار ډېر و، سترې او ستومانه یم ویده کېرم، وروسته ویده شوم بیا هم د تېر په څېر د مازیگر پینځه بجې وې چې مور مې وینښ کړم، اوس مې مور ډېره جدي وه، په پوره جدیت سره یې پوښتنه وکړه: نستوه په تا باندې څه شوي دي؟ نه خبرې کوې، نه ډوډۍ خورې او تر ډېره ویده وې، علت یې څه دی؟ ماته د خبرو هېڅ حوصله نه وه را پاتې، ورته ومې ویل: کارونه او بوختیاوې مې ډېرې شوي دي، مور مې وویل: زویه! ته خو په نورو وختونو کې هم بوخت وې، مگر په دې ورځو کې بیخي بل ډول بوخت یې؟!

د مور پوښتنو به داسې بده اغېزه راباندې کوله لکه په سر مې چې څوک په مرمۍ ولي، په غوسه مې ځواب ورکړ: مورې! ته څومره ډېرې پوښتنې کوې، پرې مېرډه، آخر څه خبره ده، په څه پوهېدل غواړې؟ ایا په ما څه شک لرې؟ مور مې په خورا مانا لرونکې توګه وویل:

ستا په اړه هېڅ ډول شک نه لرم، خو د سترگو له ځنډې یې په تجسس (کنجکاوانه) توګه راته کتل، له کوره ووتم موټر چلوونکي مې بهر راته انتظار و، کله چې موټر کې کېښناستم زما د موټر چلوونکي کتلو او حرکاتو بشپړ

بدلون کړی و، بل ډول یې راته کتل، احساس مې کاوه چې د نوموړي کتل هم زما د مور د کتلو په څېر مینه ناک او له زړه سوي ډک دي.

په خپل موټر کې د نورین تلویزیون خواته روان وم، فکر مې کاوه چې هډوکي مې چا په ماشین کې زبېښلي او د گنیو لرگي په څېر یې انرژي ترې ټوله کړې ده، ځان مې یو متحرک مړی احساسوه، د حرکت له پاره مې په وجود کې انرژي نه وه موجوده او دا تیاره هغه مهال خوره شوه چې زما خپرونه د خپل شهرت په وروستیو څپو کې وه او ورځ تر بلې یې د لیدونکو شمېر زیاتېده.

هغه کسانو چې تېره شپه د نن شپې خپرونې ته د راتگ او گډون په پار اړیکې نیولې وې، ټول مورابلي وو د انگر مینځ د خپرونې له لیدونکو څخه ډک و، وروسته د خپلې شعبي دروازي ته په داسې حالت کې نږدې شوم چې اصلا د حرکت له پاره هېڅ ډول انرژي زما په بدن کې نه وه پاتې، ومې غوښتل چې څرخي خونې ته د رئیس خواته لاړ شم، گورم چې د خونې دروازه تړلې او رئیس نه شته، حیران پاتې وم چې څه وکړم، په همدې وخت کې د قنداغا بای په نوم یو شخص چې د رئیس ملگری و د څرخي اتاق څنگ ته راغی، هغه راته وویل رئیس خو نه شته، ماویل وضعیت مې ښه نه دی، امکان نه لري چې زه دې خپرونه وچلولی شم.

ده پوښتنه وکړه: څه درباندي شوي؟

ومې ویل: بای صاحب ټوټې ټوټې یم، حیران پاتې یم چې څه وکړم، رئیس گورم چې یوه ټوټه «تابلیت k» راکړي، خو له بده مرغه هغه نه شته او زه مجبور یم چې خپرونې ته لاړ شم، قنداغا بای مسک شو او راته وویل:

هغه څه یاد کړه چې پیدا نه شي، له ماسره چې وي، هېڅکله نه خوارېږي،
گورم چې له خپل جیب څخه يې راوايسته، ويل يې دا ده له ورور سره دې
شته، يوه دانه گولۍ يې راکړه له کوم ځنډ پرته مې سم لاسي خولې ته
واچوله، په ډېره بېره يې راته وويل:

او لېونيه!

ټوله ونه خورې، دا خبره يې هغه وخت راته وکړه، چې ما گولۍ ترستوني
بنکته کړه او معدې ته ټيټه شوه، لس دقيقې لانه وي پوره شوې، ما داسې
حس وکړ لکه تازه چې زېږېدلی او دې نړۍ ته راغلی وم، د يوه مست آس
په شان يوې او بلې خواته گرځېدم فکر مې کاوه چې د نړۍ تر ټولو قوي
او توريالی انسان همدا زه يم.

له ځان سره مې ويل: اوس مهال زه کولای شم چې له «لسو» کسانو سره
وجنگېرم، په بېره د سټېډيو خواته لاړم، گڼ شمېر خلک په خپرونه کې د
گډون په موخه راټول شوي وو. د بابې جانيانو (صوفيانو) ټولو مخالفينو او
ملاټرو شتون درلود، کله چې سټېډيو ته ورسېدم او خپرونه پيل شوه، جم
جوش او هيجان د خونې وزرې غوړولې وې.

بحث هر اړخيز، جالب او د ليدونکو د علاقې وړ و، د بابې جاني ملاټرو
ويل چې خپرونه ودرولې، خو موږ له کوم بنديز پرته د خپرونې نشراتو ته
دوام ورکاوه او خپرونه په ښه زور کې پرمخ روانه وه، تردې چې د بابې جانيانو
مخالفين او ملاټري يو له بل سره نېستې ته نيردې وو، خو موږ اجازه نه
ورکوله.

د خپروني د تلفون شمېره چې تل به له رئيس سره وه او د هغه له لارې به مو له خلکو غوښتل چې په راتلونکو شپو کې په خپرونه کې برخه واخلي. د نن له پاره خپرونه پای ته ورسېده، خوله مې ډېره وچه وه، شين چای او تودې هوا ته مې سخت زړه کېده، له سټېډيو څخه مې په بېړه د رئيس د کوټې په لوري حرکت وکړ، کله چې خونې ته ورسېدم هوا يې ډېره گرمه او په زړه پورې وه.

رئيس د اړیکو په ځوابولو چې په پرلپسې توگه د خپروني شمېرې ته راتلې بوخت و، قند آغا باي چې زه کله ولیدم وويل: (خدای دې مه کموه زمري يې، «راشه چې د نن شپې خپروني په خاطر يوه ډالۍ درکړم» گورم چې يوه بله تابلېت k يې راکړه، ما د هماغه تابلېت k په نشې سره په اسمانونو کې چکر وهه، ناڅاپي رئيس تلفن غلی کړ، مسکي شو او ويې ويل: ښاغلی نستوه! ستا د خپروني د مراجعینو له لاسه په خدای بيخي لېونی شوی يم، دومره زیات زنگونه راځي چې اړ شوم تلفون غلی کړم. څه دې کړي ښاغلی نستوه؟ ومې ويل هېڅ هم نه دي شوي رئيس صيب، يوازي نن ډېر ستومانه او بې حاله وم، قند آغا باي ته دې خدای خیر ورکړي خپروني ته د راتگ پرمهال يې يو تابلېت راکړ، د همدې تابلېت له برکته خپرونه هم ښه منظمه او په ډېره چټکۍ مخته لاړه.

رئيس وويل: ښاغلی نستوه، سبا شپه دې په خپرونه کې استاد ظاهر داعي مېلمه دی، هڅه وکړه چې سبا شپه دې هم بحث مخته یوسي، امکان لري خپرونه یو څه جنجالي وي، خو بیا هم ته ملا ورته وټړه، ماويل سمه ده، خو رئيس صيب اوس کورته ځم، ځکه خو شپې کېږي چې کورته نه يم تللی.

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه او ډېر خوښ وم چې په جیب کې مې یو بل تابلېټ هم پاتې دی، له خرخي خونې څخه بهر شوم د دفتر انگرته راغلم، موټر چلوونکی مې د دفتر د انگر مینځ کې انتظار و، راته ویې ویل: مدیر صیب کورته ځي؟ هو، ځم.

له نورین څخه مو حرکت وکړ، موټر چلوونکي ته مې وویل چې د حیدر سلیم هماغه سندره پرېږده، د موټر ښیښې پورته کړه او بخاری هم روښانه کړه ویې ویل: مدیر صیب څه وایي؟ په دې گرمۍ کې د موټر بخاری روښانه کړم؟

ورته ومې ویل: هو!

ویې ویل: زه خو له ډېرې گرمۍ څخه مرم او ته... ما ورته وویل: ورځه د خپل کور څنگ کې کوز شه او کورته دې لاړ شه، موټر ماته راکړه، نن شپه خپله ځم، کور یې قلعه وزیر کې و، دی مې د کور څنگ ته ښکته کړ او موټر ته زه خپله کښېناستم، د موټر ښیښې مې بندې کړې، بخاری مې روښانه کړه، هوا ډېره گرمه شوه، د حیدر سلیم سندره مې ښه په لوړ غر پرېښوده او په چټکۍ سره مې حرکت وکړ؛ زړه مې ونه شو چې کورته لاړ شم، ځکه خو بېرته د شهرنو په خوا راتاو شوم، وروسته قلعه فتح الله، کلوله پشته، تایمني، خیرخانی ته هم ولاړم بالاخره د کور پر لوري روان شوم؛ په داسې حال کې چې د بدن له «خولو» څخه مې د موټر څوکی لنده شوې وه، د شپې دولس بجې کورته ورسېدم، مورمې دروازه راته خلاصه کړه خوبوړې وه، کله چې له موټر څخه ښکته کېدم ویې لیدم او ویې ویل: په تا څه شوي؟ په ټول بدن دې خولې راروانې دي، موټر دې هم دومره گرم دی، چې حرارت یې ترما پورې رارسېږي؟

ومې ویل: هېڅ شی نه دي شوي مورې، ومې غوښتل چې مورته مې مالومات ورکړم، ورته ومې ویل: څه چې له حویلی څخه خونې ته لاړ شوو، هلته هرڅه درته وایم... کوټې (خونې) ته چې ورسېدو ورته ومې ویل: مورې وزن مې ډېر شوی دی، څو ورځې کېږي چې یو ډول نوي تابلېت راغلي، چې کله یې سړی وخورې وزن هم کموي او له خوړلو وروسته یې سړی ښې خبرې کولای شي، د دې ترڅنګ انسان ډېر غښتلی کوي، دا تابلېت اویا ډالره قیمت لري، له رئیسانو، لوړ پوړو چارواکو او پیسه داره خلکو پرته یې بل څوک نه شي خوړلی، مور مې په مهربانۍ سره وویل: زویه هغوی قاچاقبران دي، پیسې او ملکیت لري ته یې ولې خوړې او خپل ځان خرابوې؟ بیا یې راته وویل: (زویه دا د نشه یي توکو تابلېت ښکاري!)

ځواب مې ورکړ: مورې دا مخدره توکي نه دي او روږدیتوب هم نه لري، ډېر دلایل مې ورسره وویل خو مور مې بیا هم قناعت نه کاوه، ومې غوښتل لاړ شم او ویده شم، په داسې حال کې چې خوب نه راتله ځکه دې مستۍ او نشې په وروستي حد کې وم، د یوه کتاب له پاره مې سل ډالره درلودل، هماغه مې را واخیستل او په تمثیلي توګه مې تلفون غوږ ته ونيوه، له ځان سره مې ویل هو، هو! د سټېډیو کلی زما سره ده، که ډېره اړتیا نه وي سبا به یې دروړم؟ اوس مهال اړ یم چې له کور څخه بیا بهر شم او لاړ شم، « مور ته مې وویل: مورجانې! د سټېډیو کلی له ماسره پاتې شوې ده همدا اوس باید لاړ شم ځکه ډېره ضرور په کار ده، مور مې په شک کې ولوېده، ځکه بهانه مې د مور له پاره د منلو وړ نه وه... »

په هر صورت موټر مې چالان کړ او د چایو ترموز مې راسره راواخیست؛ د موټر بخاری مې روښانه کړه او د حیدر سلیم سندرې مې هم تر وروستۍ

درجې پورې لوړه کړه؛ ورو ورو مې حرکت وکړ کارت پروان ته له رسېدو سره سم مې د موټر ټانکی له تېلو ډکه کړه له جیب څخه مې د ډالرو سلگون راوايست، خپلې پیسې یې ترې واخیستې، نورې یې بېرته راکړې. داسې فکر مې کاوه چې اسمان ته الوځم، موخه او هدف مې نه و معلوم خو بیا هم په ټول ښار کې وگرځېدم، د ملا له آذان وروسته د شپې تاریکې خپل تور خادر ورو ورو ټولوه، د رڼا څرک ولگېده، په دهبوریو کې یوه حمام ته لاړم، حمام مې وکړ؛ د سهار اووه بجې شوې د لوړې احساس مې کاوه، نصیب رستوران ته لاړم، پاچه مې وخوړه، له خپل موټر چلوونکي سره مې اړیکه ونيوله، ورته ومې ویل: له کور څخه دې را ووځه تر هغه زه هم در رسېږم...

کله یې چې کورته نږدې شوم، د موټر چلولو اجازه مې هغه ته ورکړه، موټر چلوونکی مې کښېناست او ویې ویل: «چېرته وې مدیر صیب؟»

ورته ومې ویل: نن شپه مې وغوښتل چې چکر ووهم، موټر چلوونکي مې وویل: مدیر صیب! پوره یوه ورځ موټر درسره و، د موټر حالت دې بېخي وربدل کړی، سم نه ځغلي، او کرپهار پکې ډېر شوی دی؛ ایا ته له خپل مال سره هم همداسې بې احتیاطي کوې؟: ځواب مې ورکړ: په کیسه کې یې مه اوسه، لالا هڅه وکړه گړندی لاړ شه چې ژر کورته ورسېږم.

له قلعه وزیر څخه د ملا عزت تر ښار گوټي پورې خوب راباندې راغی، ویده شوی وم، د کور له دروازې سره مې موټر چلوونکي راوینن کړم، کله چې له موټر څخه ښکته شوم، گورم چې د موټر د مخې خوا یو څراغ او اشاره مات شوي دي؛ زما د خوا دروازه هم چپته شوې وه، همداسې نور زخمونه د موټر په ځینو برخو کې ښکارېدل، موټر چلوونکي مې راته وویل:

(د موټر غم باید و خوړل شي، په يوه شپه کې دې ټوټې ټوټې کړې دي.)
 ورته ومې ويل: په کيسه کې يې مه اوسه، جېب ته مې لاس کړ، زر افغانۍ
 راسره پاتې وې، هغه مې ورکړې، ورته ومې ويل: واخله لاړ شه خپل کورته
 دې، که دې څه په کار و درته وايې خله، بيا پينځه بجې په ما پسې راشه.
 ډېر بې حاله او ستومانه وم؛ دروازه مې وټکوله، مور مې دروازه را خلاصه
 کړه، سلام يې واچوه، نور يې څه ونه ويل... زما له پاره يې هم ارزښت نه
 درلود چې ځواب را کړي يا يې را نه کړي، اوس ما ته يوازې دا مهمه وه
 چې ويده شم، لارم په خپل ځای کې اوږد وغځېدم، پينځه بجې مې مور
 وپسې کړم، له پاڅېدو سره سم هغه تابلېت k چې قنداغا بای را کړې وه،
 خولې ته مې واچوله او ورپسې مې دوه درې گيلاسې چای هم وڅښه، لږ
 رابيدار شوم، جامې مې واغوستې، د چايو ترموز مې هم واخيست غوښتل
 مې له کوره ووځم نا څاپي مې مور مخې ته ودرېده او ويې ويل: زويه! په
 دې حالت کې چې زه تا وينم ډېره وېرېرم، الله دې نه کړي داسې نه شي
 چې کومه ورځ روږدی شي، مور ته مې وويل: ډاډه او ارامه اوسه په ما هېڅ
 هم نه کېږي.

دفتر ته راغلم، گورم چې د تېرې شپې په پرته گډونوال زښت زيات راغلي
 وو، له رئيس سره مې اړيکه ونيوه، ورته ومې ويل: رئيس صيب! د نن شپې
 خپرونې ته شاوخوا دوه سوه کسان راغلي دي، څه وکړو؟ ويې ويل: «هېڅ
 ستونزه نه شته ټول لويې سټېډيو ته بوځه چې لس يا پينځلس کسان يې
 بحث وکړي، په همدې مهال مې چې مراجعين لويې سټېډيو ته بدرگه
 کول ډېر نشه وم، خپرونه په ژوندۍ بڼه پيل شوه، د کابل پوهنتون دروند
 ښوونکی او تکړه عالم «استاد عبدالظاهر داعي» هم راغلی و او د بابه

جانیانو په اړه یې ټولیز مالومات وړاندې کړل؛ ویې ویل: «دوی یوه مشرکه، مرتده او فاسده ډله ده» له دې خبرې سره یو ځای د نارې تکبیر غږ پورته شو، گورم چې «دوه سوه تنه بابه جانیان» چې د خپرونې د مراجعینو د هیئت په ډله کې راغلي وو، په ما او استاد داعي باندې یې حمله وکړه ژوندی خپرونه قطع شوه، هغوی په جیبونو کې کاني راوړي وو، خپلو دستمالونو ته یې هم اور واچاوه...

کله یې چې پرما او استاد داعي باندې هجوم راوړ نو په ډېره سختی سره مې ځان او استاد داعي له سټېډیو وایسته، گورم چې د تلویزیون گاردان یې هم ډبولي او انگر له بابه جانیانو ډک دی؛ د کنټرول روم سټېډیو یې هم په خپله ولکه کې راوستې وه، پرلپسې یې ښکښلې کولې، چې د تلویزیون د رئیس ښځه... د نستوه ښځه... د داعي ښځه... دوی کافران دي.

پر تلویزیون یې دومره تیرې وویشتلې چې روحیه مو په بشپړ ډول له لاسه ورکړې وه، زه، رئیس او استا داعي په درېیم پوږ کې و، په دویم پوږ کې مو زموږ خواته د دوی د راتگ د مخنیوي په پار یوه وسلواله دفاعي کرنه جوړه کړه، رئیس له «جنرال فهیم قایم» سره چې هغه وخت د چټک غبرگون قوماندان و په اړیکه کې شو، شپې وروسته جنرال فهیم قایم ډېر ژر د پېښې ځای ته راوړسېده، د پولیسو رنجرو له لیدو سره سم د بابه جانیانو پلویان په تېښه بریالي شول، خو د تلویزیون د ودانۍ او سټېډیو ټولې ښیښې ماتې شوې وې، استاد عبدالظاهر داعي ډېر ډار شوی و، په دې چورت کې و چې څه ډول خپل کورته لاړ شي؟ موږ ډاډ ورکړ چې ان شاءلله هېڅ ستونزه نه شته، خوندي به خپل کورته رسېږي.

حالت تر کنترول لاندې راغی، جنرال فهیم قایم د تلویزیون انگر ته راغلی و، له مور څخه یې وپوښتل « څه خبره ده؟ چاته خو زیان نه دی رسېدلی؟ »

ورته ومو ویل چې زموږ څو تنه ساتونکي یې د چاقو په واسطه تپیان کړي دي، په همدې وخت کې ایوب سالنګی چې د کابل امنیه قوماندان و، له جنرال ظاهر ظاهر سره یو ځای تلویزیون ته را ورسېده. ایوب سالنګی ډېر په غوسه و، ځکه دوه اونۍ وړاندې مو څو انتقادي خپرونې د ده په اړه درلودې، د تلویزیون دهلېز ته چې ورسېده په لوړ غږ یې وویل: څه خبره ده؟ تاسو بیخي له پایڅې را ایستلی دی، له نورین پرته بل تلویزیون په افغانستان کې نه شته؟ ستاسو له لاسه هېڅ په کرار نه یوو.

رئیس د سالنګی خواته راغی، له لاسه یې ونيوه او خپل دفتر ته یې له ځان سره بوتله، جنرال قایم، د کابل د ملي امنیت رئیس او جنرال ظاهر ظاهر چې د کابل د جنایي جرمونو د څېړنې رئیس و ټول د رئیس دفتر ته لاړل. وروسته له دوه دقیقو څخه یې زه هم ور وغوښتم، ورغلم کښېناستم گورم چې زما مخامخ څوکی کې ایوب سالنګی ناست دی، ناڅاپي په غوسه شو ویې ویل: « اې لچکه، لنډغره!! ته چا په دې تلویزیون کې د ویاند په صفت نیولی یې؟ وپښتان دې د لچکانو په څېر دي، له هېچا شرم نه لرې، له یوې خوا خلک ښکنځې، بې پته کوې یې او له بلې خوا د مجاهدینو خبرې کوې، څو مرمی دې په کونه خوړلې دي، چې د جهاد خبرې کوې؟ ما ورته وویل: جنرال صیب! سړی باید په کونه مرمی وخورې بیا دې جهاد په اړه خبرې وکړي؟ د سالنګی غوسه دوه برابره شوه.

ويې ويل: « لعنت دې وي پردې ډيموكراسۍ چې هر لوچك وياند شوی دی، چې ته خو په خبريال او وياند نه وی مشهور او د رسنيو د سانسور خبره نه مطرح کېدلای، قوماندانی ته مې بېولې، داسې سزا مې درکوله او داسې مې ډبولې، چې پوه شوی وای چې د خلکو بې پته کول او ښکښل يانې څه.»

د خپل رئيس خواته مې وکتل، هغه هم له سالنگي څخه ډېر ډار شوی و، زما تمه وه چې ننگه او دفاع به مې وکړي، خو ډېر غلی او وېرېدلی ولاړ و، يوه خبره يې هم ونه کړه؛ مگر جنرال ظاهر ظاهر سالنگي ته وويل: « قوماندان صيب! نستوه جنايي مجرم نه دی، که يې جرم هم کړی وي موږ بايد له هغه سره د سياسي مجرم په چوکاټ کې چلند وکړو.»

ويې ويل: «نه؛ دې څه شي سياسي مجرم؟ دوه درې سوه کسان يې تلوېزيون ته راټول کړي، که کوم څوک وژل شوي وای او ياهم تلوېزيون ته اور ورته شوی وای، ايا بيا له رسنيو څخه خوندي پاتې کېدو؟»

غږ يې نور هم پورته شو، ويې ويل: اې اوږدو زلفو واله! د دې څو جنرالانو په مخکې درته وايم: که مې د يوې اونۍ په موده کې بندي نه کړې، زه خپل نوم گرځوم، تا د هرچا په اړه خپرونې جوړې کړې دي، زما په اړه دې هم خپرونه نيولې وه، ته ما نه پېژنې؟! زه ايوب سالنگی يم.

ورته ومې ويل: سمه ده قوماندان صيب، زه د ويلو له پاره څه نه لرم په همدې شېبه کې جنرال «ظاهر ظاهر» خپل لاس زما پر اوږه کېښود او ويې ويل: «گران نادري! هڅه وکړه چې خپرونې دې لږ ټولنيزې کړې، ډېر تېز

او تند پروگرامونه هم تاسو خرابوي او هم پولیسو ته ستونزې رامنځته کوي.»

د همدې جملې په ویلو سره هغوی لارل او وضعیت خپل لومړني حالت ته راوگرځېده؛ ټپي ساتونکي او کارکوونکي یې روغتون ته بېولي و، درې څلورو تنو کارکوونکو استاد داعي خپل کورته بېولي و، رئیس بشپړ غلی و، له خپل دفتر څخه و ووت او ماته یې وویل: د دې خپرونې شاه نور پرېږده، دا خلک ډېر گواښوونکي دي.

ومي ویل: سمه ده دا خبرې یې چې ماته وکړې، د خپلې ځانگړې خونې په لور روان شو، دی به په دې کوټه کې کله یوازې و او کله به یې هم ملگري/ملگري ورسره وو. تلفون مې له جیب څخه راوايست، چې گورم شل زنگونه راغلي دي، په دې کې ډېر زنگونه د سینما د ملگري محمود رهگذر وو، زنگ مې ورته وواځه، له سلام مخکې یې په لور غږ وویل:

نازم ان مشتی که فرق زور مندان بشکند

بشکند دستی که بازوی ضعیفان بشکند

چېرې یې شاه نستوه؟ خپرونه مې دې کتله، یو په یو قطع شوه، تشویش راته پیدا شو، چې کومه پېښه نه وي شوې.

ورته ومې ویل: نه، خیریت دی، هېڅ ستونزه نه شته.

ويې ویل: اې هلکه نستوه، ته خو اوس له یوه ویاند څخه ډېر لور په یو رهبر بدل شوی یې، پوهېږې؟ ... «یو نفر در باندي مټين شوی دی، هغه دې تاجکستان اوسېدونکی دی.»

ويې ويل: دا دي واخله خبرې ورسره وکړه، ما پوښتنه ترې وکړه، څوک دی؟ ناڅاپي د يوې نجلی غږ راغی، چې په بشپړه تاجکي لهجه يې خبرې کولې، ويې پوښتل: چېرې يې قوماندان صيب؟ تا خوزه له تاجکستان نه په خپل ځان مئینه کړم، اوس دې مجبوره کړې يم چې افغانستان ته درشم، نه غواړې چې يوځل دې دا مئینه له نږدې ووينې؟ حيران پاتې وم چې څه ووايم، محمود رهگذر تلفون واخيست راته ويې ويل: نادري صيب خپروني هم ستومانه کړی يې، راځه نن شپه يو محفل ونيسو، په يوه بهانه به خپله مئینه هم ووينې، ما پوښتنه ترې وکړه: ښاغلی رهگذر چېرته درشم؟

پته يې راته دويم پروان، زينت فرنيچر راکړه، ما هم وعده ورسره وکړه چې درځم.

کله چې په موټر کې کښېناستم د تابلېت k ټوله «نشه» را څخه لرې شوې وه، خپل موټر چلوونکي ته مې وويل: څه چې دويم پروان زينت فرنيچر ته لار شوو، ځواب يې راکړ: مدير صيب! مور دې اړيکه نيولې وه، ورته ومې ويل چې خلکو پر نورين تلويزيون حمله کړې او استاد «ستا پلار جان» هم ډېر اندېښمن دی.

خپل تلفون مې راواخيسته مور ته مې زنگ وواهه، ورته ومې ويل چې بابه جانيانو پر تلويزيون حمله کړې وه، لږ پاتې و چې ما او رئيس ووژني؛ خو وژغورل شوو، د هغوی تر تعقيب لاندې يم نن شپه کورته نه شم درتلی، ځم له يوه ملگري سره د هغوی کورته، مور مې راته وويل: سمه ده «په خپل ځان دې ډېر پام کوه»

له مور سره مې د اړیکې تر پرې کېدو وروسته د ملگرو له جملې څخه یوه تن چې د کابل امینه قوماندانې کې و، نوم یې زما له یاده وتلی، هغه زنگ راته ووايه او ویې ویل: اې هلکه نستوه په خپل ځان پام کوه، ایوب سالنگي د حوزو ټولو آمرینو ته ویلي دي چې که نستوه لږ سرغړونه وکړي، نو گیر یې کړئ او دوسیه یې رسمي کړئ! زه پوه شوم چې دا سپری هسې بهانه راته جوړوي او نیسي مې. ورته ومې ویل سمه ده، وروسته مې د ملگري اړیکه پرې کړه، گورم چې رهگذر بیا اړیکه ونیوه، خو دا ځل دی خپله نه و بلکې هماغه تاجکی نجلی وه، هغې راته وویل: کوم ځای ته را رسېدلې یې زما مینې راتگ دې زما له پاره لکه د یوه کال په اندازه دومره ځنډنی شو، بېخي ډېره دې په انتظار پاتې شوم، وپرېرم چې تر راتگ پورې دې بودی نه شم.

ما ورته وویل: اوس در رسېرم، تشویش مه کوه، اړیکه مې پرې کړه زینت فرنیچرته چې نږدې شوم محمود رهگذر ته مې زنگ ووايه ورته ومې ویل: بناغلی رهگذر! زه له زینت فرنیچر سره ولاړ یم، دلته را رسېدلې یم، خو یوه ستونزه موجوده ده چې ایوب سالنگی ما څاري، که لږ تېروتنه وکړم بندي کوي مې، مسکی شو ویې ویل: راءه د کورنیو چارو - وزیر زور هم په تانه رسېري، هغه خو یو عادي قوماندان دی. بیا یې وپوښتل: چېرته یې؟

ورته ومې ویل: د زینت فرنیچر مخې ته ولاړ یم، ده وویل څی ستا له پاره چې ته وایې وضعیت ښه نه دی موږ در ښکته کېرو او څو زما د یوه ملگري کورته، ورته ومې ویل: سمه ده زه درته انتظار یم، پینځه دقیقې وروسته محمود رهگذر له دوه نجونو سره له زینت فرنیچر څخه را ښکته شو، زه او موټر چلوونکی هم له موټر څخه راښکته شولو، گورم چې تاجکی نجلی

ډېره لوړه ونه لري، سپينه، چاغه او له ما څخه ډېره قوي وه، په ما يې چې سترگې ولگېدې، کلکه غېږ يې راځينې چاپېره کړه، ټينگ يې ونيولم او ښه زور يې راکړ، راته ويې ويل: زما مينې! ته څنگه يې؟ په ليدو دې ډېره خوښه شوم...

رښتيا به ووايم: زه يې سخت تر تاثير لاندې راوستلم، ډېر زړه راښکونکي عطر يې وهلي وو، زه يې په غېږ کې داسې کلک کړم، فکر مې کاوه چې په لاسو کې يې اوبه شوم، وروسته يې په مخ ښکل کړم، موټر چلوونکي مې هم په څنگ کې ولاړ و، هغه وپوښتل «دا څوک دی قوماندان صيب؟» ما ورته وويل: زما موټر چلوونکي دی، زه يې پرېښوم، په هغه يې ورمندې کړه، هغه يې هم په مخ ښکل کړ، رهگذر چې له بلې نجلۍ سره ولاړ و، زمور ننداره يې کوله، را نږدې شو او ويې ويل: «دا نجلۍ په تاجکستان کې زما له دوستانو څخه ده، تل به يې ستا نوم په خوله و، ما ته به يې تل ويل: کاش دا ځوان مې يوځل له نږدې ليدلی وای، بالاخره مجبوره شوه، ستا د ليد په خاطر کابل ته راغله، دا بله مېرمن هم د دوستانو له ډلې ده، مور خپل موټر کې سپرېږو او ته مور څاره.»

موټر يې حرکت وکړ، تاجکۍ نجلۍ هم د رهگذر په موټر کې سپره شوه، کله چې لارې ته ووتلو، موټر چلوونکي مې وويل: «مدیر صيب! دا دې ظالم لور څومره ښکلې ده، ما په کابل کې تراوسه داسې ښکلې نجلۍ نه ده ليدلې» بيا يې وويل: دا دي مدير صيب! «مور خبر نه يو او په تا څومره نجونې مټينې دي.»

مور په همدې خبرو مصروف وو، چې د رهگذر موټر د نوآباد دهکيپک په يوه کوڅه کې د ننه شو او لږ وړاندې له موټر څخه ښکته شوو: «دروازه يې

را خلاصه کړه، محمود رهگذر ته د کور څښتن وویل: لکه چې ډېر مېلمانه لري؟»

کورته ټول د ننه شوو، د کور د څښتن هېڅ تمه نه وه چې زه به په داسې ناڅاپي توگه د ده کورته ورځم، دا سړی له خپرې نه ډېر دروند او ښه سړی معلومېده، زما موټر چلوونکي وویل: مدیر صیب که چېرې د شپې دلته پاتې کېږې نو زه هم کورته نه ځم همدلته درسره پاتې کېږم. ومې ویل: ستونزه نه شته پاتې شه، د رهگذر ملگري وویل: په خیر راغلی درنو دوستانو، ښایسته انجونو ته یې په ځانگړي ډول ښه راغلاست وویل، ما ته هم، نادري ښه راغلاست زموږ غریبانه کورته ښه راغلاست، ما هم مننه ترې وکړه وروسته یې وویل: څه مو خوښېږي؟ په پخلنځي کې قورمه لرم او یو بوتل ودکا هم شته، ورپنډار مو له اولادونو سره د پلار کره تللي ده.

ما ورته وویل: د دومره ښو خوړو موجودیت او پوښتنه!؟

کله یې چې دستر خوان اوار کړ، تاجکي نجلی له خپل ځایه پورته شوه ترڅنگ مې کښېناسته، مخ مې یې را ښکل کړ ویې ویل: «زه څومره خوشبخته انسان یم، چې نن شپه د خپل عشق ترڅنگ ناسته یم.»

محمود رهگذر او بله تاجکي نجلی سره مسک شول، د رهگذر ملگري وویل: دغه ده نادري صیب په ټول ژوند کې یوې نجلی هم زموږ خواته ونه کتل، مگر ته وگوره چې ستا مئینانې آن له تاجکستان څخه ستا لیدو ته راځي! ډوډی کېښودل شوه د ودکا بوتل په څښلو مو پیل وکړ، نوي نشه شوي وو چې څښاک (شراب) خلاص شول.

د رهگذر ملگري وويل: تاسو په کور کې اوسئ، زه د بناغلي نادري له موټر چلوونکي سره په خنباک (شرابو) پسې ځم « زه پاتې شوم، له رهگذر او دوه تاجکي نجونو څخه مې وپوښتل، رهگذره؟ له تاجکي نجونو سره د ملگرتيا څه ډول اړيکه لري چې درته راځي؟

ده د نجلۍ خواته وکتل، دواړه مسکي شول او وروسته يې وويل: له اړيکو اړيکې جوړېږي بناغلي نادري، د دې خبرو په کيسه کې مه کېږه وگوره مئینه دې څه درته وايي!؟

تاجکي نجلۍ په خبرو پيل وکړ ويې ويل: « څېره مې دې ډېره خوښېږي، اندام دې هم ښه دی، خو يوه ستونزه لري؛ خپته دې لږ غټ ده، خير دی د دې درملنه هم ماسره شته دا ناوړه شراب هم سپری بدرنگ کوي، نو ډېر شراب مه څښه.»

ومي ويل سمه ده نه يې څښم، خو په دې وختونو کې تابلېت K خورم، بيا مسکي شوه ويې ويل: موږ ډېر ښه تابلېت K لرو، چې په کارولو سره يې هم لږ ډنگرېږي او هم دې څېره (جلد) روښانه کېږي او همدارنگه زمور دا تابلېت K هېڅ ډول روږديتوب (اعتیاد) نه لري. چې يو ځل يې ووهې او خوند يې وگورې بيا به تل له همدې څخه کار اخلي.

پوښتنه مې ترې وکړه: څه ډول دي؟ گورم چې له خپل دستکول څخه يې د شيشې يو پيپ راوايسته، په ژوند کې مې لومړی ځل و چې د شيشې پيپ مې وليده، پوښتنه مې ترې وکړه: دا څه شی دي؟ ويې ويل: هغه تابلېت چې موږ يې کاروو اړتيا نه شته چې په گرم ځای کې کښېښي او چای ورسره وڅښي، وروسته يې له خپل دستکول څخه يو کاغذ راوايست،

کاغذ یې پرانیست، گورم کوچنی تېري چې له نبات سره یې ورتوالی درلود، وروسته یې د پیپ په مینځ کې واچولې او تر پیپ لاندې یې لایتر روښانه کړ، شېبه وروسته یې له خوله څخه ډېر غلیظ دود بهر شو ... پیپ یې محمود رهگذر ته ورکړ او ویې ویل: وا دې پري بچیه! قربان دې شم په دې ډول سلطنتي تابلېت K، رهگذر هم خو دوده کش کړه، د بلې تاجکۍ نجلی نوبت راغی هغې هم ووايه او ویې ویل: خومره خوند لري، ورک دې شي ناوړه شراب او نورې نشې، چې دا وکاروې پوهېږې چې خوند څه دی!؟

پیپ او لایتر یې ماته راکړل ومې ویل: زه یې نه شکوم، زه یې وینم دا دود لري او مخدره توکي دي، درې واړه مسکي شول، رهگذر وویل: نادري صیب! ته ډېر پوه یې خو بیا هم ډېر ساده انسان یې، دا کله دود لري؟ هغه ټول بخار دی دود له کومه شو!؟ او بیا په افغانستان کې کله دا ډول نشه شته، که وي هم عادي خلکو ته بیا کله رسېږي او که چېرې ممکنه هم وي نو بیا کله کولای شي چې دا ډول پیپ د ښاپېرۍ له بچیانو سره وڅکوي. نا خاپي تاجکۍ نجلی وویل: زما نوم شعله دی، ما ټول تاجکستان کې اور(شعله) رامینځته کړې ده، کوم خلک چې زما مینوال دي او غواړي چې له ماسره لیدنه وکړي، زه یې د لیدلو له پاره وخت نه لرم، خو ستا له پاره له تاجکستان څخه راغلي یم او بیا ته نه غواړې چې د خپلې معشوقې له لاسه یو دوه دوده ووهې. مور هم خوشحاله کړه، زه له تا سره ستا د ځوانمردۍ له امله مینه لرم، که یو دود ووهې څه کېږي؟! فرض کړئ دا په اصل کې یو درمل دی، د هغه چا له پاره چې له سلگونه مېتره

لرې واټن او بهرني هېواد څخه ستا د مينې په خاطر راغلي، بيا هم نه غواړې چې خبره يې ومنې او په خوښه يې يو يا دوه دوده کش کړې؟! ما ورته وويل: مشعل جانې اوس دې چې زما د ځوانمردۍ په اړه وويل، را کړه چې ويې ځکوم، ويې ويل: نه، زه يې درته نيسم ته يې يوازې وځکوه نوکره دې ژوندۍ ده.

د پيپ سر يې زما په خوله کې دننه کړ، وروسته يې تر پيپ لاندې د اور لمبه ونيوله او لومړی دود مې کش کړ، ومې ويل: بس دی. هغې وويل: نه، حداقل لس يا يوولس دوده وځکوه، څو پوه شې چې څه شی دې ځکولي، کله به يې چې پيپ راته نيوه ځان به يې ډېر ماته نږدې کاوه، سينې به يې زما پر مټ ونيسلولې او دوامداره حرکتونه به يې ترسره کول، درې دوده مې چې کش کړل، د شرابو نشه يې زما له سره وايسته، لکه څرنگه چې دې مخکې راته وويل: چې دا شی ډېر خوند لري او تر تابلېت k بڼه شی دي، رښتيا هم همداسې وه، خوند يې څو برابره ترې ډېر و، دا وخت مې فکر او حوس راژوندی شو او له نجلۍ سره ډېر صميمي شوم... محمود رهگذر وويل: «دادي نادري صيب! مور دې هېر کړو، دې يارې دې بيخي ته له مور خپل کړې، ټولې خبرې له هغې سره کوې او مور هېڅ شوو.»

تاجکۍ نجلۍ وويل: غلی شه محمود احمقه، نه مې پرېږدې چې له خپل لومړني عشق سره څو کلمې خبرې وکړم؟

بيا يې پيپ زما په خوله کې را دننه کړ او تر پيپ لاندې يې اور ونيوه، هغه لمبه يې چې تر لايټر لاندې نيوله، زما له ژوند يې لمبه جوړه وله، همدا وخت و چې د محمود رهگذر ملگری زما له موټر چلوونکي سره را

ورسېده کله چې کوټې ته را د ننه شو، وېي ويل: او خلکو خومره دود دی، دا دود خو د سیگرېټ د دود په شان نه دی نو دا د خه دود دی؟
رهگذر وويل: د تابلېټ k دود دی ملگري يې وويل چې تابلېټ k خو دود نه لري.

رهگذر وويل: لري يې. د مشعله جانې تابلېټ k دود لري.
وېي ويل: خه ډول دی؟ کله يې چې د شيشې پيپ وليده په لورغږ يې وويل: د خدای له پاره! سمدستي يې وپوښتل نادري ته خوبه مو نه وي ورکړي؟

ورته وېي ويل: چې مشعله جانې ورته ورکړ.

د رهگذر ملگری په غوسه شو، وېي ويل: نادري ولې دې وڅکول؟
ورته ومې ويل: ولې؟ ستونزه نه لري، ما د خپل رئیس ترمخ هم « تابلېټ k » خوړل، راته وېي ويل: وه وروره دا تابلېټ k نه دي، دا شیشه ده چې انسان تبا کوي او له منځه يې وړي.

رهگذر وويل: نستوه وروره دا سرې نشه دی او لپونی شوی دی؛ دا سرې له هېڅ ډول ستونزې سره نه مخامخ کوي.

ورته وېي ويل: رهگذره څنگه چاته ستونزه نه پېښوي، رهگذر وويل: وه

وروره يوه شپه دې کورته راغلي يوو، نصيحت دې شروع کړی دی؟
ملگري يې وويل: زما يوازې يو ويل و درته بس، وروسته يې زما خواته په مانا لرونکي ډول وکتل او وېي ويل: نادري صيب! جنازه دې په کوم جومات کې ادا کړو؟ د کڅوړې له مينځ څخه يې دوه بوتله اېپسلوټ را وايستل، چکه يې هم راوړې وه، د ټولو په گيلاسونو کې يې څښاک (شراب) واچول، رهگذر وويل: مور ته څښاک (شراب) مه اچوه مور معيشت او پاچاهي کوو، په سره سينه يې وويل: نوشيجان مو شه!

مخ یې وگرځاوه او زما موټر چلوونکي ته یې وویل: وروره نه یې څښې؟
موټر چلوونکي مې وویل: نه!

خپله یې تر هغه وڅښل خو چې نشه شو، تاجکی نجلی هم ماته په پرلپسې ډول څښاک (شراب) اچول، د رهگذر ملگري د یوه گیلانس په څښلو سره ورته وویل: « ډېره بدبخته او فاحشه ښځه یې په دې هېواد کې مویو تکره ویاند درلوده، هغه دې هم له مور څخه واخیست. »

رهگذر مسکی شو او ویې ویل: نادري صیب! کومه خبره نه ده، نشه شوی دی، د شرق او غرب په کیسه کې هم مه اوسه، ته دې خپله نشه وکړه، ځکه چې د نن شپې نشه به دې بیا په ټول ژوند کې هم پیدا نه کړې.
تاجکی نجلی د هر پیپ په څکولو سره ورو، ورو زما خواته ځان نږدې کاوه، د رهگذر ملگري راته وویل: پاڅه نستوه! چې یوه شخصي خبره درسره لرم.

له خپل ځایه پاڅېدم، ترلاس یې ونیولم او بلې کوټې ته یې بوتلم، دلته یې زما په اوږه لاس راکښود او راته ویې ویل: دغه محمود د تاجکو له دې طبقې سره ډېره قوي اړیکه لري، کیسه یې بیا درته کوم، نن شپه په ډېره اسانۍ سره درباندي بریالي شول، شیشه یې درته درکړه، پام دې وي! که تاجکی نجلی هر ډول سکس حرکت ترسره کړ، پروا یې ونه کړې، ځان لرې ترې ساته، ځکه که په اېډز گرفتار شي بیا به څه کوي؟

بېرته خپلې کوټې ته راغلو، نجلی راته وویل: زما عشقه! له ما څخه مه لېرې کېږه او د نشه یې سړي په خبرو باور مه کوه.

بیایې پیپ را واخیست او ما هم بیا پیپ په خوله کې ونیوه او په خوند مې خپله شیشه څکوله.

د شپې شاوخوا دوه نیمې بجې وې، زما په موټر چلوونکي خوب راخور شو، رهگذر ته زنگ راغی، اوکې یې کړ او ویې ویل: هو قوماندان صیب، له مور سره دی... په سترگو قوماندان صیب... له خپل ځایه پورته شو، ویې ویل: نادري صیب یو بېړنی کار را ته پیدا شو، زه له نجونو سره ځم او ډېر ژر بېرته راگرځم.

ومي پوښتل: چېرته؟

ویې ویل: «اړین کار دی، بېرته چې راغلم، بیا درته وایم» تاجکی نجلی وویل: ستا صدقه شم! ژر راځو او بېگه دې لڅیره ښه چاپي کوم، له ځایه پورته شول او لارل، د رهگذر ملگری ویده و او زه هم یوازې شوم؛ غاښونه مې یو له بل سره ډېر ژور نیښتي وو، نه پوهېږم چې د څه په اړه مې فکر کاوه، د شیشې نه موجودیت راته زړه بورنوونکي تمام شو، دقیقې مې شمېرلې چې کله بېرته راگرځي، دې سهار رنې شپې راخوږې شوې خو د دوی حال معلوم نه شو... بالاخره د سهار اته بجې شوې خو بیا یې هم پته ونه لگېده زما موټر چلوونکی او د رهگذر ملگری له خوب څخه را پاڅېدل، ملگری یې پوښتنه وکړه: ویده نه شوې؟

هو، نه پوهېږم ولې هېڅ خوب رانغی، ویې ویل: چې د ناوړه شیشې همدا خاصیت دی، چې خوب له منځه وړي، نادري صیب ښه کار دې ونه کړ! شیشه دې وڅکوله که خدای مکره روږدی شي ته او کورنۍ دې تباه کېږي.

د سهار نهه بجې وې، چې د رهگذر هېڅ مالومات ونه شول، ما د رهگذر له ملگری سره په څښاک (شراب) څښلو پیل وکړ، څه کم یو بوتل مو وڅښل، چې رهگذر او ملگری یې راغلل، هماغه تاجکی نجلی زما خواته راغله ښکل یې کړم او بښنه یې وغوښته، د شیشې پیپ یې بیا راوايسته او

دا ځل یې بیا څو قوي دودونه راباندې کش کړل، د شرابو او شیشې گډې نشې زه بېخي د لېونتوب تر حده ورسولم.

د رهگذر له کور څخه ووتلو، موټر چلوونکي مې ډېر جدي کنټرولولم، په ډېرې سختۍ سره مې کلی ترې واخیسته، څو خپله موټر ته کښېنم، اجازه یې نه راکوله خو له ډېر ټینگار وروسته یې موټر چلولو ته پرېښودم، په ډېر سرعت سره د کور پر لور روان شوو. د پولیسو له پینځمې امنیتي حوزې سره امنیتي چک پاینت لاس راکړ، ډېر ژر ودرېدم د پینځمې امنیتي حوزې امر چې هغه وخت د مشتاق په نامه و، هغه هم دلته ولاړ و، ما له ټولو سرتېرو سره روغېر وکړ، د نشې په حالت کې وم، د هغوی لاسونه مې ښکلول، په لوړ غبر مې وویل: ستاسو ریښتینو زامنو لاسونه د ښکلولو دي او د امر لاسونه مو چې یو ځای دی، باید پرې شي.

د حوزې امر وویل: ولې نه؟! په خدمت کې یم... ملگرو ته یې امر وکړ چې ما ونیسي او په بند خونه کې مې واچوي، ملگري یې په ما را ټول شول، کش یې کړم او په یوه تیاره خونه کې یې واچولم، دلته دومره ژور خوب راغلی و چې څو ساعته ویده وم، په ناڅاپي توگه یوه صیب منصب له خوبه پاڅولم، څو ځلې یې ټکان راکړ، څو په خود راشم... ویې ویل: وروره! د موجودۍ په وخت کې سړی باید وینن وي.

نشه مې نه وه لرې شوې: ومې ویل: موجودي یانې څه؟

ویې ویل: « د څارخونې موجودي! دا څارخونه ده او د بندي خانې د قوانینو په اړه دې له ملگرو پوښتنه وکړه.»

له موجودۍ وروسته درې کسان زما خواته راغلل، ویې ویل: غم مکوه نادري صیب، موږ درسره یوو، په کیسه کې یې مه اوسه په نارینه دا ورځې راځي، د خبرو په جریان کې له دوی څخه یوه ډېر ورو او په احتیاط سره

له خپل جیب څخه د شیشې پیپ راوايسته او څو دوده یې وڅکول، ما هم هیله ترې وکړه چې یو دود راکړي. ویې ویل: مهرباني ستونزه نه شته.

څو دوده شیشه مې چې وڅکوله، لږ په حال راغلم خو ښه خبره دا وه، چې ټولو زه پېژندلم، له یوه صیب منصب څخه مې وغوښتل چې ما د څارخونې قوماندان ته ورولي.

ورغلم او ومې پوښتل: قوماندان صیب! زه په کوم جرم دلته بندي شوی یم؟

ویې ویل: د څښاک (الکولو) په څښلو او د عامه نظم د اخلال په تور.

ومې ویل: څومره وخت دلته پاتې کېږم؟

ویې ویل: «دلته نه پاتې کېږې بلکې له دې ځایه توقیف خونې ته بېول کېږې او له هغه ځای څخه د څرخي پله زندان ته وړل کېږې، چې پایله یې شپږ میاشتې زندان تېرول دي نور کومه ستونزه نه شته، دا خو ژر تېرېږي.» «زه حیران پاتې شوم، بېرته خپلې کوټې ته راغلم، هغه درې توقیف شوي کسان لا هم همدلته پراته وو، د دوی له جملې هغه کس چې ما ته یې څو دوده شیشه راکړه، بیا یې پیپ راوايسته.

ده خپل پیپ له سپینو لوله یې گروپونو څخه جوړ کړی و، ویې ویل:

نادري صیب! ته یې څکوي؟

ورته ومې ویل: هو؛ ولې نه!

شیشه مې څو دوده کش کړه وروسته مې ورته وویل: وروره! په دې زندان کې پرلپسې څکول ستونزمن دي، ته دومره پیسې له کومه کوې؟ ویې ویل: له سره دې څار، له تا څخه زیاتې نه دي، په داسې حال کې چې په څارخونه کې دوه درې دوده شیشې پینځه سوه افغانۍ قیمت درلود.

دری ورځې وروسته مې موټر چلوونکی پوښتنې ته راغی: ویې ویل: هماغه شپه مو چې موټر له حوزې څخه وایسته او په لومړۍ ورځ یې چې ته نیولی وې څوکسانو ایوب سالنګي ته زنگ وواهه خو خلاص یې نه کړې. اوس یو څو ورځې همدلته اوسه، څو ځینې خنډونه له منځه لاړ شي.

رئیس ته مې زنگ وکړ، ویې ویل: « دوسیه دې رسمي کړې ده، هماغه شپه دې ونه لیدل چې ایوب سالنګي څه وویل؟! خو وویل: که مې په یوه اونۍ کې بندي نه کړې، نوم مې گرځوم.» سربېره پردې چې پوهېدې وضعیت خراب دی، ولې خپل کورته نه تللې؟! اوس مالومه نه ده چې څه کېږي؟ که دې چېرې دوسیه څارنوالۍ ته لاړه شي، لوی څارنوال هم په غوسه دی، ځکه د هغه په اړه دې هم ډېرې خپرونې خپرې کړې دي. مالومه نه ده چې څه بلا به درباندي راولي!؟

د رئیس له اړیکې وروسته مې روحیه ډېره ضعیفه شوه، حیران پاتې وم چې څه وکړم؟! یوې خنډې ته لاړم، په زنگونو باندي مې سر کېښود او ډېر سخت مو وژړل...

بیا هماغه شیشې واله ملګری را پیدا شو، ویې ویل: خپه کېږه مه هرڅه به سم شي، د دنیا هر کار کېږي، که شیشه وهې راځه چې لاړشو، په تشناب کې څوک نه شته، هلته یې په خلاص مټ کشکولای شوو، ما ورته وویل: سمه ده؛ لاړو په تشناب کې مو په ګډه شیشه وڅکوله، شپې او ورځې همداسې تېرېدې، یوه اونۍ تېره شوه، چې بیا مې موټر چلوونکی لیدو ته راغی او راته ویې ویل: « رئیس صیب کوم کار ونه شوی کولای، دوسیه دې لویې څارنوالۍ ته تللې ده، اوس یوازې ستا پلار جان ستا د خلاصون هڅې کوي، څو کسان یې په موضوع پوه کړي او سپارښتنه یې

ورته کړې خو لوی څارنوال ستا د خلاصون امر ورکړي، خو داسې معلومېږي چې د هغوی خبره یې هم نه ده منلې نو صبر وکړه هرڅه به وشي.»

خو ورځې وروسته مې موټر چلوونکی بیا راغی او ویې ویل: پلار دې ستا د خوشې کولو په پار د حامد کرزي دفتر رئیس کریم خرم ته ورغلی دی، شاید یوه نتیجه ورکړي.

د موټر چلوونکي له تگ وروسته د څارخونې په لاسپیکر کې غږ وشو چې خپلو نومونه ته متوجې اوسئ! د چا چې نومونه اخیستل کېږي هغوی توقیف خونې ته لېږدول کېږي. لومړی نوم نستوه، د پلار نوم یې نصرالله، چمتو اوسه، وروسته یې د دېرشو کسانو په تعداد توقیف خونې ته ولېږدول، زما دې واده لا ډېر وخت نه کېده، په زړه کې مې وویل: که چېرې زه په زندان کې پاتې شم څه به وشي!؟

توقیف خونې ته چې ورسېدو، د شیشې خمار راباندې راغلی و، حیران پاتې وم څه وکړم، له هلکانو څخه یو زما خواته راغی او ویې ویل: ډېرکسان زما مینوال دي او په توقیف خونه کې هر کار زما له پاره ترسره کولای شي.

له هغه مې وپوښتل، ایا شیشه پیدا کولای شې!؟

زه یې له میرویس خال دار سره معرفي کړم، هغه زما په معرفت خوښ شو او یوه اونۍ یې ماته په توقیف کې شیشه راکوله.

یوه ورځ مو یو گرام شیشه په گډه ووهله، ډېر نشه شوی وم، چې په همدې حالت کې د توقیف خونې له لوډ سپیکر څخه غږ پورته شو: «نستوه ولد نصرالله جامې دې ټولې کړه ته ازاد یې.» هېڅ باور مې نه کېده، بهر ته

ووتلم، گورم چې پلار مې د باندې زما له پاره انتظار دی، کله مې چې په پلار سترگې ولگېدې، سخت تر تاثیر لاندې راغلم او دې ډېر شرم احساس مې کاوه، یوه خبره دا وه چې زه ولې بندي شوی يم او بل دا چې له بده مرغه اوس روږدی شوی وم. پلار مې راته وویل: بچو! څه چې څو کورته. کله چې کورته ورسېدو، ویې ویل: سبا لوی څارنوال اسحاق الکو خپل دفترته غوښتی یې، دوه بجې به ورشوو.

ومي ویل: سمه ده، لارم او ویده شوم...

سبا چې له خوب څخه پاڅېدم ټول وجود مې درد کاوه له موټر چلوونکي سره مې لارم د لوی څارنوال ښاغلي الکو دفتر ته، نوموړي له ماسره ډېر ښه او په درنښت چلند وکړ، ده وویل: ډېرو کسانو ماته زنگ وواهه چې ازاد دې کړم، بالاخره مې د کریم خرم په غوښتنه ازاد کړې، دلته مې د دې له پاره راوغوښتې څو خبرې درسره وکړم، په یاد دې دي چې د کریم خرم پرضد دې څومره خپروني نیولې وې؟! په یاد دې دي چې د یوې ځانگړې ډلې له پاره دې په خلکو باندې حمله کوله، خو هماغه ډلې ونه شوای ژغورلی بلکې هغه څوک دې چې تخریبول هغوی وژغورلې!؟

د ټولنیزو ستونزو له امله زه لا تراوسه نه يم توانېدلی چې خرم صیب وگورم او یوه مننه ترې وکړم. وروسته د تلویزیون خواته لارم، دلته بل څه پېښ شوي وو، همکارانو مې کیسه راته وکړه، چې ستا د نیولو په خاطر له لویې څارنوالۍ څخه پولیس راغلي وو، خو تا ونیسي او بندي دې کړي، خو له نېکه مرغه عام ولس د دوی مخنیوی وکړ او په خپله مخه لاړل، خو دا چې ایوب سالنگي زه په فرېب او دوکو بندي کړم هېچا هم څه ونه شوی کولای، د ایوب سالنگي پلان داسې و چې هېڅوک مانع نه شوی واقع کېدلای نو زما د بندي کولو مخه به یې څنگه ډپ کړې وای؟

ناڅاپي مې ترڅنگ يو موټر ودرېده، خو کسان له موټر څخه رانېکته شول، کله مې چې وکتل محمود رهگذر او د هغه دريو ملگرو ډېر تود روغېر راسره وکړ، محمود رهگذر راته وويل: «چېرې يې هې ناخراباته» له هغې شپې چې لارې ترننه دې بيا پته ونه لگېده؟ ما ورته وويل: ايا ته خبر نه شوې چې زه بندي شوم او دا خو شپې په زندان کې وم؟! وپې ويل: زه خبرشوم خو له بده مرغه په تاجکستان کې وم او مهمه دا چې شعلي ډېر يادولې.

په ځواب کې مې ورته وويل: الله دې دا هلاکه کړي، زه خو يې په شیشه روږدې کړم، رهگذر مسکې شو، وپې ويل: وه وروره په شیشه کې سلطنتي نشه ده، څه وايې ته؟! د خدای له پاره پرته له دې چې څه ورته ووايم، زما د موټر په مخ سېټ کې کنبېناست او وروسته يې خپلو ملگرو ته وويل: تاسو په موټر کې لار شئ زه درځم. زه هم په موټر کې کنبېناستم، ده پوښتنه راڅخه وکړه: شاه نستوه څه خبرې دي؟

ورته ومې ويل: هېڅ، له جېب څخه يې پيپ راوايسته وپې ويل: واخله چې اصلي کولمبيايي دي، اورېدل مې، حس کول مې او فکر مې کاوه چې له ټول بدن څخه مې شیشه! شیشه! شیشه! چيغې پورته کېږي.

له رهگذر سره مې په موټر کې ډېره شیشه وڅکوله او وروسته کورته لارم؛ نور مې کار کولو ته زړه نه کېده، له کار کولو څخه ستړی شوی وم، ځکه په مياشتو، مياشتو يې د کار کوونکو معاش نه ورکاوه، د رئيس او د ده د کار کوونکو ترمنځ د شک فضا بېخي پراخه شوې وه، له رهگذر سره زما لیده کاته ورځ تربلې زياتېدل...

یو سهار له کور څخه د وتلو پر وخت زما پلار زه خپلې کوتې وروبللم، ویې ویل: مور او مېرمن دې وایي: مور فکر کوو چې ممکن ته په نشه یې توکو باندې روږدی شوی یې، خو زه یې نه منم، ځکه پوهېږم چې ته هونسیار یې، خو که واقعاً په دې ناوړغۍ اخته شوی وې ووايه چې په یوه روغتون کې دې بستر کړو.

ما وویل: نه پلاره! دا څه ډول خبرې دي چې ته یې زما په اړه کوې؟! زه بشپړ په خپل حال یم او له داسې شیانو کرکه لرم.

بې معاشۍ او د پیسو نه موجودیت زما په ژوند کې ورځ تربلې یو ډول گډوډي رامنځته کوله، ما خپل موټر چلوونکي ته هم معاش ورکاوه، په همدې نه شته امکاناتو کې ما کونښن کاوه چې معاش یې پر خپل وخت ورکړم. موټر چلوونکي مې پوه شوی و، چې زه د هلاک کېدو په درشل کې یم، وروسته له نهه میاشتو زما د نیمې میاشتې معاش چې پینځه سوه ډالر کېده رئیس راکړ، هماغه شپه مې چې دوه سوه ډالر معاش ورکړ اختر ته دوه شپې پاتې وې ویې ویل: موټر واخله زه لږ سودا کورته وړم، سبا یې زنگ راته ووايه، زه دې کور تر دروازې درځم، غواړم نور موټر درته تسلیم کړم.

ومې ویل: سمه ده، خو له همدې خبرې وروسته یې درک ونه لگېده، په کومه شمېره به چې مخکې ما اړیکي ورسره پالل، هغه یې مړه کړه، همداسې ترننه پورې له ما څخه بې درکه دی. له دې مسئلې وروسته زه له خپل موټر سره په نورین تلویزیون کې یوازې پاتې شوم؛ اوس مې نو د ژوند هره شپه له وحشت او سرگردانۍ ډکه وه، ښاغلي رئیس زما دې خپرونې له برکته په تالقانو - تخار ښار کې د دوه مېلیونه ډالرو د سپرک جوړولو پروژه پیل کړې وه، د دې پیسو ډېره برخه ترلاسه کړې وه او په

پنجشېر ولایت کې یې یوه یوولس پوریزه ودانۍ چې سل خونې یې درلودې جوړه کړې وه، دی به همپشه په همدغه ځای کې بوخت و، ماته ډېره جالبه دا وه چې رئیس ناڅاپي ولې داسې له حده لوړې خبرې کوي؟! ساعتونه ساعتونه یې یو ډول کیسې کولې، کار کوونکو ته به یې دومره خبرې کولې او ډاډ به یې ورکاوه، چې ټول ترې ستومانه شوي وو کار کوونکي بې معاشه مگر پخپله په پنجشېر ولایت کې د خپلې ودانۍ د جوړولو په خاطر یې ډېرې پیسې مصرفولې، ډېری وخت به په کابل کې نه و.

زما به هم چې هر وخت زړه وه تلویزیون ته به تلم، محمود رهگذر زه یوه ورځ دویم پروان د پهلوان فهیم سید خېلي هوټل ته بوتلم، د کاکا عزیز سید خېلي په نوم له یوه کس سره یې معرفي کړم، وروسته له هغه به هره ورځ د کاکا عزیز سید خېلي هوټل ته تلم او هلته به مې شیشه څکوله، په ډېره لوړه کچه مصرف به مو کاوه تردې اندازې په دې مرگونې ماده اخته شوی وم، چې خلاصون مې هسې یوه معما وه، رئیس به چې کله کابل ته راته، ورسره لیدل مو، زه هم پوهېدم چې رئیس شیشه وهل پیل کړي دي او هغه هم زما په اړه پوهېده، دا چې هغه چا دې کار ته هڅولی و نه پوهېږم، تردې حده مفلس (بې پیسو) شوی و چې د کار کوونکو د غرمې، شپې او سهار له پاره یې له نانوايي څخه د وچې ډوډۍ د اخیستلو پیسې نه درلودې.

هغه مهال ما خپل پام په مجازي نړۍ فېسبوک کې نشراتو ته کاوه، زما د فېسبوک پاڼه زما د همکارانو له ډلې د حشمت غني په نوم کس لخوا جوړه شوې وه، په هغه پاڼه کې ټولو فعالیت کاوه او رئیس یو ډول ضد اخیسته؛ ما په فېسبوک کې د رزمنده گان په نوم یوه پاڼه جوړه کړې وه، د

(کابل کوزین) هوټل په اړه مې یوه ډېره زړه راښکونکې خپرونه جوړه کړې وه، چې زما د پانې نشراتي ځواک یې لوړ کړی و، په همدې شپو ورځو کې مې رئیس ته وویل: رئیس صیب! تر کومه وخته له تاسره بې معاشه پاتې شم؟! رئیس ته به دې چې کله د معاش په اړه یادونه وکړه نو د سبا په اړه به یې گرمې او نرمې وعدې درکولې، چې سبا ستاسو حق درکوم، خوبیا به هم سبا د معاش په اړه هېڅ خبر نه و، په دغه پرلپسې ژمنو باندې ورځې تېرېدې، هغه ورځ مې له یاده نه وځي په کومه ورځ مې چې د تېلو د نه موجودیت له امله موټر په تلویزیون کې پاتې شو، پنځوس افغانی نه پیدا کېدې چې یو لېتر تېل واخلم او موټر له دفتر څخه کورته بوځم، اخر له دريو ورځو ځنډ وروسته رئیس پینځه سوه افغانی راکړې، خو پینځه لېتره تېل ورباندې وپېرم او موټر ته یې واچوم، ومې غوښتل چې د کابل کوزین خپرونې د دوام له پاره په خپله پانه په ژوندۍ بڼه خبرې وکړم، یوه شپه په همدې خپرونه باندې بوخت وم چې زنگ راته راغی، ویې ویل: ودې پېژندلم؟

ځواب مې ورکړ: نه! ویې ویل خال دار میرویس یم، توقیف خانه دې په یاد ده چې هره ورځ به دې له مور سره شیشه څکوله. ومې ویل: نه؛ میرویس جانه! خوښ شوم چې له بند خونې خلاص شوی یې، چېرې یاست؟

ویې ویل: «شهرنو» ومې ویل: زه هم همدلته یم، د ادرس او نښو ورکولو وروسته مو یو بل وموندل، په موټر کې له کښېناستو سره سم یې پیپ راوايسته او په شیشه څکولو یې پیل وکړ، هماغه شپه مو تردری بجو په گډه شیشه ووهله، وروسته یې زه له ځان سره دارلمان ته بوتلم، راته ویې ویل: دا زما د وروڼو کور دی.

کله چې کورته لاړو، له ما سره یې ډېر ښه چلند وکړ، ویې ویل: زما نوم هاشم دی او انجینیر یم.

ترياک یې له جیب څخه راوايستل، په کور کې یې د شیشې څو پیپونه موجود وو، کیسې مو وکړې، ما په خپل موبایل کې څو ویډیوگانې جوړې کړې او د هغه له غږ څخه مې کار واخیسته؛ یوه کمره مو هم درلوده سهار وختي د دارلامان ماڼۍ په لور روان شوو، د هاشم څو انځورونه ما واخیستل او هاشم هم زما څو قطعې انځورونه واخیستل؛ میرویس خال دار په موټر کې ویده و، په همدې وخت کې هاشم په یوه کاغذ کې شاوخوا یو گرام شیشه راکړه، چې زما سترگې یې روښانه کړې، حیران شوم، ورته و مې ویل: دا ټوله!؟

ویې ویل: هو زما لخوا تاته ډالۍ ده.

د دې مقدار شیشې په ترلاسه کولو مې فکر کاوه، چې اوس زه د ټولې نړۍ پاچا یم، وروسته مې اړیکه له هاشم سره پراخه شوه، د مهندس په نوم مې پېژنده، محمود رهگذر مې هم پرېښود او نورین تلویزیون هم؛ هره ورځ د مهندس کورته ورتلم، ډېر وخت وروسته پوه شوم چې په کابل کې د مخدره توکو له سترو پلورونکو څخه دی، کورته به یې د ورځې سلگونه کسان راتلل، یا له جوپې او یاهم له ډېرو پیسو سره، زما شیشه په بشپړ ډول برابره وه، د جیب مصرف یې هم راته راکاوه، یو موبایل یې هم راته واخیست، د موټر ماشین مې جام شوی و، هغه یې هم راته جوړ کړ، تر نن پورې ما دې پوښتنې ته ځواب نه دی موندلی چې هغوی له ما سره ولې دومره مرسته او ښه چلند کاوه؟ ولې یې د ځکولو له پاره دومره شیشه له کوم بدیل پرته راکوله؟...

زما شیشه دومره زیاته شوه، چې نور ورو ورو ټولو ته زما روږدې خبره څرگندېده، په ورځ کې مې دوه تر دریو گرامو مصرفوله، موده وروسته هاشم ورو، ورو له ما څخه واټن نیوه او علاقه یې مخ په کمښت وه، یوه ورځ یې راته وویل: که چېرې غواړې هره ورځ یو گرام شیشه درکړم، باید تر پل سوخته لاندې زما د نشه یې توکو پلورنځي ته راشې، کنه نور دا ډول نه کېږي.

دا داسې وخت و، چې زرگونه پوښتنې مې په زړه کې پیدا شوې وې او غربت هم خپل څادر پوره راباندې غوړولی و، په زړه کې مې وویل: که پل سوخته ته لاړ شم، نور د هرچا له سترگو پنا کېږم، حل لاره څه ده؟! فکر ته مې د کاکا عزیز هوټل راغی چې کاکا عزیز تازه د شیشې په پلورلو پیل کړی و، دومره پیسې او پېرودونکي یې پیدا کړي وو چې سکرتر او ساتونکي یې هم ځان ته نیولي وو، د هغه خوا ته ورغلم او ورته ومې ویل، چې زما وضعیت ډېر خراب دی؛ مسکی شو، ویې ویل: نادري صیب! کار دې جوړوم.

ومې ویل څنگه؟ ویې ویل: راځه خپل موټر بدل کړو.

ومې پوښتل یانې څه؟

دوام یې ورکړ: موټر دې راکړه، زما موټر، زر افغانی سره له ډېرش گرامه شیشې درکوم، ته دې یوازې موټر راکړه، ما هم خبره ورسره ومنله او وړاندیز مې یې قبول کړ.

زما موټر «۲۰۰۶» ماډل کورلا وه، هغه یې راڅخه واخیسته او د (Seena) په نوم یې غټ مصرفي موټر راکړ؛ شیشه مصرف شوه او تېل هم خلاصېږي؛ څمار مې نور هم ډېر لوړ شو خو مخ په ښکته کېدو روان و... سخت

و درېدلې او موټر مې د پل سوخته دروازي ته نږدې پرځمکه سينه ولگوله، زه سترې وم د مهندېس په خبره يوه لاره دا ده، چې بايد د پل سوخته بېخ ته ځان ورسوم او له هغه څخه شیشه وپېرم؛ بيا مې فکر وکړ که تر پل سوخته لاندې شوم، نو غوره او پېژندل شوی شخصيت مې له صفر سره ضربېږي؛ بايد څه وکړم؟!

دا وخت مجبور وم چې تر پل سوخته لاندې تگ ته تسليم شم، خو بيا هم زه پر خپل ځای ولاړ وم، يو هلک چې توره څېره يې درلوده، دا مې مخې ته ودرېده، دا هلک مې وپېژنده، کله به چې مهندېس د هاشم په نوم غږ ورته کاوه، دا همغه کس دی، دا کس تر پل سوخته لاندې د نشه يي توکو د وېش يو له سترو مسولينو څخه و، د اصلي سوداگر نوم سيد هاشم و، دا کس اوس پوهېده چې زه وړی، خمار او ناروغ يم؛ په بېلابېلو بڼو يې بېلابېل پيغامونه راته وړاندې کول...: که چېرې د پله بېخ ته لاړشم نو هم ډوډی شته، هم مواد شته او هم نور امکانات راته استوي، خو زه پخپله په دې چورت کې وم چې ايا د پله بېخ ته لاړ شم که نه؟ زړه نا زړه وم... زما په وجود کې د ننه وجدان او ضمير په نوم يو څه لا ژوندي وو او اجازه يې نه راکوله چې د پله بېخ ته لاړ شم. ځينو روږدو چې زه پېژندلم موټر ته مې نږدې کېدل، وروسته يې راته وويل: راځه د ننه، يو دوه دوده شیشه يې راکړه، خو لوږې او خمار سخت گير کړی وم... تور رنگي هلک ته مې يو ليک ورکړ، ورته ومې ويل چې د پله بېخ ته يې يوسه او سيد هادي ته يې ورکړه خو شیشه راکړي، ليک يې وروړ او نيم گرام شیشه يې راته راوړه، يوځل دويم، درېيم ځل يې دا همکاري له ماسره وکړه، وروسته تور رنگي هلک هم راڅخه ورک شو...

دا شپې او ورځې مې تر پل سوخته لاندې تر ټولو خونړۍ شپې او ورځې وې، هره ورځ د پل سوخته له بېخه لسگونه جنازې پورته کېدلې، د پهلوان په نوم یو انسان وژونکی شیطان چې سپکو او درنو وسلو باندې سمبال و پله ته به هر وخت راتله، هر څوک به چې لږ بد ورته ښکاره شول او د ده په طبیعت به نه وو برابر، ډز ډز ویشتل به یې... یوه ورځ مې ښه په یاد دي مازیگر نږدې تیاره کېده، همغه تور مخی هلک مې د پله لاندې سید هادي ته واستوه چې نیم گرام شیشه راوړي، دا هلک لاړ، زه یو ساعت ورته انتظار شوم، خو رانغی، دوه ساعته وروسته پوه شوم چې له موادو سره تښتېدلی دی. د خمار او لوږې مال مال خوب مې پر وجود لمن غوړولې وه، له سترگو مې اوبښکې بهېدلې، کله به مې چې د پله څلورو اړخونو ته وکتل نو ژړا به مې یو څه تم شوه، د غم یوې توري پردي زما سترگې پوښلې وې، د خپل خر، غمجن چاپېریال ننداره مې کوله، روغ انسانان مې لیدل، چې خپل ساده او هوسا ژوند ته دوام ورکوي او یا هغه زوی او مور چې په پلي ډول زما د خرجن موټر له څنگه تېرېدل، هغه هلک چې د مکروني کڅوړه به یې په لاس کې وه، فکر مې کاوه چې دا کیسه انشتین ته پاتې کېږي چې خپلې مور ته به یې د مثال په ډول زمزمه کوي، (اوبښکې) مې په خیرنو لاسو پاکې کړې او د اوبښکو اوبه مې په لاسونو باندې وچې شوې، د ژوند د خوښو ورځو په یاد چې هغه وخت د ښوونځي په څلورم ټولگي کې وم ولوبدم، څه خوشحاله ژوند و، د شپې مې مور په خپلو مهربانو لاسونو مکروني پخول او د مکروني له خوړلو وروسته یې په ښکلې مهربانه غېږه کې ویده کولم، که به وپرنجېدم په بېړه به یې خپل لاس زما پرسینه کېښود او گرم به یې ساتلم چې یخ مې ونه وهي او خولې شم.

هغه ماشوم او مور ته چې زما سترگې د موټر له مینځه ورته پاتې وې او ورکتل مې؛ بنکاره وه زړه مې د مور د لاس پخلي ته تپېده، له ځان سره مې وویل: نن شپه یې مور حتماً مکروني پخوي او که چېرې هغه وپرنجېږي شاید مور یې پرسینه لاس ورکېږدي، زړه مې د مور نرم او مینه ناک لاسونه غوښتل چې په سینه مې یې کېږدي او زما د کلونو نا کراری ارامې کړي.

د ننه ترخه جدایي مې په کرار ډول غلې کوله، مگر همدا شېبې وې چې یوه بغض لکه د سکارډ راکټ چاودنې په څېر زما له سترگو څخه د اوبنکو سېلاب جاري کړ، ډېر دردوونکی حتا له هرې ممکنې پېښې هم ډېر دردوونکی و، وروسته له څو اونیو د خپلې مور په یادونو کې ولوبدم، نه پوهېدم شاید زړه مې ورپسې تنگ شوی و، د نشې او خمار پر وخت مې کورنۍ هېره کړې وه، خو مور مې هېڅ وخت له یاده نه وتله.

فکر مې کاوه چې ټولو اقیانوسونو زما د سترگو له اوبنکو څخه سرچینه اخیستې او پر ځمکه بهېږي، په ټول بدن مې سره خپه خوره شوې وه، غاښونه مې ډېر ژور یو په بل باندې لگېدل، هغه غږ مې چې له غاښونو پورته کېده، روسي اورال موټر مې یاد ته راتله، دا هغه موټر وو چې له خپلې گراني مور او ماما نسیم سره به له نهرین او اندراب څخه نورو سیمو ته په سفر په کې تللم. په ذهن کې مې بېلابېل فکرونه گرځېدل، حالت مې خراب و، خپل وروستی سیګرېټ مې ولگاوه، ډېر ژور ټوخي راگیر کړم، مجبور شوم خپل ساړه او څیره لاسونه په خپله سینه باندې کېږدم، ډېر ارامه خوب راباندې راغی، د موټر څوکی مې نوي درجې شاته چپه کړه، دا وخت په ټوله سیمه د تیاري خپه خوره وه، کله چې ویده شوم، ډېر عجیب خوب مې ولیده: ناڅاپي په قاتل او بې رحمه شیطان بدل شوی وم، د کور

دروازه تکوم، خور مې دروازه را خلاصوي، هغه وباسم او د مور کوتې ته مې ور د ننه کېرم، هغه هم وباسم، خپلې کوتې ته د ننه کېرم، خپله مېرمن وژنم، د پلار خواته مې ورځم او ژوند يې ترې اخلم او بيا دويم ځلي د مور کوتې د ننه کېرم، هلته پر دېوال زما دې شپږ کلنې انځور راځوړند و، هغه ته گورم چې سخت ژاړي، سر او مخ ته مې سوکان نيولي دي چې د موټر د دروازې ټکولو را وینس کړم، وپېرېدلی او وارخطا له خپل ځایه پاڅېدم، دا مهال سخت یخ و، خو په دې یخه هوا سربېره زما په وجود خولې را خورې وې، چې گورم د موټر د دروازې ترشا د سید هاشم هادي شاگرد امیر علي ولاړ دی، هغه مسکې شو او پوښتنه يې وکړه څه دې وکړل ریسېه؟

په داسې حال کې چې په ټول بدن باندې مې د درد څپه خوره وه، د خبرو کولو توان مې نه درلوده، ومې ویل: خمار یم! مسکې شو، وېې ویل: مور خو هغه تور هلک ته چې تا رالېږلی و، یو گرام شیشه ورکړه!

ورته ومې ویل: چې ماته يې نه ده راکړې، دلته هېڅ نه دی راغلی وېې ویل: ځی تښتېدلی دی، لږ صبر يې وکړ بیا يې وویل: زه د سید هادي خواته ورځم هغه ته ستا ستونزه یادوم او وروسته احوال درکوم.

ما ویل سمه ده، د سیگرېټ قوطی مې راواخیست خو یو سیگرېټ روښانه کړم، گورم چې سیگرېټ مې خلاص شوي دي.

له یخنی نه مې پښې رېږدېدلې، د امیر علي د راتگ په پار مې شپې شمېرلې خو شکر ډېر ژر راغی.

وېې ویل: موټر دې قلف کړه، د پله لاندې راشه چې سید هادي کار درسره لري، ژر له ځایه پور ته شوم د موټر دروازې مې قلف کړې، څو گامه مخکې پل سرخ و، کله چې ترپله لاندې روان وم، ډېرو خاطراتو مې ذهن ته لاره ومونده، دې «کارل آیکنبیري» اړیکه چې ځواب مې ورنه کړ، د

یونسکو د غوره خبریال «جایزه» او زما په اړه د «ولسمشر خبرې»... دا او دې ته ورته نور ټول خاطرات زما خمار ته را د ننه شوي وو. امیرعلي مې لاس ونيوه او ويې ویل: پام کوه چې ونه ښویېږي

ډېر ورو، ورو ښکته شوم، احساس مې کاوه چې د انسان خورې تمساح خولې ته د ننه کېږم، کله چې ورسېدم ترهغه مې چې د سترگو لید کار کاوه «گیسونه» روښانه و او زرگونه کسان تر پله لاندې نږدې نږدې پراته وو، یوه خړ رنګي گرد ټوله سیمه پوښلې وه، د شیک پوښه نجلی انځور لکه دې قالین پلورونکي د دکان پر دېوال چې راځوړند شوی وي، را ځوړند و او څو دانې جعلی بانک لوتونه یې سوري کړي وو، هغه هم نصب وو، یوه روږدي په ډېر ښکلي خط په دېوال لیکلي وو: «همه از مرگ می ترسند، من از رفیق نامرد.»

سید هادي ډېر جدي او په لوړ غږ وویل: دلته راشه! ورغلم، ترڅنگ یې کښناستم، شیشي پيپ مې ولیده، یو گرام شیشه هم ورسره وه، دا یې زما مخې ته کېښودل، ما هم لایټر ترې لاندې کړ، درې څلور قوي دوده مې کش کړل، ما چې له سید هاشم سره کوم جنجال درلوده، همدغه دريو دودونو هغه لانجه ختمه کړه او زه مکمل د ده پروړاندې بدل شوم او دی راباندې بریالی شو.

راته ويې ویل: تر هغه وخته پورې چې تر پل سوخته لاندې یې ټول امکانات درته برابر دي، همدلته اوسه هرڅه چې څکوي ويې څکوه، ډوډی هم درکوم، نور دې باندې څه کوي؟ د باندې په پرتله همدغه ځای ستا له پاره ډېر ښه دی، زه په همدې حالت کې ورو- ورو خوب ونيولم.

لومړی خو ورځې نښې وې، سید هادي یو څه مرسته راسره کوله خو د وخت په تېرېدو سره یې همکاري کمېده او په پای کې باید زه پوه شوی وای په کوم ځای کې چې زه یم کوم ځای دی؟

د دې له پاره چې وتوانېږم پل سوخته او هغه څه چې اصلي حقیقت دی معرفي یې کړم، ښه به وي چې لومړی لار شوو د پل سوخته د خلکو پېژندنې ته او وروسته دې ته چې تر پل سوخته لاندې څه کېدل، څو خلک رهگذر او د ده نیږدې دوستان د کابل او افغانستان د لویې سرطاني غدې په حیث وپېژني.

د ویجاړوونکي ټولگي د ډلبندی په اساس د زیان

رسوونکو بنکېل ټولی

د پل سوخته ډله زمور په هېواد کې یوه منحوسه طبقاتي ډله ده، په لومړي سر کې په دوه اصلي ډلو چې نورې ډلې له هغه څخه سرچینه اخلي د موندونکو ډله او دې مصرف کوونکو ډله.

لومړۍ ډله « موندونکي »:

پل سوخته له جغرافیایي اړخه د پولیسو د درېیمې حوزې د اتصال کړۍ ده، درېیمه حوزه، پینځمه حوزه او شپږمه حوزه د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې معینیت په هره حوزه کې د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې آمریت او د هغه په تشکیل کې یو امر او دوه کارمندان کلونه کېږي چې دا جوړښت یې رامنځته کړی او امکانات ورکوي؛ په هره حوزه کې یو امر او دوه کارمندان د خپلو گډو گټو د ترلاسه کولو په موخه په ډېره آرامه توگه یوې منل شوې پایلې ته رسېږي او په ډاډه زړه د ځان په بیه د خپلو گټو له پاره مبارزه کوي، چې دغه طبقه (ډله) په دريو برخو تقسیم شوې ده.

لومړۍ کتگوري: د موندونکو په ډله کې د درېیمې، پینځمې او شپږمې حوزو د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې کارمندان شامل دي، هره ورځ په دوه مشخصو وختونو کې دې پله بېخ ته راځي: مخکې له غرمې او شپې ته نږدې ماښام مهال خپل حق اخلي او په ډېره آرامه توگه بېرته خپلو حوزو ته ځي او په هر وخت کې په دري واړه ځایونو او یا دغه دريو حوزو کې د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې مامورین په جریان کې پرېږدي، د دوی حق ورکول کېږي او بل هېڅوک د دې حق نه لري چې ووايي: ستاسو

سترگې پټې دي او ظلم کوی، که چا ته خپل حق ونه رسېږي، نو له یوه ساعت نه په کمه موده کې خارخونې ته رسېږي.

هر څومره چې کارمندان په پلورونکو باندې فشار راوړي همدومره فشار پلورونکي په روږدو کسانو باندې راوړي څو هر چاته خپل حق لاس په لاس ورسېږي.

پل سوخته د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې کارکونکو له پاره د شیدو په غوا باندې بدل شوی وه، هرکله به چې دوی د هغه سینو ته لاس وروړ، نو لاسونه به یې له شیدو څخه ډک و، د دوی دې زهر شي.

د موندونکو دویمه ډله:

د یوې لویې مافیایې ډلې شاگردان یا هم پلورونکي چې باید په ورځ کې له دوه تر درې سوه گرامو زیات مخدره توکي وپلوري، هغوی چې مخدره توکي په اجاره توگه پلوري په میاشت کې دوه لکه اوولس زره «۲۱۷۰۰۰» افغانۍ معاش لري او هغوی چې شاگردان دي او په اجاره پلورونکو یې پلوري د میاشتې پینځلس زره افغانۍ معاش لري او د موادو ټول مصرف یې هم وړیا دی.

درېیمه ډله زورور: دوی په خورا هنر خپله گټه ترلاسه کوي، په ناڅاپي توگه تر پله لاندې ښکته کېږي، کمزوري، بې کسه او مفلسین چې د ډېر څمار له لاسه په خوځنده مړو باندې بدل شوي دي، په لغتو او سوکانو یې په سر سر وهي، په ځینو وختونو کې یې د برچې په واسطه ټپي کوي او ځینې وخت یې هم د مرمۍ په واسطه گوانښي چې په راتلونکو برخو کې به توضیح ورکړم.

دغه زورور په خپل ټاکلي وخت راځي له اجاره يي پلورونکو څخه يو مقدار پیسې او مواد ترلاسه کوي او په خپل خوند او معیشت کې دي او هر پلورونکی د گیدرې په شان له هغوی ډارېږي.

تر پل سوخته لاندې د بېلابېلو طبقاتي ډلبندیو په اساس د پیسو د چاپ ماشین او د مخدره توکو پروړاندې د مبارزې پولیسو، د مافیایي ډلې شاگردان پلورونکو، زورورو... او مجرمو انسانانو په نوم یوه ډله باندې بدل شوی دی.

خو اساسي پوښتنه داده چې پیسې یې له کوم ځای څخه راځي؟! دا څه ډول پیسې دي چې د هرچا له پاره د میاشتي دوه لکه او د ځینو له پاره په لکونو عاید لري؟! ایا کله چې د پل سوخته پرسر تېرېږي، د ژوند تر ټولو سترې کوونکې شېبې نه احساس کوي؟! حتا د دې ځای بد بوی ستاسو له پاره خورا وپروونکی او ناخوښوونکی نه دی؟! د ولسمشرۍ ماڼۍ دا څنگه منلای شي چې عادي کار کوونکی یې له سلو تر دوه سوه زرو افغانیو پورې عواید لري؟ ایا تر پل سوخته لاندې د بانک نوټونو د چاپ نمره وهونکی ماشین دی؟! دا ټول لویه مبالغه نه ده، دا د روږدو کسانو هغه پیسې دي، چې روږدیتوب دوی د هر ډول جرم او جنایت ترسره کولو ته اړ کوي او هغوی د زیاتو پیسو د چمتو کولو له پاره اړ کېږي، چې په پراخه کچه په افغانستان کې د نا امنۍ او فقر په رامنځته کېدو کې رول ولري.

دویمه ډله د مالیې ورکولو او لاس وهنې پرته د توکو

مصرف کوونکي

د توکو مصرف کوونکي تر پل لاندې د پلور بازار اصلي ځواک تشکیلوي، اوس د ډېر عايد له مخې د مخدره توکو د مصرف کوونکو ډلبندي درېږنم، په مخدره توکو روږدیتوب شوخي او ټوکې نه دي؛ کله چې سهارله خوبه پاڅېږي، د ټولنې، فرهنگ، کورنۍ او اقتصاد په نظر کې نیولو پرته مجبور او مکلف یې چې د یو گرام له پاره درې سوه افغانۍ په جیب کې ولري، خو چې پورته شي حد اقل ژوندی شي، په لاسونو او پښو کې دې انرژي پیدا شي؛ اوس ستا د ژوند ستره پروژه د درې سوه افغانیو پیدا کول دي، په لومړیو میاشتو کې د کال تر لومړیو پورې روږدی (معتاد) له کوره هر شی یې چې په نظر ورشي پټوي یې او د پل سوخته بېخ ته یې وړي؛ تر پل سوخته لاندې یوه ډله ډېر خونړي قصابان موجود دي، چې د هغوی د ډېرو عوایدو سره بل هېڅ ډول سوداګري سیالي نه شي کولای.

روږدي (معتاد) به چې هر جنس په بېره تر پل سوخته لاندې ور وړ هغوی به د مال اخیستونکي په نوم د روږدي د رویت له مخې ترې پېرلو، مثلاً که چېرې روږدی ډېر خمار وي د دوه زره افغانۍ جنس به یې ترې په دوه سوه افغانۍ اخیسته او که روږدی به لږ خمار و نو د پینځه زره افغانیو جنس به یې ترې په پنځه سوه افغانۍ اخیسته او که به چېرې روږدی لږ په خود کې و او په خپل ځان به پوهېده، دې دوه زرو مال به یې په پینځه سوه افغانۍ ترې اخیسته، روږدي به د مال اخیستونکي په نوم د غلا جنس د پلورلو سره سم د موادو په پېرودلو پسې لاړ او همدارنگه سلگونو حتا زرگونو روږدو

کسانو به ډېر قيمتي شيان تر پل سوخته لاندې وړل او دې غلو شريکانو به په ټيټ قيمت ترې اخيست.

يو لب ټاپ کمپيوټر چې ډېر مدرن او ښکلی و، په بازار کې به يې قيمت شايد اوه سوه ډالره و، په خپلو سترگو مې وليدل چې مال اخيستونکي په ټيټ قيمت واخيست او د نيم ساعت په تېرېدو سره يې په باندني مال اخيستونکي په شل زره افغانیو خرڅ کړ، په همدې ډول ډېر لوړ او قيمتي موبایلونه هم، حتی زبورات هم پلورل کېږي، يوه بله لويه تراژيدي چې د روږدو په خپه داستان کې موجوده ده، هغه دا ده کله چې د خور، مور او مېرمنې جواهرات او قيمتي اشيا غلا کوي، په هغه خپره چې دوی يې لري هرې زرگرۍ ته يې چې د خرڅلاو له پاره وړي، يايې له هغوی څخه نه اخلي او يايې هم پوليسو ته په گوتو ورکوي؛ مگر مال اخيستونکي ډېر ځواکمن او قوي نهنگان دي، چې په لومړي سر کې ټول خيزونه اخلي.

د نمونې په توگه، يوه پينځه گرامه عربي طلا لښتۍ د يوې يو گرامه ايراني لښتۍ په قيمت له روږدي (معتاد) څخه اخلي په پای کې روږدی مال اخيستونکي ته ښه په اخلاص دعا هم کوي. مال اخيستونکی هم حوزو او مربوطه برخو ته خپل حق ورکوي او د ښار ټولې غلاوې پرته له بربنډېدو او ښکاره کېدو دوی خوري، په داسې حال کې چې بې جوازه تمانچې هم له ځان سره لري او دوی په خپله روږدي نه دي، د شپې له هوس بازی، شهوت رانی او شراب خورۍ پرته بل کار نه لري، دختر بازان يې له تازه نفسو نجونو سره په مزو او معيشت کې دي؛ او بچه بازان يې له تنکیو ځوانانو سره په معيشت کې وي چې د سلطان د زامنو په څېر ښکاري او څوک يې د مستقيمي نندارې توان نه لري، حتی وايي که چېرې روږدی

(معتاد) کوم وخت قیمتي خیزونه راوړي، د روږدي کڅوړه ترې اخلي او دی په یوه څنډه کې وژني.

روږدي (معتادان) د خپلې کورنۍ ټوله مادي او معنوي هستي د سخت زړي بنامار په ډول خوري او د هغه لېوه په څېر چې لومړی ښکاري له مخې لرې کوي او وروسته د خپلې کورنۍ له پاره پر چمتو شوي لاسي بيم باندې بدلېږي. مال اخیستونکي روږدو ته وايي چې زېورات، جامې، بوټ، ظروف او داسې نور خیزونه حتا بې ارزښته اوسپنه هم راوړئ اخلو یې. په همدې خاطر دوی هرڅی راوړي او دې دلانو ته یې په ټیټه بیه ورکوي، خو ځلې مې په خپلو گنهنکارو سترگو لیدلي دي چې روږدی (معتاد) دیگ بخار په داسې حال کې چې بخار یې هم نه دی ویستل شوی، له خوړو ډک وي، هغه یې له خپل کور څخه رايستلی او په همدغه ناوړه غلو یې پلورلی دی. په دېگ کې چې کوم خواړه دي دا د هغه ماشومانو دي چې پلار یې روږدی شوی دی او کورنۍ یې په ډېره مینه او شفقت سره خواړه خپلو بېوزله بچیانو ته پاڅه کړي دي، خو مال اخیستونکي یې په خپلو شیطاني لاسونو خوري، رب دې دوی هلاک کړي.

یوه کورنۍ او ماشومان به یې څومره د نشتوالي او کمښت احساس وکړي چې د خولې لمړۍ یې د پلار په واسطه غلا کېږي او د دوی بېوزلی او کمښت ته نه گوري؛ هغه کوچنی خوشحالی چې د شپې ډوډۍ ده له هغوی اخلي، د دې پرځای چې پلار یې ورته په مینه او ورین تندي کورته خوراکی توکي راوړي او د خپلې کورنۍ ترڅنگ یې په آرامه او خوښ زړه سره نوشیجان کړي، حتا فکر یې هم نه شو کولای چې دغه کورنۍ به له څه ډول زړه تنگون او بحراني حالت سره لاس او گربوان وي.

وروسته له هغه کومې پیسې چې د روږدي د ماشومانو د جوسو په بدل کې ورته ورکړل شوې دي، د دوه ساعتونو له پاره یې هم نه نشه کوي. اکثره روږدي (معتادین) د خپلې کورنۍ د قیمتي خیزونو له غلا کولو وروسته له کور څخه شړل کېږي او د روږدیتوب په خمار کې تر سرکونو او پلچکونو لاندې پاتې کېږي او د داسې موادو د ترلاسه کولو پیسې د هفت خان رستم د فتحې په څېر ستونزمن او د لاسرسي وړ نه دي.

مال اخیستونکي هغه لوی شیطانان دي چې منفي بشري ضد ځواک او سخت زړیتوب په اړه روږدو ته درس ورکوي او روږدي د پیسو د چاپ ماشین په څېر د مال اخیستونکو له پاره له یوې خوا پیسې چاپوي، یو شمېر روږدي (معتادین) له کور څخه تر شړلو وروسته د غلا په برخه کې داسې وړتیا او استعداد ترلاسه کوي، چې جوړ انسان به داسې احساس کوي چې که له دغه استعدادونو څخه په سمه توګه د فزیک په برخه کې ګټه پور ته شوې وای د دوی په موجودیت کې به نور د انشتین نوم هم نه وی اخیستل شوی.

(تک و دو) یا هم په بل عبارت لاس او پښې کول هغه ښوونځي دي چې هر روږدي ته د مال اخیستونکو د تیوري په اساس اجازه ورکوي، فکر وکړي چې د خپل قدرت په اندازه چې هرڅه په واک کې لري په غلا کې دې ترې کار واخلي.

(تک و دو) یانې د لاس او پښو ډېر خطرناک خلک دي هغوی یوه با تجربه او په کار پوه ډله باندې توانېدلي دي چې له ځان نه یې مخکې کړي، یواځینې کار یې په کوڅو کې د هغه کسانو وژل دي چې له اقتصادي اړخه په ښه موقف کې دي، هغوی ګرځي او نږدې ماښام مهال ویني چې د

کومې کورنۍ خلک په بشپړ ډول وځي، یو شمېر کورنۍ دي چې د واده او یا هم نورو مراسمو له پاره ټول یوځای له کور نه وځي او وروسته له ساعتونو کورته راځي، د یادو مواردو په لیدو سره غله له خپلو مشرانو سره په اړیکه کېږي او د غلو دغه مشران یا استادان په یوه څنډه کې دغه ځای ته نږدې راځي او د اطلاع رسوونکو دغه ماموریت پای ته رسېږي، د دوی په منځ کې دوه تکره ډلې موجودې وي: لومړۍ هغه کسان دي چې لوړو ځایونو ته په ډېر کم وخت کې پورته شي، دویم هغه کسان چې په اسانۍ سره وکولای شي قلفونه خلاص کړي، په لومړي گام کې د اوسېدو ځای یا کورته د ننه کېدو سره سم دوی هڅه کوي چې قمیټي شیان لکه: پیسې، طلا او قیمتي جامې ترلاسه کړي او وروسته تردې له بایسکل، موټرسایکل او داسې نورو ورته شیانو سره علاقه لري، کڅوړې ښې ځای پرځای کوي او له څلوېښتو دقیقو څخه په کم وخت کې کار پای ته رسوي، له وتلو سره سمدستي د پولیسو نږدې پوستې ته ځان رسوي، د پولیسو حق ورته ورکوي او له همدې شپې وروسته له مال اخیستونکو سره په اړیکه کېږي او له دوه ساعتونو څخه په لنډ وخت کې پلورل شوي جنسونه د هېروینو او شیشې په دود بدلېږي؛ جالبه داده چې د پولیسو هېڅ یوه پوسته او د حوزو هېڅ یو امریت له دغه ډول غلو سره جدي چلند نه دی کړی/نه یې کوي، بلکې د دې ترڅنگ دوی د خپلو ستراتیژیکو ملگرو له جملې څخه گڼي.

لوی موندونکي او ناروغ غله

د روږدو (معتادانو) په مینځ کې فېشنې او بډایه ډلې هم موجودې دي، حتا همدغه روږدي چې د لاس او پښو یا هم کونښن (تک و دو) د ښوونځي پیروان دي، چې په لویه کچه په غلا او موندنو لاس پورې کوي، لومړی برخه یې ډېر حرفوي کېڅه بوران دي، تردې حده چې یوه ورځ مې له هغوی څخه یوه ته وویل: له جېبونو نه څه ډول پیسې وهې چې څوک هېڅ نه خبرېږي؟ په داسې حال کې چې د سل گونو سل بانک لوټونه، پنځوس شل او لس افغانیو بانک نوټونه یې زما دې کورتۍ په جیب کې واچول او وپې ویل: د یوه او بل پروراندي قدم وهو، زه دې له څنگ څخه تېرېږم، په دې ډول یې اخلم چې ستا هېڅ پام هم نه شي، « کله مې چې له څنگ څخه تېر شو یوازې دومره پوه شوم چې کورتۍ مې وښورېده او وروسته یې وویل: وگوره! ومې کتل هغه ټولې پیسې مې چې په جیب کې اېښې وې اوس د هغه په لاس کې دي.

له لویو موندونکو نیولې تر ناروغه غلو پورې د دوی ټولو په اړه په ډېر څه پوه شوم، پرته له دې چې د دوی په هېڅ حرکت کې مې ونډه او تجربه نه درلوده خو ومې کولای شول چې د ښوونځیو په اړه یې هم معلومات ترلاسه او له نظره تېر کړم؛ زموږ له پاره اړینه ده چې وروستي جرایم له مجرمینو سره وپېژنو او د کړنو په اړه یې خبر واوسو.

همدغه کېڅه بور د خپل استاد کیسه راته وکړه: که چېرې زما استاد ستا په جیب کې لاس د ننه کاوه درته ویل به یې چې ته درې زره افغانۍ زرگون او دوه زره افغانۍ وړې پیسې لکه ۱۰ افغانۍ او ۲۰ افغانۍ به دې درلودې، دومره څیرک و چې کولای یې شوای چې یوازې هماغه درې زره را وباسي،

په داسې حال کې چې نه به یې لیدلې خو خپلې پیسې یې تشخیصولې، کله چې تاسو پوهې او وړتیا ته د خپل هېواد د اړتیا درک وکړی او پوهېږی چې مثبت او غورېدونکو استعدادونو ته خومره زیاته اړتیا ده، خورا یو لوی درد او غم به دې په وجود کې را ژوندی شي، که چېرې له دغو استعدادونو څخه په مثبتو برخو کې کار اخیستل شوی وای، نو افغانستان چې اوس په کوم حالت کې دی په دې حالت کې به نه و، ډېر لوړ او دې عزت موقف به یې درلوده.

ډاډه یم چې په اوسني ناوړه حالت کې به نه و او گاونډیو هېوادونو ته به مو د مرستې په خاطر لاس نه اوږدېده.

لوی موندونکي (لوی غله) ډېری د صرافيو، طلا فروشیو او نورو قیمتي اجناسو په مارکېټونو کې د یوه ځیرک مار په څېر گرځېدل د کار په پای کې به یې زموږ یو شمېر هېواد وال د خپلو زهري نېبونو په واسطه چیچل، لوی موندونکي (لوی غله) هغه روږدي (معتادان) دي چې د ظاهري ټیپ له پلوه ډېر فېشنې دي خو په اصل کې روږدي، غله، لاره نیوونکي او ناخوانه دي؛ خپل سر او صورت ته ښه پاملرنه کوي چې هېڅکله هم هغوی روږدي (معتادینو) په څېر نه معلومېږي.

د مثال په توگه: سهار چې کله د خصوصي او شخصي لیلیو محصلین د درسونو په لوري ځي، همدغه غله په ډېره دقیق توگه له جامو نیولې د محصل تر چلند ټول تمثیلوي او توانېږي چې په اسانۍ سره لیلیې ته دننه شي؛ ساتونکي په دغه غلو باندې د محصلینو خیال کوي، کله چې دننه شي وروسته له دوه دقیقو څخه په ډېرې هوښیاری سره له درې/څلور پایو لب ټاپونو سره جوړه په منظم ډول وځي، دا ډول موندونکي (غله) ډلییز او

تیمی کار ترسره کوي؛ یو شمېر یې د ورځې لخوا، کورونه، دوکانونه، پلورنځي، بېلري تېل پلورنځي، تلویزیون پلورنځي او قصابی تر نظر لاندې نیسي، په هغه بڼه چې د ننه کېدو او تېښتې لاره په دقیقه توګه سنجوي. نږدې شپه مهال چې کله بېرته د پلونو لاندې ځي، د ډلې مشر، مرستیالان او نور وګړي د نقشې راوړنکو ته انتظار دي، وروسته یوه ګډه جلسه نیسي، نقشه اخیستونکی د کاغذ پرمخ هرڅه تشریح کوي او وروسته د ننه کېدو او تېښتېدو نقشه ورته رسموي، اټکلي د ننه کېدل هم ورته بیاځلي نیسي مثلاً: د حویلی پرمخ دوه سپورتي بایسکلونه، یو موټرسایکل، یو جنراتور او نور... موجود دي او د ننه خونو کې دوه تافن، یو لب ټاپ او نور...

عملیات تل د شپې له دوه بجو وروسته پیلېږي، په دې دلیل چې د شپې له نیمایي څخه وروسته کورنۍ په ژور خوب ځي او کله یې چې د غلامالونه واخیستل بېرته د پله خواته ګرځي او د سهار له سپېده داغ (رناکېدو) د مخه مال اخیستونکي اجناس اخلي او پلورونکي خپل سهار له لاسته راوړنو پرته نه پیلوي.

د کورونو، دوکانونو په لوټ کولو کې یې مهارت په دې ډول دی چې څلور تنه حریم یا کورته د ننه کېدو سره سم د اجناسو تر غلامالو او تېښتېدو وروسته لږ غږ هم نه پورته کوي خو د کور څښتن را وینن نه شي.

په داسې حال کې چې د شپې یې بڼه غلامالو او جېبونه یې له پیسو بڼه ډک شوي دي، سهار په څو ليني موټرو کې هغه وخت چې کار کوونکي او محصلین د خپلې دندې او درس په لور روان وي، پورته کېږي او قیمتي موبایلونه غلامالو کې چې دا هم په مال اخیستونکو پلوري؛ وروسته هر یو له یو کم عمره هلک سره د څو شپو له پاره په کوټې سڼګي کې عدالت هوټل

ته ځي د دوی په وینا دري/خلور شپې په کافي اندازه هېروئین، په ډېرو مغذي خوراكي توکو، په ښه لپ او چپ سره خپل وخت تېروي، د معیشت موده یې ترهغه دوام کوي خو چې پیسې یې خلاصې شي، بیا ځلې همدا داستان (کیسه) تکرارېږي: بیا خیانت، غلا، چور، چپاول د تل په څېر لکه عدالت هوټل او دې ته ورته ځایونو کې کم عمره هلکان په نڅا او معیشت کې وي، حتا د همدې هوټل د څنگ هوټلونه د موندونکو (غلو) روږدو د فعالیت له امله ورځ تربلې وده او پرمختگ کوي.

زه هغه دوستانو ته چې دغه کتاب لولي د تجربې له مخې یوه سپارښتنه کوم، په بازار کې هېڅ وخت د روږدو (معتادانو) له لاسونو نه چې موبایل او... د خرڅلاو له پاره راوړي مه اخلئ، ځکه زموږ ډېری هېواد وال د وحشي چپاولگرو د دسیسو ښکار شوي دي چې د خپلو روږدو (معتادانو) لخوا ښکار کېږي. د پنځوس زره افغانیو په ارزښت موبایل شاید په تاسو په لس زره افغانیو خرڅ کړي، خو کسان نور هم په دې کار کې لاس لري، کله چې تاسو گرم شی او خپلې پیسې را وباسی، تاسو ته یوازې د موبایل یو پوښ درکول کېږي چې د هغه پوښ دننه ودانیزه ښیښه اچول شوې ده، په ډېرو ځایونو کې کله چې د یوه سوالگر او گدا په څېره کې ځان څرگندوي یوازې د معلوماتو له پاره راځي. که چېرې تاسو د پام وړ پیسې ولری، په بېړه سره د ډلې مشر ته خبر ورکوي، چې هغه تاسو لوټوي، معلومه ده چې لږ وروسته به د سترگو په رپ کې د ښار تر ټولو غریب او مفلس سړي یاست.

دا ټولې خبرې مې د دې په پار تاسو ته بیا تکرار کړې چې د کتاب په راتلونکې برخه: « د دنیا اخر » هغه وخت کله چې زموږ مستند داستان

(کیسه) پیلېږي، نو د روږدو کسانو د ټولني، ډلبندی، ډلو او چالونو په اړه لږ شانتته معلومات ولری، یواځینی حقیقت چې وړاندې کول یې د هندوکش غره په څېر زما پراوړو پروت دی هغه دادی: که چېرې تاسو په لوړو کتگوریو کې له روږدو سره کښېنی، کله چې د ډلې له مشر سره مخامخ کېږی، یا لېسانس دی، یا ماسټر دی او حتا په خپلو سترگو مې د حقوقو او سیاسي علومو ډاکتر د یوې لویې موندونکې (غلو) ډلې په راس کې ولیده.

په زړه پورې داده چې د دغو ډلو کلیدي کسان په انگلیسي ژبه هم پوهېږي، چې ځینی وخت د خپلو عملیاتو (غلاوو) د څرنګوالي په اړه بحث په انگلیسي ژبه پرمخ وړي.

کله مو چې مخې ته یو خراب او ځپل شوی روږدی درځي، د هغه ظاهر ته مه گورئ، دې سړي په حقیقت کې شاید هغه د روږدتیوب له وخته ترهماغه شېبې چې تاسو یې وینی مېلیونونه افغانان یې سوځولې وي او د سلګونو انسانانو ژوند یې تباہ کړی وي؛ سربېره پردې چې ډېر خسیس (سوگت) خلک دي خو په ډېری مواردو کې بیا ډېر مصرفوونکي او سخاوتمند دي، هغه نړۍ چې مور یې لرو او ژوند په کې کوو، انسان په خپل دغه کوچني لیدلوري نه شي کولای چې ټولیز قضاوت او قطعي حکم ورکړي، دوی د کار په جریان کې بې گناه او مقدس دي خو په بل ماموریت کې بیا بشپړ بد او شیطاني عمل کوي. دغه ډول پرېکړې قضاوتونه ډېر ناسم او یو طرفه دي؛ د روږدو په مینځ کې هرڅه د منفي پر اساس پرمخ نه ځي، ټول مال اخیستونکي شیطانان نه دي او ټول روږدي هم غله نه دي، باید د ټولو په مینځ کې ښه له بدو تفکیک او بېل شي.

سپين روږدي او ځوانمړده مال اخیستونکي

په سرک شاید له ډېرو ککړو روږدو سره مخامخ شوي وي، چې لويه کڅوړه يې پراوړو وي او ظاهراً ډېرې ککړې او ناولې خپرې لري، خو د دې ناولې او ظاهري ککړې خپرې تر شاه يو ډېر غيرتي او ځوانمړده روږدی ژوند کوي، که څه هم شيطان مال اخیستونکي د غلا له پاره زرگونه لارې ورته نسي مگر هغوی هېڅکله هم په غلا لاس نه پورې کوي، همت يې اجازه نه ورکوي د سهار له څلورو بجو د غرمې تر دوولسو بجو پورې د پلاستيکي بوتلو او المونيمي قطيو په راټولولو باندې بوخت وي، د سهار له څلورو د غرمې تر دولسو بجو پورې که چېرې بخت ورسره ياري وکړي کولای شي چې سل افغانۍ په لاس راوړي او له دولسو تر يوې بجې پورې نشه کوي؛ د لماسپنين له يوې بجې د شپې تر اتو بجو بيا پيل کوي خو سل افغانۍ نورې ترلاسه کړي.

د دې ښار په ډېرو ځنډو کې د بيا رانيول شويو زباله دانيو او زرو وسايلو د پېر ځايونه زموږ تر سترگو کېږي. ځوانمړده مال اخیستونکي هغه دي چې روږدی له غلا څخه پښېمانه کوي او د حلالو پيسو د ترلاسه کولو له پاره يې هڅوي.

يوه ورځ په کوټې سنجي کې د دې کباړ شويو وسايلو دوکان ته لارم او له سپين ږيري کاکا څخه چې د بيا رانيول شويو د پېرودلو د يوې برخې مسؤل و مننه مې ترې وکړه او ورته ومې ويل: په دې کار سره دې يو شمېر له غلا څخه پښېمانه کړي او د ښار په پاکوالي کې دې هم برخه اخیستې ده، د ځان او همدې ځوانانو له پاره دې هم حلاله روزي برابره کړې، په داسې حال کې چې زما په دغه خبرو سره يې په سترگو کې د خوشحالی

اوبسکې راغلي، ويې ويل: « تراوسه پورې درې رورډو زما په مشوره نشه يي
توكي پرېښي دي او اوس ډېر ښه روغ شوي دي چې تل ما ته دعا كوي.»

دارلامان، ميرويس ميدان او ... پل باغ عمومي كې چې كله په دې ډول
استعمال د يوه ككړ سړي په نيولي او ستومانه خوله دا ډول خبرې اوري
سمدستي څرکندېږي چې دغه سړی د ځوانمردو رورډو له جملې څخه
دی چې سهار څلور بجې د پله له لاندې راځي او د غرمې تر دوولسو بجو
پورې اويا افغانۍ په لاس راوړي او وروسته د غرمې له پاره دوه بولاني اخلي
او پنځوس افغانۍ هم د نشه يي توکو د يو گرام لسمه برخه اخلي له
دوولسو تر يوې بجې پورې يوازې هماغه څکوي او وروسته نيم وړی او نيم
خمار بيا په خپل نيولي، ستومانه او دردمن غږ: د مسافر بری موټرو په تم
ځايونو كې د پل باغ عمومي، دارلامان، ميرويس ميدان په شا او خوا كې
او.... چينغې وهي.

کامېډي (تمثيلي) موندونکي (غله)

په دغه برخه کې تر پل سوخته لاندې یو شمېر نور روږدي غله هم شته چې د خپلو غلا شویو خیزونو په راوړلو سره ټول غمجن پل سوخته چې له سر او مخ څخه یې خاورې بادېږي خوښ او خندان ساتي.

یوه شپه شاوخوا دوولس بجې وې چې په یوه ډله کې ناست وو، دوه تنه له یوه (vip) تابوت سره چې د جسد مخ یې د بنیښې له شاه ښکارېده د ننه شول، ټول حیران شولو چې دا کوم بختور او «vip» روږدی دی چې نږدې شلو کلونو په لړ کې تر پل سوخته لاندې دا لومړی روږدی دی چې تابوت یې په برخه کېږي، زما په شمول یو شمېر له خپل ځایه پاڅېدو او د ژوند غم مو غلطوه؛ ومو ویل: څومره وخت و چې نه مو وو خندلي په داسې حال کې چې یو شمېر روږدو د دې پوښتنې په ځواب کې چې څوک وفات شوي دي؟ د دعا په پار لاسونه پورته کړي وو.

د تابوت څښتن په سره سینه زموږ خواته وکتل وې ویل: راشی یو زدني (vip) تابوت واخلي که یې په مستقیم ډول جنت ته بو نه تللی پیسې مو نه اخلم، داسې تابوت چې د ټرامپ د خوب تخت په څېر کړکی لري. هواداره، زدني راشه او بې خبره چې یو دانه پاتې دی، وروسته له یوې وقفې یې غږ پورته شو « دادی بنیښی سرپوښ واله تابوت پر سر یې دعوه نه ده؟ »

ټول په خندا شول تابوت یې پورته کړ او دې زاړه پله په لور روان شول؛ چیغې یې وهلې: « او ځوانه راشه داسې تابوت درکړم چې د ځنګدن په وخت کې په لومړي درد سره هرڅه ختم شي. »

وروسته یوه ساقی (شراب وېشونکي) تابوت د یو گرام هېروئینو په بدل کې د ویده کېدو له پاره واخیست.

یو بل روږدی چې سر ښوونکي به یې ورته ویل، یوه شپه د یوه پلورونکي ترڅنگ چې څو قدمه واټن یې درلود کښېناست د یوې غوړې مقدمې تر ویلو وروسته یې ورته وویل: وه وروره شیشه هېتلر کشف کړې ده ریښتیا ده؟

پلورونکي وویل: هو!

وروسته سرښوونکي وویل: هماغه کتاب چې په افغانستان کې شیشه کشف کړې ده یوازې له ماسره دی، هغه کتاب هر هغه سړی چې سواد ولري او ستا د اعتماد وړ وي ورکوم یې؛ که یې څوک ولولي کولای شي په کور کې په یوه دقیقه کې یو تن شیشه تولید کړي.

پلورونکي د هغه لېوه په څېر چې غوښه په خوب ویني ویې ویل: چېرې دی کتاب؟

ناولي سړي وویل: په کور کې دی!

په بېره یې پینځه سوه افغانی له دوه گرامه هېروئینو سره ورته ورکړل او له خپل شاگرد سره یې د کتاب له پاره کورته ولېږه، شاوخوا نیم ساعت وروسته چې بېرته را وگرځېده، کتاب یې د مقدسو کتابونو په څېر په څو پوښونو کې پوښلی راوړ، ژر یې خلاص کړ، لومړی د هېتلر انځور او سور پوښ و، سر ښوونکي ورو، ورو ورته وویل: له کتاب سره جوړه د باندې ووځه په خدای که دې ونیسي وژني دې.

پلورونکی له ځایه پاڅېده ناڅاپي سترگې پرما ولگېدې را نږدې شو او په غوږ کې یې راته وویل: ویاند لالا! ته خو ورور یې ستا عمل هم شیشه ده، دا دی کتاب مو پیدا کړ سر له سبا څخه خپله شیشه جوړوم کله مې چې کتاب ته وکتل نو د هېتلر نبرد من کتاب و.

په داسې حال کې چې سر بنوونکي له پلورونکي نه یو څو گرامه او څو زره نورې هم اخیستې وې، د جگړې د لومړۍ کړنې د فاتح په څېر یې گامونه گړندي کړل او تر پل سوخته لاندې یې د قمار بازی میدان ته ځان نږدې کړ.

د دنیا پای

زه وم او یو خونړی روږدیتوب، پل سوخته و او ټوله هغه بدبختي چې زما پر بدن یې خپه خوره کړې وه، فکر مې کاوه چې د ژوند وروستي وختونه مې دي، هرڅه تر نظر تیاره او کرکه مې ترې کېده؛ له ټولو هیلو مې زړه وینځلی و، له ډېرې پراخۍ سره سره ځمکه راباندې تنگه شوې وه، احساس مې کاوه چې په پرېښودل شوې هدیره کې د قبر پرسر مرگ ته انتظار پاتې يم.

یوه له تکراري ورځو څخه چې اسمان راته لوړ، ځمکه سوخته، ستومانی او خمار خپله غېږ راته پرانیستې وه، د سید هادي یو خورپر نیم گرام شیشه راکړه او ویې ویل: سید هادي وویل چې دا شیشه واخله او موټر دې چې د پل سوخته سره دی کېبل کوم یې او تر هرځایه چې ته وایې بیایو یې، همدارنگه وایې چې زه نور څه نه شم کولای.

زما موټر یې په یوه بل موټر پسې بسته کړ او له پل سوخته څخه تر هوایي پله چې د افغانستان ملي بیرغونه ورباندې رپېدل راوسته، په همدې بېگه مې نیم گرام ټوله شیشه وڅکوله او وروسته ویده شوم، دومره سخت ویده شوی وم چې دوه ورځې راباندې تېرې شوې وې کله چې راوینس شوم لوړې، خمار او رنځ بیا راگیر کړی وم، له سترگو څخه مې اوبه خڅېدې او دې درېدو توان مې له لاسه ورکړی و، له موټر څخه هم چیرته نه شوای تللی، بې حاله او ضعیف د موټر له څنگ سره پروت وم، په همدې بې حالی کې مې حالت صفر شو، حس مې کاوه چې نور مې ژوند پای مومي او وخت یې رارسېدلی دی چې له دې شوم ژوند څخه نور خلاص شم او مړ شم، په داسې حال کې چې مرگ ته تسلیم شوی وم، په همدې مهال

مې د موټر بښېنه وټکېده، سترگې مې چې پرانیستې گورم چې یوه ښکلې هزاره نجلۍ ده، په لاس کې یې دوه پاکټه ایرانی کبک و هغې راته وویل: دا واخله ویې خوره، زه هره ورځ دندې ته ځم، تاهم پېژنم خبريال وې، لومړۍ او دویمه ورځ مې فکر کاوه چې مړ شوی یې مگر د شپې مې په کور کې احساس وکړ چې نه شاید ژوندی به وې، په همدې خاطر مې دا درته راوړل، دا وخوره چې په وجود کې دې یو څه انرژي پیدا شي او په خود راشي.

په دقیق ډول مې د هغې سترگو ته وکتل چې د ښکلو او کوچنیو سترگو زړه کې مې نستوه ولیده چې په دې ځلانده ورځو کې په خپرونو کې ښکاره کېده، مغرور، سرلوری، چاغ او ښکلې و؛ نه پوهېږم چې څه حس مې درلود، کله مې چې کبک او شیدې د هغې له لاس څخه واخیستل ژړا ونيولم، زړه مې ډک شو او په لوړ غږ مې چیغه وکړه هغې هم سخت وژړل، وروسته یې په خپل ژرغونې غږ وویل: مه ژاړه! تا چې وینم خپل ورور مې راپه یاد شي چې دوه کاله وړاندې په همدې پل سوخته کې مړ شو، اوس اکثره وخت داسې فکر کوم چې هغه د ډېرې لوږې له امله مړ شوی و... دا خبره یې وکړه او لاړه...

زه چې څو ژوندی یم له دې مېرمنې خوښ یم او ځان یې د احسان پورورې بولم؛ په ریښتیا هم ځوانمرده نجلۍ وه، وخت مې نه درلود چې د انساني سلوک او ښه والي په اړه یې فکر وکړم، سترگې، غوږونه او زړه مې یوازې د خوراكي توکو خواته وو، په چټکۍ سره مې کبک او شیدې وځوړل؛ لږ انرژي مې په بدن کې پیدا شوه، تریوه حده مور شوم، لوږه مې کمه شوه

او د آرام احساس مې وکړ، مگر د شیشې خمار او د ژور درد رېښو مې لا هم په بدن کې زگېروي کول.

هره لاره مې چې ذهن ته راتله فکر مې پرې کاوه، ناخاپي په دې سوچ کې شوم چې د موټر بطری مې واخلم، د پل سوخته بېخ ته یې یوسم او ویې پلورم، په ډېرې سختۍ سره مې له موټر څخه بطری خلاصه کړه، په اوره مې کېښوده او د پله بېخ ته مې یوړه؛ کله چې د پل سوخته لاندې ورسېدم، د سید هادي شاگردانو ولیدلم، یوه یې وویل: دغه دي ویاند صیب اوس دې غلا ته شروع وکړه، بطری دې له کومه کړه؟

خبرې یې داسې تاثیر را باندې وکړ چې گواکې زړه مې په توره پرده وپوښل شو او له دې سره مې په ډېره غوسه چیغه وکړه؛ ای بې انصافه! زه غل نه یم، د خپل موټر بطری مې د خرڅلاو له پاره راوړې ده، وروسته یوه هلک د یوه گرام شیشې په بدل کې بطری له ما واخیسته...

بېرته راغلم خپل موټر ته، دا یو گرام شیشه هم خلاصه شوه، حالت مې مخ په خرابېدو و، څلور/پینځه میاشتې کېدې چې کورته نه وم تللی، خپله مېرمن، مور، پلار او خور مې نه وو لیدلي... حالت مې ډېر خراب و سېگرېټ مې څکول او د کورنۍ د هر یوه غړي خپره مې د سترگو په وړاندې انځورېده، د مېرمنې مسکاوې او له رورډیتوب څخه وړاندې د مور خپگانونه... دا ټول زما ذهن ته راتلل. په همدې شېبه کې زما ترڅنگ یو کورولا موټر ودرېده، یو کس راغی له نږدې مې ولیده چې د دهبوري / فردین دی، دا زما موټر چلوونکی و، کله یې چې ولیدم ویې ویل: زه ډېر ژر استاد ته خبر ورکوم.

دوه ساعته لانه وو تېر شوي، چې پلار مې راورسېده، داسې احساس مې کاوه چې ډېر به راته په غوسه وي او ما به سخت تهديد کړي، ځکه پلار مې و، غرور مې يې ورمات کړی و، ځورولی مې و، د هیلو او خیالونو له اسمانونو مې د هغه لمن ځمکې ته را لنډه کړې وه، ویښتان يې سپين شوي وو، خو هغه برعکس په پوره مهرباني او مینې سره زه د فردین په موټر کې کښېنولم او ويې ويل: څه لار شه کورته، زه به دا موټر په کوم بل موټر پسې وټرم او کورته به يې درولم...

کله چې کورته راغلم، زما په لیدو سره ټولو چينغې پيل کړې او ژړل يې... سمه ده، طبعي خبره ده چې حالت مې د افسوس وړ و، په دې ځواکمنتيا او ځوانۍ کې پر خاورو پرېوتی وم او ټول ژوند مې له لاسه ورکړی و، زما په لیدو سره به خود زما کورنۍ او دوستانو اوبښکې تويولې؛ مور، خور، مېرمن مې او ټول را څخه ناهيلي شوي وو، کله چې زما مېرمنې ماته غسل را کاوه، نرۍ نرۍ اوبښکې يې له سترگو راوتلې او ژړل يې، ځکه زه په يوه وچ او وحشتناک اسکلېټ باندې بدل شوی وم، پلار مې کورته راغی، شپه مې په کور کې تېره کړه؛ سبا سهار يې د جنگلک سل بستريز روغتون ته بېولم، په روغتون کې يې ماته يوه ځانگړې کوټه نيولې وه، له څلوېښتو ورځو وروسته د جنگلک له روغتون څخه رخصت شوم، موده وروسته يې زه په جنگلک روغتون کې د رضا کاره ټولنيز کار کوونکي په توگه جذب کړم، يوه موده مې بې معاشه کار وکړ، دا وخت فقر او بېوزلی سخت ځورولم...

يوه ورځ په ميرويس ميدان «کوټه سنگي» کې د کور په لور روان وم چې د کمپنۍ موټرو له تم ځای سره په ناڅاپي ډول بيا له «سید هادي» سره

مخ شوم، ویې ویل: خوښ یم چې په جنگلک کې کار کوي او پوهېږم چې معاش نه لري.

پینځه سوه افغانی او یو گرام شیشه یې راکړل او ویې ویل: دغه شیشه واخله، که دې بیا هم اړتیا پیدا کېده یوازې له ماسره په اړیکه کې شه، گوره چې بیا دې پله ببخ ته لار نه شي! راځه چې اوس لار شو، لږ خبرې به وکړو.

په میرویس میدان کې یوه سرای ته لاړو، دلته ټول شته ځوانان د شیشې څکولو په حال کې وو، له کښېناستو سره سم یې ماته وویل: راځه چې له دې ځایه لار شو، ځکه دا بڼه ځای نه دی.

بیا هماغه کوټې سنگي ته د کپشمن ودانۍ مخامخ هلته یوځای لاړو، دلته دې غمي په نوم یو کس و، دا سړی بودا و، هغه ته یې وویل: غمیه! نستوه که د شپې دلته راتله یا هم دې ورځې گوره چې مزاحمت ورته ونه کړي.

غمي وویل: «په سترگو» هغه شیشه یې چې ماته راکړې وه، راومې ایسته، له بده مرغه چې بیا بدبختی راگیر کړم، له دې وروسته بیا ژر خپل کورته داخل نه شوم...

تل مې یو احساس پروراندي درېده او راته ویل یې، چې کورته مه ځه همدلته اوسه کار دې کېږي، له غمي څخه مې بېرته پل سوخته ته لار ومونده، خو دا ځل د شمس الله په نوم له یوه بل کس سره چې ډېر قوي و او ټول د «شمک» په نوم له هغه سره اشنا شوي وو، زه بیا تر پل سوخته لاندې خښ شوم او سید هادي بیا خپله پښه د باندي راوایسته، بله لاره نه

وه پاتې، يوه ورځ د شمک خواته ورغلم، ورته ومې ويل: مشره سخت خمار يم، زه هماغه خبريال يم «نستوه نادري» هيله كوم نيم گرام شيشه خوماته راکړه؟

ويې ويل: نه يې لرم...

د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې د حوزو مسئولينو کله کله مواد راکول، کله چې سيد هادي وليدل چې په بشپړ ډول له پنبو لوېږم، په بشپړ ډول راڅخه بېگانه شو، هغه ورځ مې هېڅکله هم له ياده نه وځي چې لس ځلې مې «سلام» ورکړ خو ځواب يې رانه کړ، په ورته وخت کې يوه شپه د کابل امينه قوماندانۍ د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې ځواکونه پل سوخته ته راغلي وو، د ميان احمدې په نوم د کابل د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې له مدير سره اشنا شوم، و مې غوښتل چې د خپل ژوند يو شمېر حقيقتونه ورته بيان کړم، خو هغه زما خبرې وانه وربدې... په ناڅاپي توگه يې دوه همکاران راغلل او زه يې په «څاپرو» ووهلم.

ډېره زياته عقده مې واخيسته، په يوه څنډه کې کښېناستم او ومې ژړل؛ شپه مې په يوه خېمه کې تېره کړه چې سهار مهال د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې مامورينو او سرتېرو په ښکښلو راوښو شوم.

د فنېکس روغتون د روږدو د راټولولو ټيم د روږدو د ټولولو له پاره راغلي وو، زما په گډون شاوخوا دوه سوه تنه روږدي يې راټول او فنېکس ته يې روان کړو، کله چې د فنېکس انگر ته ورسېدو، روږدو غوښتل چې پاتې مواد هم مصرف کړي خو يوه ټولنيز کار کوونکي په غوسه د دوی د دغه کار مخنيوی وکړ، خو ما خپل غږ اوچت کړ ورته ومې ويل: ته حق نه لرې چې

له روږدو سره په دې ډول چلند وکړې، کار کوونکی رانږدې شو خو ما ووهي، په ناخاپي توگه گڼ شمېر روږدو په يوه غږ سره چيغې کړل چې مه ووهه! د روغتون له مسؤولينو څخه يو کس راغی او له ما يې وپوښتل: څه غواړي؟

ورته ومې ويل: ما ازاد کړئ.

لومړی يې ډېر ټينگار وکړ، خو لاړ نه شم، خو وروسته پوه شول چې د تگ له پاره زما پرېکړه جدي ده، په همدې خاطر يې زه ازاد کړم، هېڅ مې له ياده نه وځي چې د ټولنيزو کار کوونکو له ډلې د ښاغلي کمال ناصر په نوم پنځوس افغانۍ راکړې، خو خپل ځای ته ځان ورسوم، تر دهمزنگ پورې د يوه څښاک (شراب) پلورنځي له څنگ سره تېرېدم، پلورونکي ته مې وويل: ما سقوط کړی دی لږ څښاک (شراب) راکړئ.

ويې ويل: کوم ډول شراب؟

ځواب مې ورکړ: وطني شراب چې په پلاستيکي کڅوړه کې ساتل کېږي. څښاک (شراب) يې راکړل، ورته ومې ويل: صبر دا پلاستيک بوی کړم، همدا وخت مې ژر د خلتې خوله سورۍ کړه، په سر مې واړوله او په يوه دمه مې ټوله خالي کړه.

پلورونکي راته وويل: « پيسې يې راکړه »

ځواب مې ورکړ: نه يې لرم!

شايد وږی به وم او يا به هم شرابو نشه کړی وم؛ په همدې حالت کې مې د منتو پلورونکي په کراچۍ چې د شراب پلورنځي مخې ته ولاړه وه سترگې

ولگېدې، د کراچۍ خواته مې ورمونده کړل، شل افغانۍ مې په لاس کې وې، دا مې منتو پلورونکي ته ورکړې، کله یې چې لوټ ته وکتل، راته وپې وویل: په شل افغانۍ نه شې کولای چې منتو وخورې دا لږ دي.

په همدې وخت کې یو ځوان راغی، منتو پلورونکي ته یې وویل: «منتو ورکړه»

کله چې منتو پلورونکي منتو راکړل، منتو مې په ډېره بېره وځوړل ځکه ډېر وړی وم، د منتو له خوړو وروسته ځوان راته وویل: «زه غواړم له تاسره یوه لنډه مرکه وکړم.»

ځواب مې ورکړ: نه!

هغه وویل: تا چې ټول عمر له خلکو پوښتنې وکړې، اوس پرېږده چې خلک له تا هم څو پوښتنې وکړي.

ومې ویل: پوښتنه وکړه!

په همدې بد حالت کې چې ما درلود، هغه له ما څخه پوښتنې پیل کړې، ما د ټولو پوښتنو ځوابونه ورکړل او وروسته یې مرکه پر فیس بوک خپره کړه.

د مرکې په پای کې یې پینځه سوه افغانۍ راکړې، هغه مې واخیستې او سیخ پول سوخته ته لاړم؛ په هماغه شپه مې دوه سوه افغانۍ مصرف کړې، درې سوه افغانۍ یې راسره پاتې وې، سبا میرویس میدان ته د کاکا نبي حمام ته لاړم.

د کاکا نبي له حمام وروسته چې نوموړی یو مهربانه مشر سړی و او له ماسره یې ډېرې نښې اړیکې هم درلودې، په دهلیز کې یې اوږد وغځېدم او ویده شوم، درې ساعته وروسته کاکا نبي له خوب نه پاڅولم او ویې ویل: (نستوه جان، ته زموږ با استعداد او پوه خبریال وې، اوس په تا باندې څه شوي دي؟ ولې هڅه نه کوې چې کورته لاړشې؟)

کاکا نبي ته مې ځواب نه درلود، په ژړا شوم، کاکا نبي هم له ماسره په ژړا شو...

زما په اړه د خلکو لید لوری بشپړ بدلون کړی و، هغه مشهور نستوه چې خپرونې یې ډېرې په زړه پورې او هیښوونکې وې او هره ورځ به په یوه نوې او توده موضوع باندې د خلکو په ژبه و، خو نن په یوه داسې روږدي باندې بدل شوی دی، چې حتا د خپل ځان له پاره ډوډۍ هم نه شي برابرولی، د دغه عجیبو فکرونو او د وجدان سختو شکنجو له امله د پل سوخته په لور روان شوم، کله چې پل سوخته ته نږدې شوم د پل سوخته سره د پولیسو رنجرې ولاړې وې، د نشه یي توکو پروراندي د مبارزې پولیسو یوه کار کوونکي چې زه ولیدم، ویې ویل: نستوه جان بڼه شوه چې پیدا مو کړې، راشه په موټر کې کښېنه یو څوک درته انتظار دی.

گورم چې پلار مې په موټر کې راپسې راغلی و، په شرم او ټیټ سر کورته راغلم؛ د مېرمنې موبایل مې واخیست او فېسبوک مې خلاص کړ، گورم چې ډېرو خلکو زما په اړه لیکلي دي ځکه چې زما ویډیو یې لیدلې وه، د خلکو په منځ کې د اشرف حق دوست په نوم یو ځوان و، هغه راته ویلي وو: زه غواړم تا د درملنې په موخه له هېواده بهر هندوستان ته بوزم، له هغه سره مې اړیکه ټینګه کړه، خبره مې یې ومنله، د ښاغلي حق دوست د دې

کار او مرستی له امله د زړه له کومې مننه کوم، خو کله چې هند ته لاړم له ډېرو بدو شرایطو سره مخ شوم، د کستوري باغ په سیمه کې یې ماته کوټه نیولې وه، د شپې په کوټه کې یوازې پاتې شوم، سهار شاوخوا نهه بجې وې چې څلور کسان زما کوټې ته راغلل، چې په دوی کې یو ځوان ډېر غبښتلی او تکره و، دې ځوان زه په ډېر قوت سره له خپل ځای څخه پورته کړم، پوښتنه مې ترې وکړه چې تاسو څوک یاست؟ چا ځواب نه راکاوه... یوازې یې ویل چې (CFD).

ما چیغه وکړه: حق دوست، پلاره... حق دوست، پلاره... اما هغوی زما پرمخ توره کڅوړه را کش کړه او په یوه موټر کې یې زه له ځان سره یوړم، څه کم یو ساعت د ډهلي له مرکز څخه لرې په یوه سیمه کې موټر تم شو، زما له سر څخه یې توره کڅوړه لرې کړه، گورم چې دلته یوه حویلی ده، بېخي ډېر سپي دلته موجود دي او د کوټو کړکۍ د زندان کړکیوته ورته اوسپنو په وسیله بندې شوې دي.

زما له پاره ډېره سخته تمامېده، کله مې چې خپرنه وکړه متوجې شوم په کوم ځای کې چې زه بستري یم، دا دې اېډز ناروغانو د ساتنې کمپ دی، د دې کمپ داخل نهه نوي سلنه زندان ته ورته والی درلود، وروسته له هغه چې دوی په وهلو او ډبولو دلته راوړم، نور مې تر دریو میاشتو پورې د چا نوم هم وا نه خیست او دروازه هم چا راخلاصه نه کړه؛ یوازې دال او سپین پاستی مې خوراک و، دې خوړو زه په سخت قبض اخته کړم، دلته د ازادۍ هېڅ څرک نه تر سترگو کېده...

په ورته وخت کې په افغانستان کې اواز خپره شوې وه، چې نستوه په هند کې د روږدیتوب د پرېښودو له امله اوس کاملاً جوړ او ښه تندرسته

شوی دی، چې ډېر ژر به بېرته خپل هېواد ته راوگرځي؛ یوې افغانې کورنۍ د عزیز په نوم خپل زوی دلته د بستري کېدو له پاره راوستلی و، د عزیز حالت مې چې ولیده، زه سخت ودرېدم، ځکه پوهېدم چې دا ځای د هغه له پاره ډېر گوانښوونکی دی، نو په همدې خاطر مې زړه پرې سوځېده.

یوه ورځ یې د ډیرې پل واخیست او خپل شریان یې پرې کړ؛ د دې کار په جزا کې د دې مرکز مسؤلینو تصمیم ونيوه چې نوموړی جبر بل مرکز ته بوځي. ما نه شوی کولای چې غلی پاتې شم، له مسؤلینو مې د خیر، نښگنې او مهربانۍ غوښتنه وکړه، هغوی وویل سمه ده، د شپې لخوا یې یو ډول درمل راکړل چې یوه اونۍ مې یې خوله را کړه کړه، خبرې مې نه شوی کولای او عزیز یې په دې ټولو سربېره بیا هم له ځان سره یووړ... خو اونۍ وروسته یې بېرته راوست او همدلته یې بستر کړ.

د عزیز ټول وجود په بشپړ ډول شړېدلی و، ده ماته خپله کیسه وکړه: « داسې یوه ځای ته یې زه بېولی وم چې د ځان وینځلو له پاره یې یو تشناب هم نه درلود، د سړښت او یخ په موخه یې یوه باد پکه راته چالانه کړې وه، داسې احساس مې کاوه چې په یخچال کې پروت یم.»

په هند کې د درملنې دوره، زما د ژوند تر ټولو دردمنه او سوخته دوره وه؛ زما زړه و، چې څلور ژوندۍ خپرونې جوړې او خپرې کړم، د دې خپرونو په لړ کې له ښاغلي حق دوست څخه مننه وکړم او د دې ترڅنگ ورته ووايم چې دا دې څنگه ځای ته راوستلم او څه راسره کېږي؟ مگر زه د دوه تیرو په مینځ د کوچني کېدو/ اوبه کېدو په حال کې وم، یوې خواته مې فکر کاوه چې حق دوست صیب خو له ما سره د یوه ښه نیت پر بنسټ مرسته کړې ده، خو بلې خواته دلته داسې څه راسره کېدل، چې د انسانیت له

چوکاټه بهر وو... لومړی خبره دا وه چې داسې فکر کېده چې زه دې نړۍ په کچه د روږدو کسانو یوه غوره روغتون ته بېول شوی یم، په داسې حال کې چې دا ځای له زندان څخه هم بدتر و او هېڅ ډول امکانات یې نه درلودل، ما به چې کله ځینو ملگرو ته د جنگلک او د فنېکس د روغتونونو کیسې کولې، دوی به داسې احساس کاوه چې گواکي دا خو بېخي جنت ته ورته روغتونونه وو.

دغه کار د ښاغلي حق دوست له پاره یو ښه بستر جوړ کړ، یوه رتبه ترفیع یې وکړه او وروسته د نیمروز ولایت د امنیت مدیر شو، خو بیا هم هغه له ما څخه دا هیله درلوده چې په هر لایف خپرونه کې له حق دوست څخه ځان پوروی اعلان کړم، بل اړخ ته له دې څخه وپېرېدم چې څنگه کولای شم دا ټول درد چې ما په هند کې تېر کړی دی بیان کړم او که زه دا کار وکړم امکان لري حق دوست او نور خلک باور ونه کړي، ځکه دلته دا خبره مشهوره ده چې هند پرمختللی ملک دی او روغتیايي برخه خویې بېخي ډېره معیاري او له نعمتونو ډکه ده، خو د الله شکر ادا کوم چې په همدې وخت کې عزیز چې له ماسره په هند کې په یوه روغتون کې بستر و، راپیدا شو، ښه خبره دا وه چې هغه اوس شکر له روږدیتوب څخه روغ شوی و او دا هغه څوک و چې په هندي روغتون کې د هرڅه شاهد و.

په «لاچیت نگر» کې ښاغلي دوست ټینگار کاوه چې فلم څه ډول پای ته ورسوم، په پای کې له خپل ځایه پورته شوم، چيغه مې وکړه! اې خلکو! اې افغانانو! ښاغلی حق دوست درې میاشتې کېرې چې زه یې د زندان په څېر په داسې یوه ځای کې ساتلی یم، هغه لا هم وایي چې فلم باید په یوه ښه او غوره بڼه پای ته ورسوم، د دې پرځای چې زه ووایم چې زه په ډېر

بد حالت کې تداوي شوم، بايد ووايم چې د ډېرو نښو امکاناتو په موجوديت او په ډېر ښکلي محيط کې تداوي شوم.

وروسته له دې چې له « لنډ مهالې نشې څخه ووتم » د حق دوست د خپلوانو له ډلې څخه يو کس و، چې ترجمان و او د دې دندې په بدل کې يې زر ډالره معاش اخيسته، زه يې هغه ته وروستلم خو خپلې پيسې بېرته ترې واخلم، ښاغلی عزيز هم شاهد و، هغه هم له هغه کس څخه بېرته زر ډالر واخيستل، په يو ترجمان باندې زر ډالر درلودل زه يې هغه ته وروستلم خو پيسې بېرته ترې واخلم، ښاغلی عزيز هم شاهد دی چې سیتي واک ته ولاړو او خپل زر ډالر يې له هغه سړي واخيستل وېره يې درلوده چې زه يې په اړه فېس بوک کې څه ونه لیکم.

په دغسې حالت کې زه بېرته کابل ته راغلم، زه ډېر خپه وم او عقدي اخيستی وم، کله چې ما په ويډيو کې خبرې وکړې، د پل سوخته په اړه يې زما د رورډيتوب اړوند کومه ويډيو چې خپره کړې وه، هغه يې هم له منځه وړې وه، ما پخپله پانه په يوه ژوندۍ خپرونه کې د کابل د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې مدير ښاغلي ميان احمدي په اړه په دې خاطر چې دوه همکارانو يې زه وهلی او ډبولی وم خبرې وکړې، مگر ښاغلی لمر خليل د نشه يي توکو پروراندې د مبارزې قوماندانۍ د کشف مدير چې زما ډېر ځوانمړده ملگری و له ماسره يې اړيکه ونيوله او ويې ويل: ښاغلي ميان احمدي خپله غوښتنه کړې ده چې راشه د پل سوخته انځورونه واخله او ويې گوره چې څه ډول دي، کله چې پل سوخته ته لاړم، ښاغلی ميان احمدي په يو لنډکروزر موټر کې ناست و، راته ويې ويل: زه سخت انتقاد منونکی يم، تا زما په اړه ويلي و چې د مافيا په ترويج کې زه هم لاس لرم،

نن وگوره چې د لومړي ځل له پاره زما د مدیریت په دوره کې دغه پل پاک کېږي، وروسته له هغه چې د مخدره توکو پروړاندې مبارزه کې ما د ښاغلي میان احمد احمدي پروگرامونه وکتل، هغه وخت مې د هغه رښتینې خبره وپېژندله.

هغه په ډېره چټکۍ او کم وخت کې پل سوخته او د علي مردان باغ له روردو تش او پاک کړی و؛ خو د ده د دغه نېک اقدام او غوره فعالیت په خاطر دی د یوې دسیسې ښکار گرځېدلی و، د کابل نشه یي توکو پر ضد د مدیریت له دندې یې لرې کړی و او زندان ته یې اچولی و.

د شمس زماني په نوم بل لوی مواد پلورونکی د میان احمد احمدي د سرتېرو لخوا ونیول شو، هغه په خپلو څرگندونو کې د دې په موخه چې گواکې له ښاغلي میان احمد احمدي څخه یې خپل غچ اخیستی وي، لیکلي وو چې میان احمد احمدي له هغه سره همکار و، په همدې چل ښاغلی احمد احمدي ونیول شو او له نیولو یې پینځه میاشتې وروسته د کورنیو چارو وزارت اعلان کوي چې مور میان احمد احمدي په همدې غلا کې نیولی دی، میان احمد احمدي په اووه لس کاله بند محکوموي او ښاغلی لمر خلیل هم په اتو کالو بند، ځکه د ښاغلي لمر د بندي کېدو په پار هېڅ ډول قانع کوونکی دلیل نه و موجود.

محاکم ښاغلی لمر خلیل ازادوي، چې له ازادېدو وروسته یې خپل کورته نږدې د مافیا لخوا په شهادت رسېږي او د میان احمد احمدي په زنداني کولو سره پل سوخته تر پخوا څخه لا قوي پرانیستل کېږي او پایښت پیدا کوي، د علي مردان باغ چې د ښاغلي میان احمد احمدي په وخت کې له اوسېدونکو خالي شوی و، خو نن له بده مرغه په کابل کې د نشه یي توکو

تر ټولو لوی او گڼې گونې په بازار باندې بدل شوی دی؛ پوښتنه داده که چېرې ښاغلي میان احمدي فاسد شخص و، د خپل فعالیت پرمهال یې پل سوخته او د علي مردان باغ وټرل او هغه خلک چې نن ځانونه ژمن ښيي، د فعالیت پرمهال یې څه ډول دغه دوه لوی او با نفوذه ځایونه په کابل کې د نشه یي توکو پر ځواکمنو ځایونو بدل شوي دي؟!!

د هند تر درملنې وروسته زما د روږدیتوب شدت ځواکمن شو او عقده مې لا غښتلې شوه؛ د جنرال اندرابي زوی ښاغلي میهن مومن د هند له درملنې وروسته د خدمات ملت په نوم په خپل شرکت کې د دريو میاشتنو له پاره ماته یو کار برابر کړ چې په دې موده کې مې وکولای شوی شو د جنرال مومن د ژوند او مبارزو مستند فلم جوړ کړم، په هغه ځای کې زما د کار له پای ته رسېدو وروسته ډېرې بېکارۍ یوځل بیا هماغه انسان خوړونکي ښامار پل سوخته ته وگرځولم، د درېیم ځل له پاره روږدی شوم، دا ځل مې پلار د ډگروال میر امان الله ظافر په همکارۍ د پولیسو درې سوه بستریز روغتون ته بوتلم او هلته یې د روږدو کسانو په څانگه کې بستر کړم، مگر له هغه ځای څخه تر وتلو وروسته مې بېرته اعتیاد روږدیتوب ته مخه کړه، پلار مې بیا هم غلی پاتې نه شو، دا ځل یې زه د دارلامان څلوېښت بستریز روغتون کې بستر کړم، هلته مې د کتاب د لیکلو په پار په ذهن کې لومړنۍ خبرې راژوندۍ کړې.

د تیاری بل اړخ

ډېر ډنگر و، مگر ښکلا یې حیرانوونکې وه، شاوخوا اتلس کاله عمر یې درلود، په دولس کلنۍ کې یې روږدیتوب ته مخه کړې وه، د ژوند داستان یې د تراژیديو او غمونو څخه ډک دی، چې په یاد راوړلو سره یې د انسان د بدن ویښتان پورته کېږي، په څلورویشتو ساعتونو کې اته ځلې عصبي حمله پرې راغلې ده، «همونیا» «فید» «الکترولید» یا «مېرگي» په هرځل حملې سره یې د پوزې له سوړیو څخه د وینې سپلاب جاري کېده، حس مې کاوه چې ممکن هره شپبه یې عزرائیل ساه واخلي مگر د هغه وضعیت او ژوند ته حتا عزرائیل علیه سلام هم خپه کېده، البته دا زما خپل فکر او مهرباني ده، په دې ډول هغه یې د ژوند اخیستو څخه لاس په سر کېده.

څنگه کولای شم چې هغه سختې، سړې او د زړه تنګون ورځې هېرې کړم؟! هغه ورځې چې د معتادینو د درملنې څلوېښت بستریز روغتون د زهرو د له منځه وړلو څانګه کې بستري وم، لوږه، د روږدو وهل او ډبول؛ د روږدو ځورېدل او عذاب، تر ټولو دردوونکې، غمجنې، ترخې او خړې ورځې، دا هغه شپې دي چې زما په زړه کې د هغه انځور په خپر چې د پولادي مېخونو په واسطه په تېره کې حک شوې وي. د هغه ښکلي اتلس کلن هلک مرګ او ساه ورکول چې زما مخامخ مېز کې بستري و په وجود خاطراتو کې مې حک شوي دي، هغه زموږ د سترګو پروراندي ساه ورکوله او موږ یوازې ورته کتل.

ډېر ښکلی و، تردې حده ښکلی و، چې زه یې د قلم په واسطه کلمو کې ښکلا نه شم انځورولی، سترګو یې یوه ځانګړې ښکلا درلوده، چې د هغه د خپرې ښکلې برخه یې جوړه کړې وه، هغه شاید د عدسیې په واسطه

ترتولو ناوړه پېښې لکه: د موادو پلورونکو د نفساني غوښتنو، د شاوخوا زیان رسوونکو او په انتظار پاتې مور د ستومانه ښو...

توره شپه د روغتون له کوچنۍ کړکۍ څخه خوره وه، د ناروغانو زگېروي او دردونه هغه غږ و چې زموږ د آرامه کوټې وضعیت یې نارامه کاوه، د روښانه څیراغ په روښانه سیوري کې مې ورته کتل چې سترگې یې د کوټې چت خواته ژورې پاتې وې، خپل دردونه او غمونه یې یوازې د کوټې له چت سره تېرول.

د وجود په داخل کې یې سرې، سختې او تورې ورځې د سیگرېټ د دود په څېر گرځېدې او حسابولې یې، هغه په خپل خام خیال او فکر سره ناخوانه کسان تر ټولو ځوانمرده گڼل او هغه کسان چې د انسانانو وینې یې تویولې هغوی یې ژغورونکي بلل. خپل غمجن او دردونکی ژوند مې یوې خواته او زما مخامخ تخت کې د تراژیدۍ ننداره هغه څه وو، چې هره شپه مې د سترگو پروراندي انځورېده.

دې کړاوونو او تراژیديو به لاسونه سره یو کړل او زه به یې د وحشتناکو او وېرونکو خوبونو نړۍ ته بېولم، شپه په خپله ټوله تاریکۍ سره چې لري یې، د سهار د روښنایۍ پروراندي تیاره نه شوه خورولې او د دې پیغام په اساس چې په هرې تیاري پسې رڼا شته او هره تیاره خپل ځای رڼ سهار ته ورکوي.

موږ د پاکولو (سم زدایی) یا (Detox) بېړنۍ کوټه کې بستر و، سهار معالجو ډاکترانو زموږ له کوټې څخه د ناروغانو ارزونه پیلوله، په معالجهوي برخه کې دوه - درې محدود ډاکتران وو، نوی یو ډاکتر چې د غرور لوړو ته

رسېدلی و، تازه د روغتون د معالجوي خانگې مسؤل ټاکل شوی و، کله چې زموږ کوټې ته راته، فکر به دې کاوه چې ابوعلي سینا کوټې ته رادننه کېږي، په ډېر غرور سره یې روغتیا پالنه کوله او په داسې حال کې چې تمثیلي غوسه کېدل یې هم زده و نو د ناروغانو په اسنادو کې به یې هرڅه له خپل زړه لیکل.

دغه سهار ډنگر هلک اته عصبي حملې تېرې کړې وې، د خبرو کولو توان او انرژي یې نه درلوده او د ډاکتر په تمه و، په پای کې داسې حالت ته ورسېده چې لږ همکاري ته یې هم اړتیا درلوده، ځکه بېخي له ټېکه غورځېدلی و، خو له بده مرغه چې هېچا پام نه ورته کاوه، ما د ارزونې پرمهال هغه ځوان او مغرور ډاکتر ته وویل: بناغلی ډاکتر! موږ له پرون سهار راهیسې تر اوسه پورې په دغه ځوان باندې د اتو عصبي حملو شاهدان وو، چې پوزې څخه یې وینې هم بهېدې، په ناڅاپي توگه یې د ځوان خواته وریام شو، د پوښتنو او ځوابونو د ترلاسه کولو په پای کې چې کله ډاکتران د ده له حالت څخه خبر شول، په وېره کې شول، داسې ونه شي چې هغه د دوی تر کنټرول لاندې په روغتون کې ومري، د هغوی زړه و چې په کم وخت کې ډېر ژر او د همدغه حالت په بهانه کولو سره هغه میوند روغتون ته ولېږي.

ډاکتر له هلک وپوښتل: پایواز دې څوک دی؟

هلک ځواب ورکړ: ورور مې دی.

ډاکتر وویل: ورور دې څه کار کوي؟

هلک ځواب ورکړ: روږدی و، نوی روغ شوی دی او بې کاره دی.

ډاکټر خپل یوه همکار ته ځیر شو او ویې ویل: پایواز یې باید راشي او دغه هلک دې میوند روغتون ته بوځي او یا دې څو دانې ویتامین (k) امپول راوړي چې ورته تطبیق یې کړو.

د هلک سترگې له اوبنکو ډکې شوې وې، پرسپین بې وینې مخ او شونډو یې اوبنکې راروانې وې.

ډاکټر وپوښتل: ولې ژاړې؟

هلک ځواب ورکړ: ډاکټر صیب! کومه ورځ یې چې زه دلته راوستلم او بستر یې کړم، ورور مې زموږ له گاونډي څخه زر افغانۍ پور واخیستې او زه یې دلته راوستم، فکر نه کوم چې د پیسو د نه موجودیت له امله هغه دلته راشي.

له خواشینۍ نه مې زړه ډک و په مخ او شونډو مې اوبنکې روانې وې د هلک د ژړا له امله رامنځته شوې چوپیتا د ډاکټر د پوښتنو غږ ماته کړه: «پلار دې چپرته دی؟»

د هلک ستونۍ ډېر نیول شوی او درد یې درلود، ژړا د خبرو کولو مجال نه ورکاوه، په ژړا او دردمن حالت کې یې ډاکټر ته ځواب ورکړ: «پلار مې عملي دی، پلار مې روږدی دی!»

د هغه په دې خبرو سره په کوټه کې مطلقه چوپیتا رامنځته شوه، مگر هغه ناوړه درد او ژړا چې زما ستونۍ یې نیولی و له منځه لاړ، هغه ناولې پرستن چې شاید له ما څخه د مخه هم سلگونو روږدو خپل ژوند په کې تېر کړی و، په خپل سر مې راکش کړه او ومې ژړل هغه ژړا چې غږ یې نه

درلود، خو په ډېر جوش او شدت سره زما له سترگو اوبنکې بهېدې او د هلك د مظلوميت په لويوالي كې مې فكر كاوه.

نه پوهېږم چې دغه وضعیت ولې زما د راتلونکي په اړه ډېر دردناک او تور انځور زما په ذهن کې جوړ کړی و، زه یې د خپل ژوند راتلونکي ته بېولم، چې له نن څخه وړاندې څو کلونه تېر شوي دي، جوړ او غښتلی زوی یې د ناروغۍ په بستر پروت دی، فقر او بېوزلي د هغه د بدن بند بند ځوروي؛ د ډاکټر د پوښتنې پر وړاندې چې په خورا کبر سره ورته وایي: چې پلار دې څه کار کوي؟ هغه په رېږدېدونکي او مات شوي غږ ځواب ورکوي او ورته وایي: «چې پلار مې روږدی (متعاد) دی، پلار مې عملي دی...»

زړه مې کېده تر خپلې بد بویه او خیرنې بړستنې لاندې چيغې وکړم، زړه مې کېده چې له خپل ځایه جگ شم او د کوټې شیشې ماتې کړم او وروسته د خپلو لاسو رگونه ورباندې غوڅ کړم، زړه مې کېده له روغتون څخه وتبستم او د قرغي په بند کې ځان ډوب کړم، بڼه مې په یاد دي چې یو ملگری مې درلود او په ډېر عاجزه (فقیرانه) توگه یې راته ویلي و: «نارینه د خپل وجود په داخل کې ژاړي، د نارینه په سترگو کې باید اوبنکې ونه لیدل شي، که د وجود په داخل کې ژاړي یا هم کوم غم ولري، بیا یې هم په شنډو مسکا خوره وي او یو نارینه باید اوسپنیز خاصیت ولري.»

ډاکټرانو په خپل مینځ کې وویل: څه وکړو؟ هماغه ډاکټر چې ډېر متکبر او سخت زړي و وویل: هېڅ، پایواز ته یې خبر ورکړئ چې د عصبي ناروغۍ د درملنې له پاره راشي او بو یې ځي، مور نه شو کولای چې مسئولیت یې واخلو، که په همدې روغتون کې ومري ځواب به یې څوک ورکوي...؟

هلک جسمًا ډېر کمزوری و، په ډېره سختی یې له خپل بستر ځای څخه راپورته شو، ده له ډاکترانو د مهربانی او ترحم هیله درلوده، ورته ویې ویل: گرانو ډاکتر صیبانو! هیله کوم، زما کورنی مه خبروی، زه خپله رغېرم، که چېرې نورو روغتونونو ته د بېولو اړتیا وي او هغه امپولونه چې تاسو یاد کړل، ورور مې مجبوره کېږي چې راشي او داخل زه یقین لرم چې څوک قرض نه ورکوي، په همدې اساس درې میاشتي کېږي چې ورور مې پاک او روغ شوی دی، خو الله دې نه کړي، داسې نه شي چې بیا نشو ته مخه کړي او مخکیني حالت ته وگرځي.

ډاکتر وویل: ستونزه نه شته، پلار دې را غواړو.

هلک په لوړ غږ وویل: ډاکتر صیب، پلار مې هغه شپه چې دلته یې زه راوستم او بستر شوم، ده هغه وخت هغه گیلمچه چې مور مې د روماتېزم له امله پرې ویده کېده، له کور څخه یې پټه کړه او د موادو په بدل کې یې وپلورله، هغه څنگه کولای شي چې راشي؟

په ناڅاپي توګه یوه وېروونکي فکر د خپل ژوند راتلونکو شپټو کلونو ته بوتلم او ومې ویل: شپټه کاله وروسته زما په کور کې یوه ټوټه ده، چې د روماتېزم ناروغی په خاطر مې مېرمن ورباندې ویده کېږي، خوزه دومره بې غیرته کېرم چې هغه ټوټه له خپل کور څخه پټوم، د مېرمنې د ناروغی خیال نه ساتم، هغه په لږو پیسو پلورم او ځان ته نشه یې توکې ورباندې اخلم؟ ننگ راگیر کړم، له ځان سره مې وویل: چې نه! نه! زه هېڅ وخت داسې بې غیرتي نه کوم، که مې اتلس کلن زوی ته یو شی ورکولای نه شم، نو ولې یو شی ترې واخلم او پټ یې کړم؟ نه غیرت، نه عزت او نه هم د یوه پلار له برم او عزمته ډک غرور...

کله مې چې جسمي او فکري حالت عادي حالت ته راوگرځېده، څلورو خوا ووته مې وکتل، ومې لیدل چې ټول ناروغان د ډاکترانو په شمول همغه ځوان ته متوجې دي او حیران حیران ورته گوري.

د یوه ډاکتر غږ راتله، چې ویل یې: ته ارامه ویده شه، مور یو کار کوو، مگر ته هم یوه ژمنه او قول مور ته راکړه، وروسته له دې چې هغه فکرونه او خیالات تا اندېښمن او غمجن کوي هېڅکله پام مه ورته کوه او مه ورته تسلیمېږه. د کوتې له ملگرو سره دې خبرې وکړه، وخانده څو په دې ډول فشار درباندي کم شي.

په داسې حال کې چې د شونډو پرځنډه یې ملیحه مسکا خوره وه، ویې ویل: په سترگو ډاکتر صیب، بېرته په خپل بستر کې پرېوت او اوږد وغځېده؛ ډاکتران زموږ له کوتې څخه ووتل او هلک یوځل بیا د خپل ژوند په هماغه غیر هندسي او غمجنه زاویه چې دا د ټولو بدبختیو پای دی د خپلو ښکلو سترگو په گاتو کې بدرگه کاوه.

یادې ناروغۍ نوموړی لکه له پېړیو راهیسې د طاعوني کاروان د استبداد په څېر خپلی دی او د جذام کورونو په څېر د غمجنې ناکامۍ زرگونه سره سندونه په لاس کې لري، په څېره کې یې د روږدیتوب نږدې د دوه لسيزو ژوند اخیستونکې، سوځوونکې، سترې کسبې، غمجن او سوږ حالت کولای شو، پانه په پانه ولولو.

کله به مې چې د هغه غمجنې او خپه څېرې ته کتل، حس مې کاوه چې زما بدن، فکر او جوړښت لکه د یوه عصري انقلاب د رامنځته کېدو په څېر مات شوی دی، هغه انقلاب چې زما پینځه کاله روږدیتوب (اعتیاد) ته یې

د پای ټکی کېښود. پر بدن مې د ځواک یوه قوي څپه خوره شوه او دې پایلې ته رسېدلې وم چې هو! نور روږدیتوب (اعتیاد) بس دی، زه باید په راتلونکي کې لکه تخریبوونکې سرطاني غده هره شېبه خپل ماشومان د شمعي په څېر ونه سوځوم. که څه نه شم ورکولای نو له دوی خو باید څه وانه خلم.

په پښو ودرېدم، په داسې حال کې چې د کوټې ټول ملگري مې په خپلو ځایونو کې ویده وو، د خپل خوب د تخت ترڅنگ ولاړ وم، د مېز روک مې خلاص کړ کوچنی کتابچه مې چې لږ پانې یې لرلې او په منځ کې یې یو قلم ایښی و، دې کتابچې د یوه کس له پاره د انتظار شېبې تېرولې، چې د خپل ژوند څو کرښې د هغه پر سپینو پاڼو باندې ولیکي، د یوازې توب احساس مې درلود، بیا مې هم فکر کاوه، چې زما د ژوند او کتابچې ترمنځ یوه اړیکه شته، د لیکلو پیل مې د خپل روږدي ځان پروراندې د یوه نوي انقلاب پیل و، هو! زما په ژوند کې سترې ارزښتناکې شېبې هغه جادويي کلمې وې، چې د درملنې پړاو مې په پوره قوت سره تېر کړ او په همدې توگه لا ځواکمن شوم...

قلم او کتابچه مې راواخیستل، لارم د خوړنتون پرمېز باندې کېښاستم او خپل ځان ته مې وکتل، اوس د یوې سترې پرېکړې ځواک زما په وجود کې پیدا شوی و او دې ته یې اړ کولم څو د ژوند په اړه فکر وکړم، هغه څه چې تراوسه مې په ذهن کې هېڅ نه و تېر شوي، ما باید د اووه کاله ژوند لوړې او ژورې چې د روږدیتوب (اعتیاد) له امله رامنځته شوې وې د پاڼو پرمخ باید لیکلې وې، خو په هر صورت دا وخت ځواکمن شوی وم، قلم او

کتاښچې له ځمکې څخه اسمان ته د هغه وخت په څېر چې کله روږدی نه وم د الوتلو وزرې غوړولې وې.

هو ما د بریا په پایله کې په خپل بې شعوره ضمیر کې یو جدي ماموریت حک کړی و، همدغه ځای د دارالامان څلوېښت بستریز د روږدو د درملنې روغتون د خوړنتون د مېز پرسر مې چې کله خپل قلم کېښود، په ناڅاپي توګه مې دغه جمله «پل سوخته» «آخر دنیا» ولیکله، هو! پل سوخته د دې دیار د سوځېدلو وروستی ځای دی، چې هر وګړی له ځان سره د درنو کڅوړو او بارونو په څېر سوځېدلي (تیاره) او درانه داستانونه لري.

د خوښۍ ستره څپه مې پر ټول بدن خوره شوه، نور مې د کتاب نوم پرېښی و، کوم چې د وپروونکي ژوند کیسه بیانوي، چې ځینې خلک یې شاید لوستلو ته هم زړه ښه نه کړي. وروسته مې ځان مکلف وګاڼه چې د اووه کلونو تیارو مستند فلم د پل سوخته آخر دنیا کتاب له لارې وړاندې کړم، خو یې نړیوال واوري، چې روږدیتوب څومره تیاره، غمجن، د لوړو او ژورو ډک ژوند دی.

زه باور لرم چې د دې څنډې په پای کې به دغه کتاب زما د غمجن ژوند د پای او یو ښه ژوند د بیا پیل سبب وګرځي. د «پائلوکویلو» په «کیمیاګر» کتاب کې مې لوستي و، که چېرته تاسو وغواړی، چې له ځانه ښه، اغېزمن او تلپاتې کار وښی یا یې په میراث پرېردی، له تاسو سره یوځای ټول طبیعت او کائنات لاس سره ورکوي خو تاسو خپل ټاکل شوي هدف ورسېری.

د دارلامان د روږدو کسانو څلوېښت بستريز روغتون څخه د وتلو پرمهال په دې خونې وم چې خپلې کورنۍ ته حداقل له يوې گټورې لاسته راوړنې سره ورگرځم او دوام ورکوم؛ خو د خواشيني خبره دا وه چې له دارلامان روغتون څخه تر رخصت کېدو وروسته سربېره پردې چې ومې نه شوی کولای نشه يي توکي پرېږدم بلکې بلکې څو ورځې وروسته په چټکۍ سره زما مصرف او نشې له پراخه شوې. نور زما او زما د بچيانو داستان د هغه هلک داستان ته ورته شو، چې په روغتون کې پروت و او ما په يې خاطر څو ځلې سخت وژړل، نور زه او زما بچيان له ښې راتلونکې څخه محروم شول او ټوله کورنۍ مې په بشپړ ډول د غمونو بدمرغه ډنډ ته وغورځېده؛ يوځل بيا مې روږديتوب ته پناه يوړه، دې ماتې زه د تيارو تل ورسولم، اوس مې هره شېبه مرگ په خپلو سترگو لیده، څو څو ځلې مې مرگ تجربه کړ، خو بيا هم د خپل رب په مهربانۍ او ملتيا ژوندی پاتې شوم.

په دې زوال سره مې هرڅه له لاسه ورکړل، د کورنۍ باور، د ژوند موقف او هرڅه.. خو! يو څه مې له لاسه ور نه کړل، د برياليتوب له پاره مې په هيله باندې ايمان درلود، د هرې شپې پای گردجن او تياره وي، خو بيا هم که شپه هر څومره اوږده شي بالاخره سهار کېږي او روښنايي راځي؛ تياره چې هر څومره اوږده شي کله چې د هيلې او اُميد کرکۍ پرانيستل شي نور امکان نه لري چې تياره دې دوام ومومي او انسان دې نابود کړي، د هيلې يوه کوچنۍ اندازه دومره قوي او ځلانده ده لکه دې لسگونه خونړيو کلونو ستونزې.

د دارلامان څلوېښت بستريز روغتون څخه وروسته مې پلار د يوه صديق او ځوانمرده پلار په څېر خپلې ټولې هڅې او كوښښونه ترسره كړل، خو پايله يې ترلاسه نه كړه او ما په يو ډول ځان د روزگار پېښو ته تسليم كړ.

تر پل سوخته لاندې ژوند ورځ تربلې گواښوونكې كېده، تردې پله لاندې د ناځوانۍ كلتور په لويه كچه د انسان وژونكې څپې په څېر خپور وه، د انسانيت او ملگرتيا پر بنسټ ژمن او صادق انسان هلته په ډېرې سختې پيدا كېده، ټولو يو بل ته فرېب وركاوه، هر چا خپل جرم دې بل پرغاړه وراچاوه او په مجموع كې د هرچا دنده دا وه، چې يو او بل ووژني او يا يې عزت له خاورو سره خاورې كړي.

پل سوخته كې مې د آته د زوی په نوم يو ملگري درلود، صادق، ژمن او ځوانمرده انسان و، چې له ښار څخه به يې بوتل راټولول او پلورل يې؛ دا كس په ملگري كې له ځانگړي صداقت او مېړانې څخه برخمن و، له ما سره يې په خېمه كې يوځای ژوند كاوه، له ډاره ډكو او وحشتناكو ورځو موږ ته زيان ورساوه، دواړه په ډېره خطرناکه ناروغۍ اخته شوو، دا داسې ناوړه ناروغي وه چې د ناستې ولاړې توان يې له موږ څخه اخيستی و، يوه ورځ مې وكولاى شول چې تر پل سوخته لاندې د يوه مواد پلورونكي موبایل د شلو دقيقو له پاره ترې واخلم، څو خپل فېسبوک په كې خلاص كړم او د قوماندان جاوېد نادري په نوم له خپل كاكا سره اړيکه ونيسم او ورته ووايم چې وضيت مې ډېر خراب دی لږ پيسې راته ولېږه، همداسې مې وكړل، له كاكا سره مې اړيکه ټينگه شوه، د پيسو غوښتنه مې ترې وكړه، ده راته وويل: تر سبا يې درلېږم، د همدغه ورځې په مازيگر مې يو بل موبایل پيدا كړ، چې د حوالې شمېره يې راولېږله، هغه شپه د سختې لوړې او خمار له

لاسه زما او د «آته» د زوی وضعیت ډېر خراب شو، سهار څلور بجې د یوه ملگري خواته ورغلم ورته ومې ویل: د یو گرام شیشې لسمه برخه او د یو گرام هېروئینو لسمه برخه راته راکړه، زه وروسته په پیسو پسې ځم چې راغلم پیسې دې درکوم.

خبره مې یې ومنله، په خپله مې د شیشې یوه دانه راوايسته، د درملو یو سیخ هېروئین مې د آته زوی ته ورکړل، هغه وايستل او وروسته یې وویل: ته لارښه زه بیده کېږم او ما هم په بېړه حرکت وکړ.

سهار پینځه بجې مې له پل سوخته څخه پلې د سرای شمالي په لور یوې صرافۍ ته حرکت وکړ، شاوخوا اووه نیمې بجې سرای شمالي ته ورسېدم، نهه بجې صرافۍ خلاصه شوه او پیسې مې واخیستې، غوښتل مې چې پل سوخته ته په ټکسي کې لار شم خو هېڅ ټکسي چلوونکي دې ته زړه ښه نه کړ چې ما خپل ځای ته ورسوي، همدا یوه خبره یې کوله: چې مور پوډریان نه بیایو، مجبور شوم چې له سرای شمالي څخه د پل سوخته په لوري پلې (په پښو) روان شم، که په ليني موټرو کې هم تللی وی، نورو خلکو به اعتراض کاوه چې پوډري دې ولې موټر ته پورته کړی دی، غرمه مهال پل سوخته ته ورسېدم، وروسته مې د دواخانې له گولایي څخه چپلي کباب واخیست او پل سوخته ته ښکته شوم، یو گرام هېروئین مې د آته زوی ته واخیستل او یو گرام شیشه مې د ځان له پاره واخیسته، په کومه خېمه کې چې مور ژوند کاوه، دلته اوس څو کسان راټول شوي وو، پوښتنه مې وکړه: څه خبره ده؟ ځواب یې راکړ: ملگري دې مړ شوی دی...

زنه یې پرې تړلې وه او په پل سوخته کې مې خپل یواځینی ریښتینی ملگری چې د یوه ښه ملگری ټولې ځانگړنې یې درلودې له لاسه ورکړ... ما په لوړ غږ چیغې کړل او سخت مې وژړل.

هغه هېروئین مې چې ورته اخیستې و، څلور برخې مې کړل او څلورو روږدو ته مې ورکړل؛ مړی مو له خېمې څخه د (اللهم صلی علی محمد و علی آل محمد) په ویلو سره پورته کړ او د پله سر ته مو یووړ، څو پولیس راشي او انتقال یې کړي.

پولیس راغلل، مړی مو ورته تسلیم کړ او موږ بېرته خپلې خېمې ته راغلوو... کله مې چې خپل وسایل وکتل، ټول غلا شوي وو، د آته د زوی یوازې پښې روغې پاتې وې، نور بدن یې ټول ټوټه ټوټه شوی و. ډېر خپه او غمجن شوم، له خپل ځای څخه اوچت شوم، پرېکړه مې وکړه چې نور به دې بدمرغه خېمې ته نه راځم.

څو تنه په بېره راغلل او له خېمې څخه تاو شول.

مخکې مې یوه ملگری راته ویلي و: نستوه وروره! که لاړ نه شې وژني دې.

ورته ومې ویل: ولې؟

ویې ویل: مواد پلورونکو وویل که چېرې نستوه له دې ځایه ورک نه شي، کومه ورځ به کوم خبریال راشي د نستو په اړه به خبر جوړ کړي، دا د دې سبب کېږي، چې په پل سوخته کې زموږ کار او گټه له گواښ سره مخ شي، مخکې یې هم انځور اخیستل شوی و او په پله باندې سرپښ شوی

ملگري مې خبرو ته دوام ورکړ او وويل: چې مواد پلورونکو په خپل مينځ کې ويل: که لاړ نه شي، د ده د وژلو بڼه لاره دا ده چې يوه غښتلي پوډري ته څلور گرامه مواد ورکړو خو دی د چاقو په وسيله له منځه يوسي.

نستوه وروره! غوره لاره همدا ده چې ډېر ژر پل سوخته پرېږدې کنه د سلگونو نورو کسانو په څېر چې تر پل سوخته لاندې ووژل شول ته هم وژل کېږي.

وروسته مې فکر وکړ چې د آته زوی هم لاړ او له دې وروسته دا ځای ډېر خطر ناک دی، بهتره ده چې دا ځای پرېږدم... پاڅېدم او د پله څلور خواوې مې له سترگو تېرې کړې، چې د تور پل د «۱۱۳» سپل ترڅنگ درې جسدونه پراته دي، يو سپين ږيري کاکا همدا محال د ساه ورکولو په حالت کې و، بل اړخ ته يو مواد پلورونکی له ښايسته هلک سره په خندا او مستی مصروف و، بلې څنډې ته لږ وړاندې يوه ښځه له ډېر خمار څخه څورېده، زما ترڅنگ يو ماشوم له لوږې کرېده او چا يې غږ نه اورېده، په همدې ډول زرگونه نورې پېښې چې هره يوه يې ترڅه وه، د انسان زړه يې ماتوه او په غمونو يې اخته کاوه.

له دې ځايه مې حرکت وکړ، بېرته د آته د زوی خيمې ته نږدې شوم، ستونی مې له ډېره غمه ډک ډک کېده، په زړه کې مې ويل: د آته زويه! د قيامت په ورځ د ليدو په هيله، کله مې چې د پله څلورو خواوو ته وکتل زرگونه غمجنو کيسو زه هم د مېليونونو روږدو کسانو په څېر داسې راگير کړم، چې په زړه کې يې ساتلې وي او تور زړه يې ورځ په ورځ لا توروي.

په چټکۍ سره د پل سوخته داخل ته لارم، د کومې کندې په مینځ کې چې مخکې وم، هلته مې شاوخوا ته وکتل، گورم چې روغ انسانان د تگ راتگ په حال کې دي، په چټکۍ سره له گنده کندې را ووتم او شاه ته مې وکتل؛ په زړه کې مې وویل: ای ناخوانې تمساح! د الله په امان، ای ناخوانه پله، د خدای په امان. ای د مافیا د شیدو غوا د الله په امان، ای د ستومانه کورنیو، د هیلو او امېدونو قصاب خانې! په مخه دې ښه...

پرته له دې چې پوه شم زه چېرته ځم د دواخانې گولایي څخه مې د سرای غزني په لوري حرکت وکړ، اوس تیاره خوره شوې وه، له مجللو ودانیو څخه د تېرېدو په حال کې وم چې د ماشوم غږ مې په غوږو کې وکړنگېده: «پلاره راشه راځه کورته!»

دې غږ ډېر وځورولم، هغه جمله چې زما ماشومان یې هېڅکله هم نه شي ویلی. پلار یې له دې پل څخه هغه پل او له هغه پل څخه دې پل ته خپل ټول عمر له صفر سره یو کړ، همداسې په خیالاتو او فکرونو کې ډوب شوم ایا داسې ورځ به هم راشي چې روږدیتوب پرېږدم، د وجود په داخل کې مې یوې منفي انرژۍ اړکولم چې ووايم: نه، نه!

وروسته مې له ځان سره وویل: که چېرې ښه نه شم او روغتیا مې په برخه نه شي، نو ځان وژنه خو کولای شم، څو آرام شم او په ابدې خوب ویده شم، داسې احساس مې کاوه، چې د آته زوی څومره خوشبخته و، له چیغو او فربادونو پرته یې خپل ژوند ته دې پای ټکی کېښود او آرام شو. په زړه کې مې وویل: خدایه ولې مې نه ارامه کوې؟ زه له دې ژوند څخه تنگ شوی يم، نور مې ژوند راڅخه واخله!!!

دا چې د اوسېدو ځای مې ورک و او بې وسې گیر کړی وم، په همدې خاطر سخت کړېدم، کله به مې چې خپلو زړو بوټو، خیرنو جامو، خیرن او له بد بویي ډک وجود او خیرنو اوږدو وېستو ته وکتل، زه به پوهېدم چې له خواږه او حقيقي ژوند سره څومره اوږد واټن لرم، خپل ځان او ټولني ته مې څومره زیان رامنځته کړی، یو پیاوړی ځواک چې کولای یې شول د افغانستان خراب وضعیت له پاره اغېزمن واقع شي، اوس مهال په نابودی او له منځه تلو حالت کې دی، همداسې مې چې خپلې لارې ته دوام ورکاوه، احساس مې کاوه چې د جکړې په میدان کې د زرگونو هیلو او خیالاتو سربېره په سرو سرگردانو مرمیو لگېرم، دومره ډېر پلې وگرځېدم چې نور مې پنبې سترې او بې سېکه شوې وې، کله مې چې شا او خواته وکتل او فکر مې وکړ، آن د شاه دو شمشېره د پله سرته رسېدلی وم.

توره شپه وه، د اریانا مارکېټ له چوکیدار او څو سپیو پرته بل هېڅوک نه لیدل کېدل، د شاه دو شمشېره پله څخه مې د سینما پامیر پله پر لوري حرکت وکړ، پله ته چې نږدې شوم د معتادانو یوه ډله مې ولیده چې دلته ناست دي، زه هم ورنږدې شوم، پیسې او شیشه هم راسره وو او د څکولو له پاره مې یې یوازې پیپ نه درلود، یو لوړ جگ قدی ځوان مې ولیده چې پېپونه جوړوي او پلوري یې؛ شل افغانی مې ورکړې څو پیپ راکړي، څو دې ځوان پیسې نه راڅخه اخیستي، پیپ یې وړیا راکړ، د دې بڼېگنې په بدل کې ما یو څه شیشه ورکړه، ما چې ده ته کتل، په دې پوه شوم چې زه یې راسره ولگېده او غواړي چې راسره ملگری شي، خبرې مو وکړې هغه هم د خپل ژوند او ماتې په اړه وویل: په ملي اردو کې وم، په نشه یي توکو روږدی شوم او اوس له بده مرغه دلته دغسې حالت ته رارسېدلی يم.

دا ځوان ادريس نومېده، لوړ او د ښه هيكل لرونکی ځوان و، چې اوس يې وزن ډېر کم شوی و، ادريس د پيپ جوړولو خپل ټول وسايل راټول کړل، وروسته يې ماته وويل: «نادري صيب! بهتره ده چې له دې ځای څخه لاړ شوو، زموږ خواته ډېر ښه ځای دی، ما ورته وويل: سمه ده، څه چې لاړ شوو.»

حرکت مو وکړ، د رجال برجسته رياست څخه تېر شولو، د تخنيک لېسې ته ورسېدو، کله چې له هغه ځايه تېر شولو د شاه دو شمشېره پله سرته ورسېدو، وروسته ادريس په يوه پړي باندي ځان ځوړند کړ، د پله لاندي برخې ته يې ځان ورساوه، ما هم ورته کار وکړ، دا وخت زما وزن ډېر کم شوی و، له يوه ځای څخه ښکته کېدل او پورته کېدل ډېر راته اسانه شوي وو، کله چې ښکته شولو، د شاه دو شمشېره پله ختيځ لور ته د کاکا يونس په نوم يو سپين ږيري و چې د جمشېد په نوم يې يو ملگري درلود، د «مهره ملنگ» په نوم يو بل کس هم همدلته و، ادريس زه دوی ته وروپېژندلم، جمشيد او مهره ملنگ زه له وړاندي پېژندلم، ويې ويل: هو پېژنو يې دا نستوه نادري دی؟!»

ادريس راته وويل: په پل سوخته او يا کوم بل ځای کې څه کوي؟ همدلته له موږ سره پاتې شه، ما هم ورسره ومنله، شپه اوږده وه او زموږ مصرف هم پيل شو، دې ځای له پل سوخته سره ډېر توپير درلود، دلته فرهنگ بېخي بدل و، يو او بل ته به يې سختې ښکنځلې کولې، يو عادت يې ډېر ناوړه و، دا ډېره بده او له ظلم څخه ډکه ټاکنه وه، دوی به چې کله د سپيو کوچني بچيان وليدل، په ډېره بې رحمۍ به يې وژل.

ادریس راته وویل: زه د لسو دقیقو له پاره چپرتنه ځم، بېرته راگرځم، ته همدلته اوسه.

لس دقیقې وروسته د سپو له دوه بچیانو سره راغی... ویې ویل: صبر چې ساعت تیري وکړو، د سپي یو بچی یې راوښووه، تر ډېره یې له مری کلک نیولی و، نږدې و چې مړ شي... وروسته یې په ځمکه اوږد ځملاوه، د هېروئینو دود یې سپورمو ته وښووه، سپی وکوړنجهده، له خپل ځای څخه پورته شو، د مهره ملنگ خواته نږدې شو، ملنگ دا مهال کرسنال څکول، سیخ یې تیار گرم و، سپی یې په نس کې ورباندې وواهه، د سپي چيغه پورته شوه، ادریس بیا له ځمکې څخه پورته کړ، په ډېرو پوڅو الفاظو او ښکښلو یې بیا زندگی کړ، دومره وخت یې زندگی کړ، چې بالاخره یې له خولې څخه وینې وبهېدې، کله یې چې خوشی کړ، دمه یې ختلې وه او مړ شوی و، دا وخت ټول چوپ شول، وروسته یې د مهر ملنگ خواته وکتل او ورته ویې ویل: «دا تر سبا شپې پورې وساته، څو بیا ساعت ورباندې تېر کړو.»

وروسته یې هېروئین په پرلپسې ډول وڅکول او ویې ویل: ځی ته همدلته پاتې شه، زه او نادري صیب دواړه څو د مخزن کوڅې ته، په هغه ځای کې مو د تېلو پلورلو یو دکان تر سترگو کړی، موږ به لاړ شو څو هغه دکان لوټ کړو او سبا بیا د ځان څمارولو غم وخورو.

ادریس حرکت وکړ او مطلقه چوپتیا خوره شوه، د شاه دو شمشېره پله له خیتخ لور څخه د یوه ځوان هلک غږ پورته شو، ویې پوښتل: مهره ملنگه خیرت دی؟ مهره ملنگ داسې برېښېده لکه برېښنا چې نیولی وي، له

خپل ځایه پاڅېده او ويې ويل: امر وکړه رئيس جانه؟ نستوه نادري دی. هغه په نورين تلویزیون کې چې وياند و.

په ناڅاپي توگه د دغه ځوان علاقه زیاته شوه ويې ويل: نادري صیب! دا ځای چېرې او تاسو چېرې؟ څه کوي؟ دا ځای ستا ځای نه دی راځه د کابل سیند ته زموږ خواته، د شاه دو شمشېره پل زموږ ترمنځ وصلوونکي نقطه وه، ورته ومې ويل: هلته نه شم درتلی.

ويې ويل: ستونزه نه شته، مهر ملنگه! له نادري سره مرسته وکړه چې د پل خشتي دوه خوا وو ته راشي.

تر پله لاندې ډېر پلاستيکونه او اشغال چې کراچۍ لرونکو اچولي وو پراته وو، مهر څو دانې پلاستيکونه زما تر پښو تاو کړل ويې ويل: ورځه د پله هغه غاړې ته له اوبو تېر شه، د هغه ځوان څراغ روښانه و او د پله بلې څنډې ته مې ځان ورساوه، دا ځای د نورو پلونو او ځایونو په پرتله برعکس ډېره لويه خېمه په کې وهل شوې وه او ډېر روښانه و، يوه گاڼي گيس هم دلته لمبې وهلې، کله چې دې څنډې ته ورسېدم، دغه ځوان په خپله غېږ کې ټينگ کړم، ويې ويل: سلام لالا! زما نوم لالی دی، د خدای په قدرت سره چې د دويمې حوزې په ساحه کې هېڅوک انتن نه راکوي، په ورور باندي دې د پوليسو زور هم نه رسېږي.

په مسکا سره يې د کميس له لاندې يوه بريتا تمانچه راوايسته، راته ويې ښوده او ويې ويل: مال د خدای دی شپږ/اووه دانې له همدغه ډول تومانچو دې له ورور سره شته دي، راځه د ننه نادري صیب، کله چې خيمې ته د ننه شوم، په اغلب گومان يو پينځلس کلن او په څېره کې ډېر ښکلی

هلک په (۱۲۰) کوټه کې ناست و او چرس یې څکول، لالی چې را داخل شو همدې ځوانکي هلک ته یې وویل: هارونه! وگوره څوک راغلی دی نسته نادري راغلی، هغه په نورین تلویزیون کې یې چې ویندويي کوله او ځینې خپرونې یې پرمخ بېولې.

ځوانکي وویل: هو؛ دا پېژنم ما په غزني کې د ده خپرونې کتلې.

مسکی شو، ویې ویل: ښه راغلاست نادري صیب!

لالی ته یې وویل: دا ویاند کاکا دې له کوم ځای څخه راوستلی دی؟

ورته ویې ویل: چې دی راغلی و، له مهره ملنگ سره ناست و، ورته ومې ویل: افسوس ستا پرحال، په همدې چل مې راوايسته خپلې خېمې ته.

کله چې کښېناستم، گورم چې تر پښو لاندې مو یوه وطني مزارۍ لاسي اوبدل شوې قالینه غورېدلې وه، د خېمې په یوه څنډه کې څو دانې فلېټ تلویزیونونه چې شاوخوا پنځوس انچه و، اېښودل شوي و، څو پایې د خیاطۍ ماشینونه، لسگونه دانې ښځینه دستکولونه، د آس ماشینونه، جنراتور او داسې نور...

لالی وویل: نادري صیب! څه اشتها لري؟

ځواب مې ورکړ: هېڅ شي ته مې زړه نه کېږي، یوازې غواړم چې شیشه ووهم.

ویې ویل: هارونه! نادري صیب ته یو نوی پیپ ورکړه او شیشه هم ورته واچوه.

دا کار یې وکړ، وروسته پوه شوم چې لالی یو له هغه خطرناکو مجرمانو څخه دی چې د پولیسو تر تعقیب لاندې دی او هارون یې د خپلې «جنسي» استفادې له پاره ساتلی دی، هارون د شیشې پیپ ماته راکړ او په څکولو مې یې پیل وکړ؛ لالی وویل: نادري صیب! دا ځای دې خپل کور دی، بېغمه همدلته له مور سره اوسه، نشه دې درته رسېږي او یوه اندازه جیب خرڅ به دې هم درکوم؛ نور څه غواړې؟

ځواب مې ورکړ: لالی صیب! دا ټول کارونه چې تاسو کوی، په بدل کې یې زه ستاسو له پاره څه وکړم؟

مسکی شو، ویې ویل: هېڅ هم مکوه نادري صیب! زموږ او تاسو وروري ده؛ بیا هم کومه خبره نه ده کله چې پولیس راغلل، ورته ووايه چې دلته زه خپله ژوند کوم، ستا په لیدو سره پولیس څیمې ته نه دې ننه کېږي او مور هم نه ځوروي.

ورته ومې ویل: په دې اړه به بیا خبرې کوو.

مسکی شو، ویې ویل: څه خبرې به کوو؟ سر له همدا اوس څخه له مور سره یې نادري صیب.

د دې خبرې په کولو سره یې یو ډول اشاره وکړه او هارون ماته نږدې شو، ویې ویل: هو نادري صیب! د پاچاه په څېر له مور سره ژوند کوه، څه کوي چې د معتادانو په څېر هر ځای گرځي؟

لالی او ټول معتادان پوهېدل چې د ټولنیز افت پر وخت زما پروراندې پولیسو د خپل ځان له پاره یو ښه مقام درلود، د ترحم هغه مقام چې کله به راغلل ټول معتادین به یې وهل ډبول، او ورته ویل به یې، چې د سړک

په ځنډو کې مه اوسئ، خو زما په لیدلو سره به یې د زړه سوي په توگه چلند کاوه او ویل به یې، چې گران نادري هیله کوم څه کوي؟ نور روغ شه! ایا ستا پرحال افسوس نه دی؟ زما چلند مجرم معتادین لېواله کول چې زه له دوی سره واوسم، لالی او هارون پوهېدل چې زما زړه نه کېږي او د دوی غوښتنه نه منم، په همدې وخت کې د پله له پاسه د څو تنو غږ راغی: رئیس، رئیس، لالیه وروره شته یې؟

لالی په غرور سره وویل: هو، ټول په یوه رسی رابنکته شول، جالبه دا وه چې ټولو زه پېژندلم.

د هغوی له جملې یوه کس چې ځان یې نسبت نورو ته ډېر غښتلی گانه، لالی ته یې وویل: ای لالیه، نادري پرمور کومه خپرونه جوړه نه کړي، پام دې وي چې ډېر خطرناک وياند دی.

ټولو وځنډل، لالی هغه هلک ته وویل: نه داسې نه ده نستوه زمور ورور دی وروسته له دې به له مور سره وي.

د دې جملې په پای ته رسېدو هارون ماته نور هم نږدې شو، هڅه یې کوله چې ما دې خپل ځان خواته جلب کړي، کوم هلکان چې لالی ته راغلي وو، دوی جالب نومونه درلودل، د هغوی له جملې د یوه نوم گري گري و، د بل نوم جیت و، د بل جیک ترکیه او د یوه بل نوم مایکل و؛ وروسته لالی وویل: ښه څه وکړو هلکانو؟ څه مو وکړل؟

گري گري لالی ته وویل: مایکل یو غور ځای تر سترگو لاندې کړی و. ومې ویل چې دوه ورځې یې تعقیب کړئ، نن شپه د یوه کور ټول غږي

واده ته تللي دي، د دې کور د لوټولو په خاطر مې جيت او جیک هم راوستلي دي.

جالبه دا وه چې مايکل د لالي له همدې ډلې نه د هغه کورونو د تعقيب دنده درلوده، چې ټول کور يوځای ته لاړ شي او وروسته دوی د غلا له پاره کورته ور د ننه شي. جېټ يو ډنگرکی هلک و، چې له کور څخه د باندي د وسايلو په ايستلو کې يې لوړ ځواک درلود او جیک ترکيه هم کولای شول چې له يوې دقيقې څخه په کم وخت کې هر ډول قلف چې وي خلاص کړي، لالي مايکل ته وويل: چې کور چېرته دی؟

ويې ويل: کلوله پشته کې دی»

ويې ويل: پورته شی چې حرکت وکړو!

ټول له خپل ځای څخه پاڅېدل، زه هم پورته شوم ورته ومې ويل: لالی صيب! ماته هم اجازه راکړه چې لاړ شم سبا بيا بېرته راځم، ناڅاپه لالي وويل: څه کوې چې ځې نادري صيب؟! نن شپه خو مېلمه يې او بل دا چې ما هېڅکله هم هارون له چا سره يوازې نه دی پرېښی، ته لومړی کس يې چې هارون له تاسره يوازې پرېږدم، موږ د برېښنا په څېر ځوو او بېرته راځوو.

هارون زما لاس ټينگ کړ او ويې ويل: نادري صيب! هيله کوم مه ځه، ته له ما سره پاتې شه، ورته ومې ويل سمه ده، لالی او نور هلکان لاړل، زه او هارون په خېمه کې يوازې پاتې شوو، لالي په دې کار سره غوښتل چې ما نور هم لېواله کړي، دوه درې ساعته به يې زه له هارون سره يوازې پرېښووم، خو په يو ډول زه له هارون سره جنسي اړيکې پيدا کړم او له

هارون سره د لېوالتیا له امله د ده ترڅنگ پاتې شم، هغوی لارل په ټوله خېمه باندې چوپیتا خوره شوه، د گیس د روښنایی سیوري هغه یوه اړخ ته هارون ناست و، شنې سترگې، ښکلي تور باڼه یې درلودل او له رنگه ډېر سپین و؛ کله کله به داسې فکر راسره پیدا کېده، چې دا هلک دومره ښکلی دی، الله تعالی ولې نارینه پیدا کړی، ولې یې د نجلۍ جسم نه ورکاوه؟ د چونکښو غرونو ټوله سیمه نیولې وه، هارون هم چوپیتا ماته کړه او ویې ویل: کله چې ویاند وې، دا فکر دې کوم وخت کړی و، چې ته به په نشه یې توکو روږدی شي؟

ورته ومې ویل: نه! وروسته مې ترې وپوښتل ستا کور چېرې دی ولې خپل کورته نه ځي؟

ویې ویل: ما د تل له پاره خپل کور پرېښی دی، زموږ کور په غزني کې و، له کور څخه وتښتېدم، د غزني ښار کې له لالی سره مخامخ شوم او وروسته کابل ته راغلم، اوس له بل هرچا څخه لالی ما ښه ساتي، هرڅه راته اخلي او ډېر ښه هلک دی؛ نادري صیب! راځه چې دا خېمه سمه درته وښیم!

د خیمې په لوري لارم، یوه پرده یې درلوده هغه مې پورته کړه، گورم د خوب یو دوه نفرې تخت چې پلاستيکي بورۍ له شگو ډکې شوې دي جوړ شوی و، ویې ویل: چې زه او لالی د شپې لخوا په دغه ځای کې بېده کېږو، پیسې لرو، ټوپک لرو، تمانچه لرو، تراوسه پورې دې زموږ په څېر داسې لوی او غیرتي روږدي لیدلي؟.

ومې ویل: نه! پوښتنه مې ورڅخه وکړه: ته هم روږدی یې؟

ويې ويل: هو، لالی پوډر وهي او زه شیشه وهم، دا خبره پټه درسره وساته، لالی خبر نه شي چې په غوسه کېږي.

له جیب څخه یې یو پیپ راوايسته، یوه اندازه شیشه یې په کې واچوله او لږ یې ماته راکړه، په شیشه وهلو مو پیل وکړ، د گیښ آذان ته نږدې وو، چې له شیشه وهلو وروسته هارون له خپل ځای څخه پاڅېده، لاړ د خوب په هماغه تخت کې اوږد پرېوت، ويې ويل: نادري صیب راځه چې ویده شو.

ما ورته وويل: سمه ده خو که اجازه راکړې چې صحرا ته لاړ شم، د تازه هوا اخیستو په بهانه مې د فروشگاه پله خواته وکتل، هلته د لارې په اوږدو کې د فروشگاه ترپله پورې ضعیف څراغونه ځلېدل، له سیند څخه مې د فروشگاه خواته حرکت وکړ، د سیند په څنډه کې وچ ځای و چې د معتادینو د تگ راتگ په لاره بدل شوی و، په همدې لاره باندې ډېر چټک لارم، وروسته مې په منډو وهلو پیل وکړ، خو د روږدو کسانو ډلې ته نږدې شم، ښه پوهېدم چې لالی زه له هماغه ځای څخه څارلم، خو په هغه حرکتونو چې هارون ترسره کول په یو ډول له هارون سره جنسي لېوالتیا پیدا کړم، په همدې وخت کې د ده ملگري راشي، و مو ویني، بیا همدا راته بهانه کړي او له همدغې بهانې بیا دا کار واخلي چې زه تل د دوی پیرو او غلام پاتې شم، ځکه چې لالی هارون د دې ترڅنگ چې په خپله یې استفاده ورڅخه کوله، دغه کار یې هم د ده په وسیله او مرسته کاوه.

په منډو مې ځان د فرخندې تر څلي ورساوه، دلته یو شمېر روږدي راټول شوي وو، نږدې سهار و، ټول خوب نیولي و فضاء غلې وه، د جوماتونو آذان پای ته رسېدلی و، په یوه مسجد کې چا د کمیل دعا لوړه پرېښې وه او په

لوډسپيکر کې يې انگازې کولې، دا دعا دومره خوږه راباندې لگېده لکه مور به مې چې په مينه خبرې راته کولې، چې د همدې دعا په غږ سره مې خپله شاه پر دېوال ولگوله او سترگې مې پټې کړې، حس مې وکړ چې د څو دقيقو له پاره خوب راغی، په ناڅاپي ډول د لالي غږ راوینس کړم، سترگې مې پرانیستې، گورم چې لالی او هماغه ډله يې د فرخندې منار ته راغلي دي او مايکل لالي ته يو ځوان هلک وروښوده؛ ځوان هلک له څېرې داسې ښکارېده چې نوی په شیشه وهلو راغلی دی، لالي هارون ته وويل: چې دا تراتېزک هلک تلاشي کړه هارون تلاشي پيل کړه، هرڅه يې چې موندل او لاسته ورتلل، لالي ته يې ورکول، روږدي د هغه ونې په څېر رېږدېدل، لکه د مني يخ باد يې چې رپوي، زه هم هغه وخت پوه شوم چې دوی ډېر خطرناک انسانان دي، د ځوان هلک له جېب څخه يې يو موبایل موبایل راوايست، کله چې دې ځوان د خپل موبایل غوښتنه ترې وکړه، پرمخ يې په څاپره وواهه، هرځل به چې ځوان دا غوښتنه وکړه، همداسې يې ورسره کول... دوه زره افغانی او ځينې نور شيان يې هم د هغه هلک له جېب څخه وايستل، ځوان ژړل، په همدې وخت کې لالي خپله تمانچه راوايسته، ځوان د مرمۍ په څېر د فرخندې له منار څخه وتښتېده، څو يې ونه ولي او مړ نه شي...

د لالي يو ملگری جيک ترکیه رانږدې شو، راته ويې ويل: ښاغلی نادري!
بيا څنگه زموږ له خېمې راغلی يې او دلته دې ځان را رسولی دی؟
ورته ومې ويل: چې دلته ډېر آرام يم.

لالی نږدې راغی، راته ويې ويل: هرڅه چې د نادري زړه غواړي ويې دې کړي.

را نږدې شو زما پر اوږه یې لاس کېښود ویې ویل: نادري صاحب ډېر با عزته انسان وختې، زه منتظر وم چې هارون ته لاس ور اوږد کړې او اته مرمی دې پر سر وولم، که دې داسې کړي وای، اوس به دې مړی دغه سیند ته غورځول کېده او تر پاکستانه به ستا مړی اوبو وړلو، هارون جان ته خو کسانو په بده سترگه کتلي دي او هغوی ما وژلي دي، تر کومه وخته چې ته له مور سره په یوه لاره روان وې، ترهغې هېڅوک څه نه شي درته ویلی، په هرڅه کې زه ستا دفاع کوم او په خدمت کې دې یم.

ارامه ساه مې واخیسته، درې/څلور ساعته د فرخندې له منار سره پاتې شوم چې د لالی ملگری جېټ راغی او راته ویې ویل: رئیس ته غوښتی یې.

ومي ویل: چا؟

ویې ویل: (لالی)

حیران پاتې وم څه وکړم، ووپرېدم چې ولې دوی دومره په ما پورې نیستی دي...؟

لاړو د شاه دو شمشېره تر پله لاندې لالی ناست و. ویې ویل: نادري صیب! مور بد خلک نه یوو، خو دا چې ته له مور څخه لرې گرځې او واټن نیسې، په دې نه خپه کېږو او ستا درناوی کوو، مگر! «یوه هیله او غوښتنه درڅخه کوم، ما هلکانو ته دنده سپارلې چې د فرخندې د منار خواته لاړ شي، هلته تا ته مناسب ځای جوړ کړي او ته هملته واوسې، خو که پولیسو نه پرېښودې او مزاحمت یې درته کاوه، نو بیا بېرته خپلې کوټې ته راشئ، کوم ځای چې اوس تا ته جوړوي، دا ځای هم پټ او مناسب ځای دی، له جېټ سره حرکت وکړه.»

راغلوو، د تخنیک لېسې په خټ کې یو پوښک و، چې د کوماز موټر له فرېم څخه جوړ شوی و، ومې لیدل چې څو موکېټونه یې هم دلته غوړولي دي، جیت (۱۳۰) وویل: همدلته اوسه ویاند جانه.

لږ شیشه یې هم راکړه، زما له پاره دا ځای په پینځه ستوریز هوټل کې په یوه لوکسه کوټه باندې بدل شوی و، اوږد وغځېدم، جیت هم د پوښک خوله په یوه زړه ټوټه باندې وپوښله څو ما څوک ونه گوري او نور په خپله مخه لاړ، کله چې جیت لاړ، څو دقیقې نه وې تېرې شوې چې ادریس راغی، دا هماغه کس و کوم چې لومړی ځل د شاه دو شمشېره پله ته راغلی و، د سپي له یوه بچي سره زما کوټې ته را دننه شو، ویې ویل: نادري صیب اجازه ده؟! اجازه غوښتل خو د دوی له پاره هسې یو عادي کار و، گني زما اجازې او یا نه اجازې ته یې ارزښت نه ورکاوه... ویې ویل: نستوه! ته ولې نه غواړې چې له لالي سره واوسې، ډېر ښه ځای یې درکړی دی، دومره غم څه کوې، گرانه نادري راځه چې لږ مزې وکړو، وگوره.

د سپي بچي یې ټینګ ونيوه، یو سوک یې په سر وواهه، سپي اوږدې پښې وغځولې او په بشپړ ډول بې هوښه شو...

له یوې دمې وروسته یې وویل: نادري صیب! وگوره چې څنگه په هوښ راځي!؟

د سپي پر تناسلي آله یې لایټر ونيوه، سخت وکورنجهده، په ناڅاپي توګه یې په ډېره غوسه راواخیست او د سپي په ټول بدن یې خولې ولگولې، وروسته یې خوله پرې پټه کړه او د پوزې په سوریو کې یې ژاوله ور سرېس کړه، ویې ویل: نادري صیب د مړي نڅا وگوره.

سپي ډېر عجيب حرکتونه ترسره کول، زما مسولیت خو دا و چې دا سپي له دې حالته وژغورم او ادریس ته ووايم: چې گوره دا ظلم دی، گناه لري، داسې مه کوه، خو له بده مرغه زه هم ورسره ملگری شوم او د ده له ظلم نه مې خوند اخیسته؛ پینځه دقیقې وروسته سپي مړ شو... ادریس وویل: والله چې ارام شوم، تریوې ورځې پورې به په خپل حال واوسم، اوس به لاړ شم او دا سپي به په یوه گوبنه کې ترخاورو لاندې کړم. زما له کوتې څخه ووته، څو شېبې وروسته سپېره لاسونه بېرته راغی، ویې ویل: د سپي کار ختم شو، خښ مې کړ او بېرته ترې راغلم، بڼه شو چې ستا ځای مې ولید، نور به حتماً کله کله ستا لیدو ته راځم.

په همدې ډول ډېر کسان تلل او راتلل؛ له هغه پیسو چې کاکا مې را لېرلې وې لږ پاتې وې، د څو ورځو په تېرېدو سره هغه پیسې هم خلاصې شوې او زه هم ورځ تربلې کمزوری کېدم؛ که به مې یوه ډوډۍ پیدا کوله شیشه نه وه او که به مې شیشه پیدا کوله ډوډۍ به مې نه شوی پیدا کولای.

ډېری ورځې په همدې بدبختۍ کې تېرې شوې، یو ځل مې پام شو درې میاشتي تېرې شوې وې چې نه پل سوخته او نه هم خپل پلرني کورته تللی وم؛ له شپو نه یوه شپه وه چې د څو کسانو غږ مې واورېده: نادري نادري! له کوتې څخه راووتم، گورم چې یو قوي او بڼه هیکل لرونکی سړی له دوه نورو ځوانانو سره ولاړ دی، راته ویې ویل: نستوه جانه! زه د همدې گل پلورنځیو څوکیدار یم، اصلي د پنجشېر اوسېدونکی یم، زه غواړم له تاسره خبرې وکړم.

ورته ومې ویل: راځه دلته رابنکته شه!

کله چې رانښکته شو، زه یې چې له نیردې ولیدم په ژړا شو، ویې ویل: زه دلته ستا د لیدو توان نه لرم، دا دوه ځوانان زما بچیان دي، دا درې میاشتي کېږي چې وایي نستوه نادري دلته دی، خو له بده مرغه زه سخت مصروف وم، ومې نه شوی کولای چې ژر ستا خواته راشم او ودې گورم، زما خو په وس نور څه نه دي پوره، خو دومره کولای شم، چې د خپل بچي په لاس هره ورځ درې وچې ډوډۍ درته راولېږم، خو ته هم هڅه وکړه چې خپل کورته لاړ شي، ترکومه وخته به دلته په داسې حال کې پروت وي...؟ ورته ومې ویل: کورته ځم؛ خو باور وکړئ چې تر کوره پورې د تگ پیسې نه لرم.

ویې ویل: ستونزه نه شته، زه سبا جامې درته راوړم او پیسې هم درکوم خو ته به وعده کوې چې خپل کورته مې ځم.

ومې ویل: سمه ده، سبا شاوخوا درې بجې یې یوه جوړه جامې له شپږ سوه افغانیو سره راته راوړل، ویې ویل: لومړی راځه چې د اندرابي کوڅې ته لاړ شوو، هلته به خپل ځان ووينځي چې له دې خيرو پاک شي.

ورته ومې ویل: زه په خپله ځم، ته مه راسره ځه.

ویې ویل: «نه زه دې بیايم» ما هم ورسره ومنله.

حمام ته لاړو. جامې مې واغوستې او وروسته یې وویل: لاړ شه کورته، کونښن وکړه چې په روغتون کې ځان بستر کړي.

ورته ومې ویل سمه ده، له هغه سره مې مخه ښه وکړه، له شپږ دروازي سره نږدې په برجی کې په یوه کاسټر کې کښېناستم او یوځل بیا د پولې

سوخته بېخ ته ښکته شوم، پینځه سوه پنځوس افغانی راسره وې، دلته مې یو ملگری ولیده، راته وپې ویل: ژوند څنگه کوې؟ منډه نه شې کولی، د جیبونو په وهلو کې هم مهارت نه لرې، نور به نوڅه وکړې؟ راځه یوه سرمایه درته جوړوم، د شیشې او هېروئینو د پېر او پلور کار پیل کړه، کله دې چې ښې ډېرې پیسې پیدا کړې بیا به زما حق راکړې.

ورته ومې ویل: سمه ده زه پینځه سوه افغانی لرم.

ویې ویل: «ډېر ښه، پینځه سوه نورې زه درکوم، دوه نیم گرامه هېروئین او پینځه گرام شیشه اخلو، هر گرام یې په نیم گرام کڅوړه کې ځای پرځای کوو، یانې له یوه گرام څخه پینځه نیم گرامه شیشه په پینځو کڅوړو کې جوړه وو، نن کولای شو په دې ډول دوه زره افغانی وگټوو، خو ته به بیا ماته خپلې پینځه سوه پیسې راکړې، یونیم زر ته واخله.»

ما ورسره ومنله، ده راته وویل: «نو څه چې د رحمتي خواته ورشوو.»

رحمتي یو عمده پلورونکی و، زما پیسې یې واخیستې او مواد یې راکړل؛ هماغه کار مو وکړ، د شپې تر تاریکې پورې زموږ پیسې دوه زره شوې وې، د شپې مې چې ملگری خواته راغی اووه سوه مې ورته ورکړې، ده راته وویل: ما ته یوازې خپلې پینځه سوه روپۍ راکړه، ما ورته وویل: نه، دوه سوه گټه دې هم واخله، خو ده بیا هم ټینگار کاوه، چې نه زه گټه نه اخلم، مگر ما ورته وویل: چې زه دا نه منم، دا ستا حق دی، بالاخره یې خپله دوه سوه گټه هم واخیسته. زه بیا لارم، په دیارلس سوه افغانیو مې دیارلس گرامه شیشه واخیسته او په پلور مې یې پیل وکړ؛ یو سپین ږيري کاکا چې ما به تل په هزاره گۍ لهجه کې ورته «ابغه کاکا» ویل، رانږدې شو وپې ویل:

«نستوه جانه، دا پرچون پلورنه هېڅکله تاته مناسبه نه ده، ښه کار نه کوي، دا کار د پل سوخته د خلکو په نظر کې تا خوار او ذليله کوي، خپله پوهېږې چې په پل سوخته کې خومره خلک له تا سره مينه لري، په دې کار سره ځان مه خرابوه.»

په همدې جر او بحث کې وو، چې يو ځوان راغی سل افغانی يې راکړې، او ويې ويل: شیشه راکړه، سل افغانی مې ترې واخيستې شیشه مې ورکړه او وروسته مې وويل: ابغه (کاکا) زه له پل سوخته لارم، ويې ويل: ورځه لارښه خو دا کار نور مه کوه، دغه وخت راسره دولس گرامه شیشه او سل افغانی وې، بيا د سينما پامير پرلور په يوه موټر کښېناستم، د جوی شیر پله ته راغلم، وېره مې دا وه که چېرې ما څوکيدار وويني، نو پروراندي به يې ډېر کم راشم، بيا هم په زړه کې مې ويل چې خیر هېڅ خبره نه ده، که يې پوښتنه وکړه، ورته وایم چې زه لارم، مگر کورنی مې په کور کې نور نه پرېښودم.

خپلې کوتې ته راغلم، دولس گرامه شيشې داسې مغرور کړی وم، فکر مې کاوه چې د نړۍ سرمايه لرونکی سړی زه يم، خو دوده شیشه مې ووهله او ويده شوم؛ دوه شپې او ورځې ويده شوی وم، کله چې راوینښ شوم ډېر خمار وم، د کميس جېب ته مې لاس کړ، څو شیشه راوباسم، گورم چې جېب مې په قيچي/پرې شوی دی او ټوله شیشه يې راڅخه وړې ده، داسې بد تاثیر يې راباندې وکړ لکه څوک مې چې د زړه پرسر په خنجر ووهي، د خمار له امله مې چيغه وکړه، ومې ژړل، له ځان سره مې وويل: زما خدايه! ولې ماته مرگ نه راکوي؟ ولې مې نه وژنې؟ په همدې چپغو کې وم چې

یو روږدی زما کوټې ته را داخل شو او ویې ویل: کومه خبره نه ده نادري صیب! زه لږ شیشه لرم جوړه یې وهوو.

ومي ویل: سمه ده وهو یې، کله مو چې شیشه ووهله ویې ویل: نادري صیب، یوه روسی برچه لرم تاته مې راوړې ده، دا واخله دواړه څو هرځای چې روږدی ناست و مواد پلورونکي زه نیسم، ته چې یوازې له برچې سره ولاړ اوسې میتیازې یې ځي.

ومي ویل: سمه ده حرکت مو وکړ، د شاه دو شمشېره د لارې په اوږدو کې دوه روږدي ناست وو، هغه چې ورنږدې شو، ویې ویل: هرڅه چې لری را ویې باسئ، که نه شاه نستوه مو په برچه باندي ټوټه ټوټه کوي.

یو روږدی کس مسکی شو، ویې ویل: «شاه نستوه که پرته له برچې هم وغواړي زموږ سر ترې ځار.»

له شرمه مې برچه له لاس څخه پرېوته، د روږدي برچه مې ورکړه، نور هېڅ ډول کار ښه نه راته ښکارېده، د کورونو قرنطینونه پیل شوي وو، وضعیت ډېر منجمد او خراب شوی و او زما وضعیت هم تردې اندازې خراب شوی و، چې نور سل فیصده له ژوند کولو څخه زړه توری وم، لوږې او خمار دومره ډنگر کړی وم چې یوه وراسته شوي اسلکېټ ته ورته وم، حیران پاتې وم چې څه وکړم؟! خمار مې له حده ډېر مخ په لوړه روان و، د فرخندي له منار سره د سپین ږيري «کا کا پېچکش» خواته ور روان شوم، ورورسېدم، له څنگ سره یې کښېناستم، په همدې وخت کې مې یو اشنا غږ تر غوږو شو، چیغې یې وهلې؛ نستوه! نستوه!..

له کاکا پېچکش سره تر یوه خادر لاندې ناست وم، سر مې پورته کړ، گورم چې خپل ماما مې و، «ماما ذاکر مې چې په کاناډا کې ژوند کوي.» اوس راغلی و کابل ته زه یې چې ولیدم، ویې ویل: نستوه! هڅه مه کوه چې وتبښې، زه ستا مامايم ذاکر!!! رايحه له ماسره لار شه کورته.

په زړه کې مې وویل: غوره ده چې ماما ذاکر ته مې ځان تسليم کړم، له ده سره یې زامن او زما بل ماما هم وو، دوی ټول په ما پسې راغلي وو... په بېړه یې یوه ټکسي ونیوله او زه یې د خپلې نیا کورته روان کړم؛ مخکې تردې چې کورته لار شوو، لومړی یې یوه حمام ته بوتلم او حمام مې وکړ؛ پاکې جامې یې راکړې، هغه مې واغوستې، د انی کورته مې راغلوو، غرمه وه، پلو یې پوخ کړی و، له څو میاشتو وروسته لومړی ځل و چې غوښه خورم، پلو مې چې وخوړه، یوې خونې ته یې بوتلم او آرام ویده شوم.

له خوب څخه چې پاڅېدم، ماما ذاکر مې څنگ ته راغی، راته ویې ویل: نستوه! زه له کاناډا څخه ستا په خاطر راغلی يم، څو وکولای شم چې له نشه یې توکو دې لاس په سر کړم، روغتون ته دې نه بیایم، په همدې کور کې دا مردار مواد پرېږده.

خواب مې ورکړ: سمه ده!

ویې ویل: ما یوه اندازه مواد درته راوړي دي، لږ لږ یې وهه او بالاخره یې پرېږده.

ورته ومې ویل: سمه ده حتماً ذاکر ماما!!!

وروسته مې لږ شیشه وڅکوله او لږ یې رابیدار کړم؛ څو ورځې د ماما ذاکر سره پاتې شوم، ماما ذاکر ته مې وویل اجازه راکړه چې خپل کورته لار

شم، څلور میاشتی کېږي چې نه یم تللی، ماما مې راسره ومنله ډېر تینگار یې وکړ او قسم یې راکړ، چې بل ځای ته لاړ نه شم او سیخ خپل کورته لاړ شم، ما ورته وویل: په سترگو، حتماً خپل کورته ځم، ان شاءالله بیا تاسو نه ناهیلی کوم، نور زه هم له دې بدبختیو په تنگ شوی یم، غواړم له سره ښه ژوند پیل کړم، دا خبرې مې ټولې ورته وکړه، بیا مې ماما له کوتې څخه بهر ته و ووت، بېرته راغی، راته ویې ویل: خو چې ته نه یې روغ شوی زه له هېواده بهر ته نه ځم، همدلته پاتې کېږم، که همداسې لاړ شم، بیا به ټول وخت ستا په اړه تشویشي وم، نه شم کولای آرام واوسم.

بالاخره یې یوه ورځ له ځان سره ونیولم او بیا یې خپل کورته بوتلم؛ د شپې مې د ماماگانو څو زامن هم موجود وو، ټول په یوه کوټه کې راغونډ وو، وروسته مې ماما ډاکر په خبرو پیل وکړ، نستوه جانه! پلار دې نږدې اویا کلن دی او له دې اویا کلن پلار پرته بله هېڅوک ستاسو په کور کې نه شته، الله دې پلار جان ته اوږد عمر ور په برخه کړه، خو که بیا هم مړ شي، ستاسو د کورنۍ سرپرستي به څوک کوي؟

فحشا ته به مخه وکړي...

کله یې چې دا خبره راته وکړه، پاڅېدم، ماما ډاکر مې وښکښه، ډېرې بدې خبرې مې ورته وکړې، له کور څخه یې ووتلم او بېرته د جوی شیر پله ته راغلم؛ څو ورځې نه وې تېرې شوې چې بل ماما مې «محمد هاشم» راغی، ما ته یې وویل: راځه چې څو کورته، ورسره روان شوم، له پینځو میاشتو وروسته یې زه بیا خپل کورته بوتلم، راته ویې ویل: دوه درې شپې په کور کې تېرې کړه، بیا دې د تداوی په موخه روغتون ته بیا یم، خو ما یوه شپه په کور کې تېره کړه، وروسته مې خپلې مور ته بهانې جوړې کړې،

دوکه مې ورکړه او بېرته پل سوخته ته په تېښته بريالی شوم، دلته مې يو څه وخت تېر کړ، بيا درېيم ځلي د جوی شیر پله ته راغلم، هاشم ماما مې چې د هېواد په شمال کې يې دنده درلوده، په رخصتۍ راغلی و، اوس يې رخصتي پوره شوې وه، بدخشان ته تللی و، ذاکر ماما مې بېرته کاناډا ته لاړ، ځکه هغوی دې پایلې ته رسېدلي وو، چې نستوه نور نه جوړېږي، هغه مو نور له لاسه ورکړ.

دوه مياشتې تېرې شوې او ما دغه وخت د خپل ژوند سختې ورځې تېرولې، چې يوه ورځ مې «هاشم ماما» بيا پيدا شو، ويې ويل: نستوه رايه چې زموږ کورته لاړ شوو، مواد هم درته اخلم، له هغو هم کار واخله، خو يو څه خبرې به هم وکړو.

ورته ومې ويل: سمه ده، پيسې راکړه چې مواد واخلم.

پينځه سوه افغانۍ يې راکړې هغه مې واخيستې او تېښتې ته مې پر شتون ترجېح ورکړه... پينځه سوه افغانۍ د سترگو په رپ کې خلاصې شوې، يو سهار ویده وم، چې هاشم ماما د جوی شیر پله ته زما خواته راغی او ويې ويل: «نستوه! زه د وروستي ځل او وروستۍ خبرې له پاره تاته راغلی يم، ماته ووايه چې په همدې ځای کې پاتې کېږې او که غواړې وژغورل شي؟»

ورته ومې ويل: ماته وخت راکړه چې فکر وکړم!

راټه ويې ويل: سمه ده زه وخت درکوم، خپله پرېکړه دې وکړه.

ورته ومې ویل: «غواړم چې مواد پرېږدم، خو! پیسې راکړه چې نن ښه
ډېره شیشه اخلم او تر وروستی کچې یې خکوم او سبا «روغتون» ته درسره
ځم.»

زر افغانی یې راکړې، په دې مې شیشه او د خوړو مواد واخیستل، هر
روردي به چې راتله، شیشه او د خوړن توکي به مې ورکول، سبا سهار نهه
بجې هاشم ماما راغی، زه یې حمام ته بوتلم او له هغه ځای نه یې خپل
کورته روان کړم، راته ویې ویل: «نن شپه زموږ په کور کې واوسه، سبا به څو
روغتون ته، بستر کوم دې.»

د هاشم ماما زوی «بهمن شهې» چې فولبرایټر و، ډېر با استعداده ځوان
و، هغه هم همدا خبره وکړه، چې موږ باید فنېکس روغتون ته لاړ شوو، شپه
تېره شوه، سهار زه، هاشم ماما او مشر زوی یې بهمین شهې د فنېکس په
لور روان شوو، کله چې فنېکس ته د ننه شولو، له رواني اړخه ډېر ناآرامه
وم، څو ټولنیزو کار کوونکو ته مې له ښکښلو او بدو ویلو پرته په پرلپسې
ډول ویل: بهمینه! تاسو ټول هڅه کوی چې زه آرامه شم، زما موخه دا وه
چې زه دوی ته وښییم، چې زه هم غواړم چې روغ شم او دلته په خپل زړه
بستر شم، څو دوی ډاډمن شي او زما په نیت شک ونه کړي.

د دغه کتاب دویمه نیمه برخه

د افغانستان د عامې روغتیا وزارت هڅاند او اتل وزیر ډاکتر وحید مجروح ته د هغه خدمتونو او ملاتړ په پار چې روږدیتوب ته د بیا نه گرځېدو په پار یې زما له پاره په دغه وزارت کې د کار زمینه برابره کړه، ډېره مننه کوم، ده دا کار ځکه وکړ خو خلک پوه شي، چې که روږدی روغ شي، نو کولای شي، خپل ځان او ټولني ته گټور واقع شي او خدمت وکړي.

خپل هڅاند او ځوان ملگري ته د لا بریا او پرمختگ هیله کوم.

په خورا درناوي نستوه نادري

له دوزخ څخه راستنېدل

د ژمي هغه سره شپه چې هېڅکله مې نه هېرېږي چې د (Finix) په B بلاک او نهمه شمېره کوټه کې مې د بې خوابی له لاسه چيغې وهلې، په نهمه شمېره کوټه کې اتیا تنه ناروغان موجود وو، ټول له یوه درده کړېدل، زما سترگې هم د ډېر درد او لوږې له امله پټې شوې وې، په یوه دوه پوریزه کټ کې بې اختیاره ویده شوی وم، د لومړي پور ناروغ د ډېر درد له امله «زگېروي» کول، په همدې زگېرويو کې لت په لت اوبسته، ما داسې احساس وکړ چې ډېره خطرناکه زلزه وه، په همدې خاطر په ژر له خپل ځای څخه پاڅېدم.

برېښنا ټوله قطع شوې وه، غوښتل مې لاړ شم تشناب ته، خو تنه نور هم راسره ملگري شول، له دهلیز څخه ووتلو، هوا ډېره سره وه، واوړه هم اورېده، په چاپېریال کې د بخاریو د دود څپه خوره وه، دا چې روغتون ته نږدې د کابل هوایي ډگر واقع و نو د طیارو شنه، سپین او سره څراغونه مې تر سترگو کېدل، په زړه کې مې وویل څومره خوشبخته خلک دي، دوی له اوږده سفر وروسته کابل ته را گرځېدلي دي او ټول به ډک لاس خپلو کورونو ته ځي، خپلو کوچنیو لونو ته یې شاید ښکلې نانځکې او زامنو ته به یې ښایسته موټرک اخیستي وي...

د خپل ځواک، توان او تور روزگار په فکر کې ډوب شوم، چې شپږ میاشتي پرته له کومې خبرې له کور څخه ایستل شوی وم، د خپلې مېرمنې او د هغې د مسکا په فکر کې شوم، احساس مې کاوه چې همدا اوس ما گوري او سپارښتنې راته کوي، د گارد غوسه ناک غږ زما فکر بدل

پل سوخته د دنیا پای | ۱۳۵

کړ: «هغه ویل: ای، ای! مرگ غواړې که څنگه تر واوړه لاندې ولاړ یې او
سر دې اسمان ته څخه نیولی دی؟»

الوتکې شمېرې که دې عقل له لاسه ورکړی دی؟

په همدې وخت کې مې هغه ملگري چې د پنجشیر واټ په نوم مې
پېژنده راته وویل: نستوه! څه چې د ننه لاړ شوو، جامې دې لاندې شوې
دي.

غوښتل مې خبره یې ومنم او حرکت وکړم، خو د واوړې اورېدو له امله مې
سترگو لید له لاسه ورکړی و، د پنجشیر واټ لاس مې ونيوه، ځان بشپړ
پوند راته ښکاره شو، خپل ځان ته مې زړه بد شو، شاید باور ونه کړی شپږ
میاشتې پرلپسې په هرو څلورویشتو ساعتونو کې ما یوازې یوه ډوډۍ
خوړله، د ویتامین، پروټین او ... نه موجودیت له امله مې وجود ډېر کړېده
او بدبخته سترگې مې له لیدو او کتو لوېدلې وې، په زړه کې مې وویل
کومه خبره نه ده، کله چې له روغتون څخه ووتم، البته په خیال کې مې
دا خبرې له ځان سره کولې! که چېرته زه د گازرو څو گیلاسه اوبه وڅښم
او لږ مېوه وخورم، امکان لري سترگې مې ښې شي او د لیدو ځواک مې
پیاوړی شي، په داسې حال کې چې په سترگو کې مې د ناهیلې اوبنکو
موجونه وهل، پنجشیر واټ له لاس نیولی وم، څو په اوږده دهلیز کې ما
خپلې کوتې ته ورسوي.

نه پوهېږم تاسو څنگه؟ اما زه یو عمر کېږي چې دا تجربه لرم، دا ظلم مې
په خپل حق کې ترسره کړی دی او له بې غږه ژړا سره عادت شوی يم، دغه
کار دردونکی، غمجن او په ورته وخت کې سپک دی، غږ دې نه پورته

کېږي، خو د اوبنکو خپې دې له سترگې راروانې وي او بانه دې لندوي، کله چې کوټې ته د ننه شوم، يو څه گرم شوم او د عطرو بڼه بوی مې دماغ ته راورسېده، بالاخره په يوه کوټه کې اتيا کسان بستر وو، زه هم د خوب په تخت اوږد وغځېدم.

غوښتل مې ویده شم يا په بهتره توگه ووايم په جبر سره مې غوښتل ځان ویده کړم، په خیرنه او له سپرو ډکه برستن کې به دې داسې احساس کاوه چې د زرگونو بدبختو، ستومانیو او روږدو کسانو د اوبنکو بوی ته دې په خپل وجود کې ځای ورکړی دی، خپل ځان مې پکې پټ کړ، پر نمناکه بالښت مې سر کېښود، هغه نمناکه بالښت چې د زرگونه روږدو کسانو اوبنکې په کې جذب شوې وې، داسې تصور به دې کاوه چې دا بالښت د روږدو کسانو په غمجن ارشيف بدل شوی دی، هغه روږدي چې زما په څېر د خپلو دردونو او کړاونو له امله بې غږه ژړېدلي و، د هغه کسانو د غم، ژړا او بل هر هغه څه کیسه چې دوی له لاسه ورکړي و، په همدې حال کې مې بيا پر خپلو نمناکه سترگو فشار راوړ څو خوب راشي، خو! داخل يوه وحشتناک او ډاروونکي څيز د ویده کېدو اجازه نه راکوله: سپرې...

هغه سپرې چې حس دې کاوه د نشه يي موادو په مافيایي ډلې پورې تړلې او يا هغه سرتېري دي چې د روږدو زر بستريز روغتون د اداري فساد څخه يې پرده پورته کړې ده او د روږدو د ځورولو له پاره آن ترغابښو پورې مسلح شوې دي.

په جامو کې سپرو د روږدو له غمجن او دردونکي تاريخ څخه د ويلو له پاره خبرې درلودې، سپرې انسان په انسان گرځېدلې او د ډېری روږدو بې وينې بدنونه يې وينې کړي و او د ډېری روږدو وينې يې په خپل بطن کې

درلودې، د روږدو زر بستريز روغتون له مديرانو سره يې کره ورته والی درلود، د روږدو له وینو به لویې شوې، ښې مړې، وینه خښونکې، ظالمې او له خدای څخه نه وېرېدونکې وې، بیا هم وایم چې سپرو د روغتون له مديرانو سره بشپړ ورته والی درلود.

کله به مې فکر کاوه چې سپرې هم د نشه يي توکو د غوښتنې کمولو ملي پروگرام د خیانت کوونکو په څېر دي چې خپله يې، مېرمنې يې، لونی يې او زومان يې ټول د روغتون د کار کوونکو په څېر لور معاشونه اخلي/ري او د بېچاره روږدو کسانو په وینو باندې خپل ځان تغذیه کوي.

وروسته مې ځان په ناولې ټوټه کې پټ کړ او لږ آرام شوم، د ناروغانو وحشتناک زگېروي او چيغې مې اورېدلې چې ویل يې، ای خدایه پښې مې! ای خدایه ملا مې! ای خدای بدن مې!.

د همدې ډاروونکو ژړا وو او فریادونو په مینځ کې په ناڅاپي ډول آرامه خوب راباندې راغی، زه چې کله ماشوم وم، پلار مې په درېیم مکرویانو کې یوه کور په کرایه نیولی و، دا کور مې په خوب لیده، په خوب کې یو توپیر دا و چې زه ماشوم نه وم، اوس لوی شوی وم او له بده مرغه چې یو پلار وم، خپله نیایش لورکی مې په خوب لیده، چې ډېر دردوونکی، ځوروونکی او نارامه کوونکی حالت وي، نیایش لور مې د هماغه اپارتمان له برنډې رانږدې شي او په لږزوونکي غږ راته وایي: «ته ښه پلار نه یې.»

دغه غږونه لکه د سینمائي فلش فارورډونو په څېر په غوږونو ولگېدل، ته ښه پلار نه یې، نه یې، نه یې... همدې کلمو له خوب څخه راویښ کړم، له ما مخکې څو تنه نور هم ویښ شوي و د کوټې بخاری يې هم روښانه کړې

وه، د بخاری د لرگیو د ډېر دود له امله د خوب دویم پور چپرکتونه هېڅ نه بنکارېدل، داسې فکر به دې کاوه چې تورو ورېځو د غرونو پر څوکو د غم او درد څپې په څېر سیوری غوړولی و او شاید د هغه خطرناک اوربست په انتظار و چې دردمن سېلاب یې له ځان سره لېږدوه.

د چپر کتونو د دویم پور ناروغان چې سرونه یې ورباندې خربیلی وو کرار کرار له خوب نه را پاڅېدل او وروسته یو په بل پسې په ډېر خپگان چمتو کېدل، خو زړه تنگې او دردوونکې ورځ پای ته ورسوي. غوښتل مې چې پاڅېرم خو د ورځې سختی او خپگانونه مې له وړاندې حس کول.

په زړه کې مې وویل: گراني نیایش لورې! پوهېرم چې ستا ماشومانه او معصومي پوښتنې څومره سخت ځوابونه لري، پوهېرم چې مور دې د دې پوښتنو پر وړاندې کمه راځي، نه پوهېرم چې څه درته ووايم، ته شاید په دې پوهه نه شې چې روږدي کېدل يانې څه؟ شاید یو بد پلار... هو یو بد پلار، يانې یو روږدی پلار، یو بد پلار يانې یو روږدی چې هېڅ عاید نه لري، یو ناتوانه پلار، یو بد پلار يانې زه، يانې نستوه نادري چې خپل اووه کاله عمر یې کله تر پلونو لاندې او کله هم د روږدو د درملنې په روغتونونو کې تېر کړی دی، یو بد پلار يانې زه، هو يانې زه، يانې زه، يانې زه، دغه ډول مې خپلې بدبختۍ شمېرلې او سمدستي مې اوبنکې راتللې، یو سپین ږیری کاکا چې زما ترڅنگ و، ناڅاپي یې پوښتنه وکړه: اې هلکه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې تېر له دې ژونده، دا ژوند همداسې دی، کله په خوشحالی او کله هم په غمجنو حالاتو کې تېرېږي، نو درانه او کلک خلک هغه دي چې په بدمرغۍ او غمجنو حالاتو کې ځان کنټرول کړي، مه ژاړه ټول خلک

دې دلته ویني غم خپلی او د غم ډک ژوند لري څه باید وکړو؟... پرته له صبر بله هېڅ لاره نه شته...

له خپل چپرکت څخه د سپین ږيري کاکا څنگ ته نږدې شوم، خپل ځان مې کنټرول نه شوی کړای، ډېر مې وژړل تر دې اندازې چې اوبنکو مې اوږې هم لنډې کړې وې، چې وروسته مې د کاکا د تودو اوبنکو څاڅکي په خپل سر باندې حس کړل، خپلې شاوخوا ته مې وکتل چې ډېر روږدي د خپلو چپرکتونو پر سر زما په څېر لپې لپې اوبنکې تویوي، کاکا سوږ حوصېلی وايسته او وپې ویل: "اې زویه! اې زویه! دا هرڅه ټول زموږ له لاسه دي ځکه له داسې یوه تیاره برخلیک سره مخامخ یوو."

په همدې ژړوونکي حالت کې وم، چې په ناڅاپي توګه یوه غږ زموږ فضاء ماته کړه، چې ویل یې: په نهمه شمېره کوټه کې پاتې شه، ځکه چې د سهار چای څښلو وخت دی.

څو ناروغان لرې!؟

د کوټې له څنډې د مسؤل کس غږ راووته چې وايي: اتیا کسان! وروسته د برونزو کارتونه موږ ته راکړل شول چې د هماغه برونزي کارتونو له مخې موږ ته ډوډۍ راکول کېده، د یاد کارت په اخیستلو سره باید د یوې ډېرې ځواکمنې وزن لوبې له پاره چمتو کېدې شاوخوا دوه تر دری سوه تنه به د خوړنځي په مخکې درېدلو او وروسته به تېل ما تېل پیل شو، په شاوخوا نیم ساعت کې توانېدلی شوې چې خوړنځي ته ځان د ننه کړې، همدا چې خوړنځي ته د ننه کېدې سم لاسي به رضا کارانو درته سپین رنگې اوبه چې شاید هغوی شېدې نومولې له یوې دانې سرې ډوډۍ سره

یې درته راوړل، خوړنځي ته به چې د ننه شوې، له گردجونو کړکیو به خوړنځي ته لمر لوېده، خوړنځی به د لمر په وړانگو سره روښانه کېده، په ټولو بدبخته روړدو به لمر راتله، د روړدو بې وېستو سرونو به د لمر د وړانگو پر وړاندې ځانگړې ځلا پیدا کوله.

هوا دومره سره وه چې د دېو په څېر یې سینه د خوړنځي د کړکیو په نښینو پورې نښتې وه او په شدت یې هغه وخت سړی پوهېږي کله چې روړدی شي، بیا پوهېږي چې څومره دردوونکی، سوځوونکی او ورکوونکی حالت دی.

ژمی را روان و، په سره هوا، سړو کتلو، سړو اړیکو، سړو انسانانو او د زرگونو تنو سړې تجمع سره د روړدو د درملنې زر بستریز روغتون کې ژوند دوام درلود، ټولو روړدو د بندیانو په څېر سړې ورځې سړې سړې شمېرلې، وخت دومره سخت تېرېده، احساس به دې کاوه چې ساعت هم یخ وهلی دی، داسې تصور به دې کاوه چې د ساعت ثانیه گر سړې هوا له گرځېدو درولی دی، کله چې له کوتې نه وتلم د زر بستریز روغتون ټوله محوطه ناوړه غبار پوښلې وه، گرد د روړدو نفس داسې بندولو لکه د ډیزلي موټر دود چې سترگې سوځوي، لوړې انسان دومره کړوه لکه له حده پورته تگ، دا وخت به د طالبانو د تېرې دورې لوړه او سختی یاد ته درتللې.

نږدې غرمه وه او لوړه هم دومره زیاته وه چې حس به مو کاوه چې له پوښتیو ښکته د وجود د پورته کولو له پاره نور هېڅ شیمه او انرژي نه شته، یوه ملگري راته وویل: کله چې لوړه له حده ډېرېده نو د ناجو له ونې پانې وشکوه او ویې خوره، څو ورځې مې همدا کار وکړ، سمه ده چې تر یو حده

به مې د مړنبت احساس وکړ، خو د ناجو تريخ خوند د (Dry Jain) د شرابو يادونو ته بېولم، چې ډېر بد بويه، خوا بدوونکې او وحشتناک و.

له پينځلس ورځو وروسته به د روږدي بدن داسې پاک او وړی شو، چې د نهنګ په څېر به يې خوله خلاص کړه او په اشتها به راغی، روږدي د هغه بارداره مېرمنو په څېر وو چې کله به يې د زړه يخ والي په پار ځلوبی زړه ته کېدې، کله کلچې، کله غوره ډوډی او کله هم قروت چې هېڅ شتون يې نه درلود او پيدا کول يې ناممکن وو.

په خوړنځي کې به يې ناروغانو ته درې وخته خواړه ورکول، لومړی برخه، دويمه برخه او درېيمه برخه، دردوونکې دا وه چې ټاکل شوې وه چې د يوې ورځې په درېيمه برخه کې دې يوه ناروغ ته خواړه ورکړل شي، هره ورځ مو د ډوډی له پاره شپې شمېرلې، وخت او د وخت له تېرېدو يې زړه را تور کړی و، سړې ورځې د سړو لښتو په څېر هره ورځ پر مور تېرېدلې او مور په يخه هوا کې د ژمي سړې ورځې د يوې پيالې گرم چايو او يوې کاسې گرمې ډوډی په انتظار تېرولې...

يوه ورځ د خوړنځي په درېيمه برخه کې زموږ د ډوډی نوبت و، دومره وړی شوی وم چې نور مې لوږه نه شوای زغملی، پر متيازو ناولې او له سپرو ډکې جامې چې شايد وړاندې له ما يې هم د زرگونو نورو روږدو درد او بدبختی تجربه کړې وې زما په تن وې، د متيازو بوی يې دومره تېز و فکر مې کاوه چې له ما نه مخکې خو تنه ستومانه، ډنگر بدنه او کم خونه روږدي د خپل روږدیتوب پر وخت کې د ډېر خمار او درد له امله ميتازې په خپلو پرترونو کې کړې دي ورباندې وچې شوې دي او وروسته جامې له فرد فرد نه همداسې مسلسلې زما په برخه شوې دي، له تنې پورته ساحه چې د

روږدو د کانگو له امله داغ داغ شوې وه، خو لنډه دا چې ټولې مردارې وې. همدا جامې زما په تن وې، حس مې کاوه چې د اشغال دانی په یو سطل بدل شوی یم، داسې تصور مې کاوه چې کله په لاره ځم زما له څنگه تېرېدونکي کسان به حس کوي چې تشناب پاکوونکي موټر یې له څنگ تېرېږي، شرمېدلېم، پرته له دې چې پوه شم ټول زما په څېر له همدې ډول جامو او خيرو سره مخ دي، شپې مې شمېرلې او درې ډېر نږدې ملگري مې درلودل: اسد، فرید او مکرم.

د لوږې پر وخت اسد کیسه کوله، زه د پاکستانی کړایي غوره آشپز یم، وروسته مې لیدل، چې د پاکستانی کړایي د نوم له اخیستو سره د فرید او مکرم له «خولو» مردار لعابونه رابهر شول، فرید چينغې وهلې چې نور بس کړه... داسې کیسې مه کوه، ځکه چې موږ یې د اورېدو توان نه لرو.

وچه ډوډۍ ناوخته راوړسېده او موږ د خوړنځي په درېیم نوبت کې و، کله چې د خوړنځي دویم نوبت پیل شو فکر مې کاوه چې زه به هغه ریکارډ لرونکی یم چې د لوږې له لاسه مرم او زما قبر به لومړنی قبر وي، په خپل چپرکت باندي د بې ساه مړي په څېر پروت وم چې یوه هیله بښونکي غږ په هوبښ کړم: جعفر، جعفر کار کوونکيه، د نهمې شمېرې کوټې هلکان د خوړنځي له پاره چمتو کړه، چې نوبت یې رارسېدلی دی.

د خوړو په خاطر داسې حالت ته رسېدلي وو لکه مجنون د لیلا په غم کې، له دې خبرې سره داسې وغوړېدو لکه دې ورکې لیلا د پیدا کېدو زېږی چې راباندي شوی وي.

پل سوخته د دنیا پای | ۱۴۳

بیا هم د تېر په خېر د برونزي کارتونو په شمېرلو دوه، خلور، شپږ، اته تر اتياوو پورې حساب پیل شو او وروسته مو د وزن لوبې د اسونو په خېر ځانونه خطا کول، خو توپیر دا و چې د اسونه او اس ځغلوونکي د لوبې په میدان کې غښتلي وي، مگر مور سخت کمزوري او بې انرژي وو، تپل ما تپل او کش گیر به مو پیل کړ او همداسې په چیغو به خوړنځي ته داخلېدلو، وچه سره ډوډۍ، وچې وریجې او زمور وچې گېډې... مور درې ملگري به همېشه نږدې سره کښېناستلوو.

په ډوډۍ خوړلو مو پیل وکړ، په آخر کې مې یوه لمړۍ ډوډۍ په لاس کې راواخیسته، له همدې لمړۍ سره را روان شوم، کله چې له خوړنځي څخه رابهر کېدل، همدا لمړۍ چې غوښتل مې خولې ته یې واچوم او ویې خورم، په ناڅاپي ډول د یوه خدمت گار لاس زما خولې ته راغی، راته ویې ویل: واچوه دا ډوډۍ همدلته، اجازه نه شته چې خواړه د باندي وباسی...

په داسې حال کې چې غوښتل مې خپله ژوول شوې مړۍ گېډې ته ښکته کړم، همدا وخت یې برید راباندي وکړ، په ناڅاپي ډول مې دوه کلک سوکان پر سر وواهه، له دې سره نورو رضا کارانو پرما حمله وکړه، خو ما وډبوي، د خلکو په گڼه گڼه کې مې وکولای شول چې د دوی له منگولو څخه ځان وژغورم.

په زړه کې مې وویل: څه وحشي مجرم یم، چې د خوړنځي له مېز څخه د باندي د ډوډۍ خوړلو حق نه لرم، د ناروغانو په گڼه گڼه کې له خوړنځي ښکته راغلم د روغتون یو کار کوونکی چې «عینکې» یې په سترگو وي، چیغه یې راباندي وکړه، هې ودرېره! ته د هېرئینو نشې نه یې کمزوی کړی، چې څنگه رانږدې شو، پرمخ یې په څاپره ووهلم، دا وخت مې د یوازېتوب

احساس وکړ، خو له نېکه مرغه څو کسانو سپین ږيرو غږ ورباندې وکړ، چې مه يې وهی.

په لوړ غږ مې وويل: ايا د خپلې ډوډۍ خوړل هم جرم دی؟ غوښتل يې چې بله څاپر مې هم ووهي، په همدې کې يو قوي لاس زما لاس ته راغی، زه يې اېخوا ته تېله کړم او د هغه کس په سينه يې په ډېر فشار سره وار وکړ، له سترگو مې د اوبکو مړې خپې راروانې وې او زړه مې ډېر سخت ډک و، د بې قانونۍ په نړۍ کې چې يو څوک ستا دفاع وکړي او په يوه قوي لاس ظالم ته سزا ورکړي، دا بيا بېل خوند لري، د يوه روږدي له پاره به داسې صحنه ولې په زړه پورې او خوږه نه وي چې يو مغرور انسان مخابره په لاس کې پرتا باندې برید وکړي او يو څوک پيدا شي، داسې يې وځپي چې په خپل عمل باندې يې پښېمانه کړي؟ ... هغه قوي لاس چې زما لاس يې نيولی و، ومې لیده چې د يوه ښه هيکل لرونکي ځوان و، د دې ځوان پرتن د پوليسو جامې وې، تومانچه او مخابره يې ترڅنگ وو او په ټوله مانا نظامي و.

د آسمان خواته مې وکتل، په ډېر ژور فکر کې تللی وم، داسې غږ مې حس کړ چې وايي: نستوه! خدای دې څومره مهربانه دی، په زړه کې مې وويل: هو هغه خدای لکه څنگه يې چې ويلي دي چې «په لوږه کې ډوډۍ او په وېره کې يې خونديتوب راکړی.»

ځوان پوليس په پرېکنده غږ سره برید کوونکي کس ته وويل: پوهېږې دا څوک دی؟ هغه خبريال دی چې يو عمر يې د حقايقو د بيانولو په پار مبارزه کړې ده، که ووايو چې نوموړی يو خبريال نه دی، بالاخره يو ناروغ خو دی؛ بيا ته څه حق لرې چې دوی ووهي؟

برید کوونکی کس په داسې حال کې چې نشه یې له سره الوتې وه، د هغې بزې په څېر چې له زمري څخه وپربدلې وي په خپل ځای ولاړ و. د پولیسو افسر وویل: زه قوماندان ذبیح نومېرم، قوماندان واحد چې د زر بستر روغتون د پولیسو د سرتېرو مسئول و راته وویل: راځه له ماسره، ټولو روږدو زما خواته کتل چې څومره اغېزمن شخصیت شوی یم، په داسې حال کې چې لاس مې د هغه په لاس کې و راته وپې ویل: بیا هم روږدی شوی یې؟

زړه مې ډېر ډک او ستونی مې ونيول شو؛ له خپلو جامو نه شرمېدم، ځکه ککړې او بد بویه وې، نظامي ځای ته چې نږدې کېدم، همدلته مې د ده په سترگو کې لویه مهرباني ولیده او په حرکتونو کې یې ځواکمنه مېرانه لیدل کېده، له سرتېرو څخه یې یو تن مېوه راوړه او وپې ویل: زما په پیاله کې نستوه ته چای واچوئ، په ډېره مهرباني او زړه سواندی سره یې خپل مخ زما خواته راوگرځاوه او وپې ویل: تا په دې دېرش مېلیوني لوی هېواد کې ډېر خدمتونه کړي دي او د دې دېرش مېلیونه کسانو په مینځ کې داسې کسان شته چې له تاسره مینه لري، په دې شرط چې روغ شي او روغ پاتې شي، وروسته یې د اغوستلو له پاره یوه جوړه پاکې جامې او یو جوړ نښه بوت راوړل، د پاکو جامو بوی مې چې په دماغ ولگېده په زړه کې مې وویل: اوس دې د زباله دانیو له «جامو» څخه نجات پیدا کړ.

جامې مې واغوستلې او وروسته یې بېرته خپلې کوټې ته راوستلم، له مننې پرته مې د هغه له پاره نور څه نه شوی کولای، له خپل خالق څخه ډېر شکر گذاروم، چې هغه یې په دې گډوډ حالت کې زما له پاره د ژغورنې د یوې پرښتې په څېر راوسته، د نجات هغه پرښته چې ځوانمردی یې په

عمل کې راته ثابته کړه، خپلې کوټې ته چې ورسېدم، دوه دانې منې مې له خپلو هماغه صميمي ملگرو سره تقسیم کړې، ومو خوږې او په ټوليزه توگه مو قوماندان ته د دعا لاسونه لپه کړل.

د روږديتوب او درملنې په وخت کې دا لومړی کس و چې د بدبختيو او دردونو په اوج کې يې له ما څخه دفاع کوله او ماته يې د مېړانې وياړ را وبانښه، په زړه کې مې وويل کومه ورځ چې له روغتون بهر شوم او روغ شوم بېرته راحم او د قوماندان لاسونه ښکلوم. دا د الله تعالی څومره لويه مهرباني ده چې په مرگوني او ساه اخیستونکي حالت کې يې زما د دفاع له پاره د نجات داسې پرېښته رالېږي خو ما د هغو کسانو له منگولو وژغوري چې يوازې له ناروغانو سره ناوړه چلند او زور زیاتۍ کول يې زده دي.

شپه ډېره سره وه او ساړه په يوه ډاروونکي ځناور اوبښتي و، داسې احساس به مو کاوه چې د برچې په څېر زموږ په بدن ننوځي، لوږه پخپل وروستي حد کې وه، سړې هوا هم زموږ بدن ډېر سوځوه او موږ ناروغه روږدو د سړې هوا او لوږې له امله ساه اخیستونکې او له زړه تنگون ډکې شېبې په ډېر بد حالت کې تېرولې.

نسوارو د هغه درملو په څېر زموږ د زړه تنگون شېبې له منځه وړلې او موږ يې له مرگ څخه ژغورلو، يا هم په ښکاره توگه که ووایم: نسوار هغه درمل و چې کولای يې شوای د هغه ستومانه او مات شويو روږدو له زړه تنگون او له تيارې څخه ډک ژوند څخه توره پرده پورته کړي او په يوه روښانه شمع يې بدل کړي.

نسوارو ډېری وخت د سیگرېټ تشه بڼه ډکوله، یوه شپه مو نسوار خلاص وو، په ټوله کوټه کې مو وکتل، پیدا مو نه کړل، وروسته لومړی (B) بلاک ته ورسېدم، چې د چک چکو غږ مې ترغور شو، د ننه شولو گورو چې یو لوړ شاوخوا اتلس کلن ځوان په میدان کې ناڅي او شاوخوا سل کسان ورته لاسونه پرې کوي، یوه کس د غوړیو په بوشکه باندې چې اوسمهال د اوبو له پاره ترې کار اخیستل کېږي دنبوره وهله او یوه بل کس هم پرمېز باندې تېله وهله او یوه بل ځوان په لوړ غږ سندرې وایله:

اله — بچه جانم اله بچه

جانم فدای بچه اله بچه

جانم اوبچه تمام جانم بچه

بچه جانم، جان بچه قربان

چشم های بچه

اله بچه جانم بچه ...)

او څو نور هلکان په ټول توان سره گډېدل.

هغه ملگری چې له ما سره راغلی و، ورته ومې ویل: راځه یو څو شپې همدلته پاتې شوو، هرڅه چې دي له غم څخه به مو لږ لږې کړي او لږ به خوشاله شوو.

غږونکو دومره بڼه طبعي دنبوره غږوله تا به ویل چې څه تکره او لوی لاس دنبوره غږونکی دی، چې په خپلو جادویي گوتو دنبوره غږوي، تېله

غږوونکی په پوره مهارت سره تېله وهله، د هغه سور او لی یې په دومره ښه ډول برابرول لکه دې تېلې ښوونکی چې تېر شوی وي، د دنبورې غږوونکي مهارت هم د ستایلو و، هلکانو هم داسې نڅا کوله لکه ټول عمر یې چې د نڅا تمرین کړی وي، د سندرو او ټپو خوند بیا بېخي بېل و...

د کوټې په وروستی برخه کې یو ځوان ناست و، هلک به ورنږدې شو، هغه به د خپلو لاسونو په اشارې سره نوموړی وپوهوه او وروسته به هلک بېرته میدان ته راغی، لاس او پښې به یې نخول او د استاد زریاب د رومان په یاد چې ویل یې: گلنار و آینه افتادم که اگر آینه ی بزرگی در مقابل بچه می گذاشتی تصویرش را در آینه از پا در می آورد.

هلک ډېره ښه پټه خوله او سپینه څېره درلوده، چې تراوسه پورې یې پرمخ د ږیرې او برېتو خطونه هم نه ښکارېدل، سرې شونډې، تورې سترگې او سرې وروځې یې درلودې، چې د هر لیدونکي پام یې ځان ته اړوه، په کوټه کې شاوخوا ناستو کسانو ته مې چې وکتل، هر یوه په هره سندره کې هلک هلک چيغې وهلې.

کله به چې هلک کوم یوه ته نږدې شو، په لوړ غږ سره به یې ویل: ښه دې وويشته، اړه دې کړه، اور دې واچاوه، پطروول دې کړل، درد او بلا دې په نویو راغلو ناروغانو او.....

په زړه کې مې وویل: دغه ټولې چيغې، غږونه چې پورته کېږي شاید د همجنس بازی وي، سربېره پردې چې کانگریټي دېوالونه دي خو بیا هم په هوا کې غږونو انعکاس کاوه او له منځه تلل لکه چې وایي: مال دار بچه

مال بچه خیلی بی جنجال بچه گل دوز است وقالین باف صاحب کمال
بچه مال دار بچه صاحب کمال بچه و....)

ملگري ته مې وویل څه چې ځو دلته خو د نجلی هېڅ څرک هم نه شته
او د نجلی له پاره کومه سندره هم نه ویل کېږي.

که څه هم د فنېکس ډاکترانو د بچه بازی له محفلونو څخه ډېره کرکه
درلوده، خو روږدو هم په فنېکس کې له فرصت څخه گټه پورته کوله او
داسې کار به یې کاوه چې حد پرې تمام و، د ښه کېدو او رغېدو په حالت
کې وم چې یوه ورځ د احمدزي په نوم یو هلک راته راغی او ویې ویل: زه
غواړم چې تا د فنېکس په حمام کې د رضا کار په توگه ونیسم، خو د روږدو
نومونه د حمام په کتاب کې ورسوي.

په ډېره مینه مې دا کار ومانه او ورته ومې ویل چې ترسره کوم یې، څو
ورځې مې دا کار ترسره کړ احمدزي رخصت شو او زه د احمدزي په ځای
د حمام مسؤل شوم، فنېکس د یوه ستر ښار په څېر دوه لویې څوکی
درلودې چې د روږدو له پاره د خوړنځای او حمام څوکی وې، که کوم وخت
وغواړې چې دې موقف ته ورسېږې نو دا په دې مانا ده چې ته د زرگونو
کسانو له منځه ډېر ځانگړی کس یې او ما کولای شول چې دې موقف ته
ورسېږم.

د حمام مسولیت وروسته زما په وجود کې یو تحول رامنځته کړ، هره ورځ
سهار باید حمام ته تللی وای او د حمام له رضا کارانو سره مې باید جلسه
نیولې وای، د نوي پروگرام او برنامې طرحه به مې ورکوله، چې څه کارونه

باید ترسره کړو، خو زموږ خدمتونه ښه شي او د حمام د خدمتونو په برخه کې به هره ورځ له شلو، پنځوسو او تر سلو کسانو پورې زیاتېدل.

وروسته له دې چې زه د فنېکس د حمام مسؤل شوم، هره ورځ په اوسط ډول اووه سوه کسانو حمام کاوه، ورځې ډېرې ښې پرمخ تللې، کله به یې چې د راتلونې په پروسه کې تازه روږدي راوړل، هغوی به یا د خولې له لارې او یا هم له کومې بلې لارې په ګټه اخیستنې له ځان سره د فنېکس سیستم ته نشه یې مواد د ننه کول، چې وروسته به زما د فعالیتونو په پایله کې نیول کېدل او رئیس ته به ورسپارل کېدل.

په ټول فنېکس کې آواز ه خپره شوې وه چې نستوه پرته له دې چې مواد لېرې واچوي مواد نیسي او تسلیموي یې، چې دغه بهیر کرار کرار زه د روږدو، ډاکترانو او د روغتون د کارکوونکو په مینځ کې مطرح کړم، وروسته مخکې له دې چې نوي راوستل شوي کسان خپلو کوټو ته لاړ شي، زه به له دوی سره د لسو دقیقو له پاره کښېناستم او انگېزه ورکوونکې خبرې به مې ورته کولې، خو دوی مطمئن شي او له دې ناوړه ناروغۍ څخه ځانونه وژغوري.

زما دغه کار د فنېکس معالجوي مرستیال ښاغلي کوشان ته ډېر ارزښتناک تمامېده، زه د روغتون په لومړي پوړ کې کرار کرار د روغتون لوړ رتبه لرونکو ته مطرح او مشهور کېدم، زما څلوېښت ورځې تېرې شوې، یواځینې کس چې زما پوښتنې ته روغتون ته راتله او ماته یې انگېزه او روحیه راکوله هغه زما د هاشم ماما زوی بهمن و، کومه ورځ چې رخصتېدل، بهمن راغی او ویې ویل: «که یوه هیله او غوښتنه درڅخه وکړو چې یوه بله پینځه څلوېښت ورځنۍ دوره هم دلته پاتې شي منې یې.»^۴

ورته ومې ویل: هو! په ډېره مینه، دویمه دوره هم پاتې شوم، بالاخره سل ورځې د پای ته رسېدو په حال کې وې چې یوه ورځ د روغتون ټول لوړ رتبه مسؤلین ډېر فعال شوي وو، دوی راته وویل: ښاغلی وزیر صیب راځي چې د یوه روغتون پرانیسته وکړي، ما خپل ځان د روغتون رئیس څنگ ته ورساوه او ورته ومې ویل: رئیس صب! په همدې ورځ روږدي هم رخصت کېږي، لکه چې د پرانیستې په ورځ وزیر صیب هم راځي، ایا اجازه راکوی چې د روږدو په استازولۍ یو څو خبرې وکړم؟.

سربېره پردې زړه نا زړه و چې د دریځ پر سر کومه غلطه خبره ونه کړم، بالاخره یې ومنله، د پرانیستې ورځ راورسېده او دې خبرو زما برخلیک بدل کړ، په داسې حال کې چې حتا نه پوهېدم د عامې روغتیا وزیر څوک دی، د روغتون رئیس زه له یوه ډېر درانه، خوږ ژبي او جرار کس سره معرفي کړم، ورته وېي ویل: (ښاغلی سعیدالدین جامي د عامې روغتیا وزارت د عامه اړیکو رئیس دی) هغه له ماسره ډېر ښه چلند وکړ وروسته له یوه ځوان سره چې رحیم الله سیغاني نومېده او د روغتیا وزیر په دفتر کې یې کار کاوه معرفي شوم، په پیل کې مې له هغه پوښتنه وکړه چې د روغتیا وزیر څوک دی؟ ایا د هغه کوم انځور د رسره شته؟ هغه په خپل مایل کې د ښاغلي ډاکتر «وحید مجروح» انځور راښکاره کړ، لومړی ځل و چې د هغه څېره مې ولیده.

ومې ویل: ډېر ځوان دی.

وېي ویل: هو هم ځوان دی او هم ځوانې طرحې لري.

ښاغلي سيغاني راته وويل: هڅه وكړه چې له خيره روغ پاتې شي، خود عامې روغتيا وزير صيب ته ووايو چې له روغتون څخه وروسته په روغتيا وزارت كې د كار زمينه درته برابره كړي.

په همدې موضوع باندې مو بحث كاوه چې ښاغلي ډاكتر وحيد مجروح محفل ته راوړسېده، د پروگرام وياند يو تن اجتماعي كار كوونكي و او ډېره سخته ورته تمامېده چې يو روږدي راشي او د دريځ پر سر ويندويي وكړي، هغه لومړی د روغتون رئيس ته بلنه وركړه، رئيس خپلې خبرې وكړې او وروسته يې زه دريځ ته وروبللم، كله چې دريځ ته پورته شوم د مار په څېر يې څو څو ځلې راته وويل: لنډې خبرې وكړه، لنډې خبرې وكړه، بالاخره ما هم ډېره لنډه وينا وكړه او ډېر ژر له دريځ څخه ښكته شوم، ډېر يو عجيبه حس راته پيدا شو چې په همدې حالت كې د روغتون يوه ډاكتر غږ راته وكړ: نستوه! كله مې چې وكتل، وزير زه خپل حضور ته وغوښتم، ټولو روږدو او ډاكترانو راته كتل، وزير څو لنډې خبرې راته وكړې وې ويل: اوس چې روغ شوی يې، ته كولاى شي چې د وزارت د نشه يي توکو پروړاندې د مبارزې سفير واوسې، كورته لاړشه چې پلار دې درته انتظار دى.

په دغه وخت كې چې لا مې لاس د وزير په لاس كې و، سترگې مې له اوبنكو ډكې شوې، غوښتل مې چې وژاړم... اووه كاله مې پرته له ستوغو او بدو خبرو نور هېڅ هم نه وو اورېدلي، خونن ورځ د افغانستان يو له لوړ پوړو وزيرانو څخه ماته ارزښت راکول کېده، زما له پاره يوه ډېره لويه لاسته راوړنه بلل کېده، د وزير له خبرو وروسته خپلې كوټې ته لاړم، خپله بېرستن مې پرسر راکش كړه او د خپل حالت په اړه مې فكر وكړ، محفل پای ته رسېدلى و او وزير صيب زما په اړه هم خبرې كړې وې.

له محفل وروسته د ټولو لیدلوری زما پروړاندې بدلون کړی و، چې اوس وزیر یوه روږدي ته چې تېراېستونکي هم له هغه سره سم چلند نه کوي دومره ارزښت ورکړ؟ ... د هغه په اړه یې په خپلو خبرو کې یادونه وکړه؟ ... زه له هغه محفل وروسته هم څو ورځې په روغتون کې پاتې شوم، څو زما د رخصتېدو ورځ راوړسېده، د پشه یي قوم ځوانانو زما په غاړه کې یو گل واچاوه، دوه تنو ارواح پوهانو ښاغلي مسعود باوري او ښاغلي بگراموال هماغه ورځ له ماسره گډ انځورونه واخیستل او له یو سل اووه لسو ورځو وروسته د فنېکس له دروازې څخه بهر شوم... له بهر کېدو سره سم گورم چې له روغتون څخه د باندې هاشم ماما او انی مې راغلي وو، دا وخت مې د ماما خوشالي او د انی ځلېدونکې سترگې ولیدې، چې هېڅ وخت به مې د دوی خوشالي له یاده ونه وځي...

کله چې له دې دروازې څخه ووتلم، بیا مې شا ته هم ونه کتل، هرڅه بدل شوي و، هیله من وم او د ژوندي پاتې کېدو احساس مې درلود، که څه هم اووه کاله وخت مې په ډېرو ستونزو او کړاوونو کې تېر کړ، خو اوس مې پرېکړه کړې وه او د خپلو ماشومانو له پاره مې د پلار توب او ژوند تصمیم نیولی و، ډېر وخت یې ونیوه څو خپل ځان ته قناعت ورکړم او د ټولو کړاوونو سره سره د خپلې ټولنې له پاره چې په ډېره ماتېدونکي حالت کې واقع ده گټور واقع شم او لور مې هم پرما وویاري.

زه یې خپل کورته راوستم، خوږ او مهربانه پلار مې چې زه یې ډېر مندوی او احسانمند یم زما د ماشومانو د درس ویلو له پاره یې په کارته چهار کې یو اپارتمان نیولی و، لومړی ځل و چې خپل نوي کورته راتلم، نیرو مشر زوی مې له اپارتمان څخه را ښکته شوی و او زما راتگ ته یې د انتظار

شېبې شمېرلې، ځکه مور يې ورته ويلې و: «پلار دې راځي روغ شوی دی». دېر اوږد وخت او ليرېوالي هغه له ماڅخه بيخي بې گانه کړی و، دېره موده وشوه چې د خپلو ماشومانو مخونه مې نه و ښکل کړي او د هغوی له ښکلې مينې، عطرو او عاطفې چې د ژوند کولو له پاره يې هيله راکوله محروم وم.

لومړی هاشم ماما نورو په خپل غېږ کې واخيسته ښکل يې کړ، چې وروسته يې زما خواته خپل ورک او ناروغ پلار ته په معصومه خېره راپام شو، کله مې چې وليده خپل ځان ته کم راغلم او د وجدان له عذاب سره مخ وم زړه مې کېده چې وژاړم، ستونی مې ډک و، په غېږ کې مې واخيست، کلک کلک مې ښکل کړ او د بدن عطرناکه بوی مې يې حس کړ، لکه څرنگه چې د «کووېډ۱۹» ناروغ دېر اکسيجن اخيستلو ته اړتيا لري، زما سره هم همداسې احساس مل و.

کله چې کورته د ننه شوم، مور مې، مېرمن مې او خور مې زما په ليدو سره دېر احساساتي شوي وو، کورته بېرته زما راتگ پر خپلو ماشومانو باندې زما بغض له مينځه يووړ، هر يو مې په غېږ کې ونيوه او د يوازېتوب د ترخو ورځو په خاطر مو په گډه سره وژړل، زده کړو مې له ژوند نه کډه کړې وه او په کافي اندازه د مور د لاس له پخلي او د مېرمنې له مينه ناکې غېږې څخه لرې پاتې شوی وم.

د وخت او حالاتو غوښتنه وه چې هرڅه بايد له سره پيل کړم، پوهېږم چې د هغه شېبو جبران چې نه وم اصلاً ممکن نه دی، خو هوډمن وم چې د کورنۍ د خوښۍ له پاره مې له دېرې کوچنۍ هڅې هم درېغ ونه کړم، درد مې گاللی و، مات شوی وم، دېر دردونه مې چوپه خوله تر پلونو لاندې، د روغتونونو د دوه نفره چپرکټونو پرسر تېر کړي وو، کله مې چې فکر کاوه او

سترگې به مې پټې کړې نو په یاد به مې راغلل چې زر ځلې مړ شوی یم او بېرته خپل ژوند ته راگرځېدلی یم، خپل ځان او هغه شېبو ته چې ما بې ځایه تېرې کړې وې ډېر خوابدی کېدم.

ډېره سخته او د ننگ خبره ده چې یو څوک د شهرت له هغه اوج څخه دومره ژر پر ځمکه پرېوځي چې حتا شخصیت ته یې زیان ورسېږي، دا هر څوک نه شي زغملی، خوزه له هغو سختیو تېر شوی وم او پر ځان مې ویاړ کاوه، چې تر دې ځای پورې مې ځان را ورساوه او بالاخره مې لاس د ژوند روښانه گهځ ونیوه.

بهمن زما د ماما زوی دی، نوموړي له ماسره په ژوند کې ډېره مرسته او همکاري کړې ده، لومړی ماته یو ډېر ښه مبابیل واخیست، څو وکولای شم ټولنیزو رسنیو ته سر ورنښکاره کړم، له یوې مودې وروسته مې د عامې روغتیا وزیر ته یو پیغام (مېسج) ولېږه، فکر مې کاوه چې امکان لري ځواب را نه کړي خو بالاخره یې ځواب را کړ او څو ورځې وروسته یې کاري دفتر ته ورغلم، زما یې ډېر قدر او عزت وکړ.

ورته ومې ویل: له بې کاري څخه ډېر سخت ځورېږم، اووه کاله بې کاري زه ډېر مات کړی یم خو که کوم مصروفیت راته پیدا شي کولای شم بېرته متحرک شم، یواځینې څیز چې د روږدیتوب له پرېښودو وروسته د یوه روږدي له پاره با ارزښته دی هغه د یوې بوختیا او کار پیدا کول او له بې کاري څخه خلاصون دی.

ښاغلي وزیر صیب زه د عامې روغتیا وزارت د عامه اړیکو دفتر کې د کار کوونکي په توگه په دنده وگومارلم، وروسته له هغه مې خپل کار پیل کړ، ښاغلي سعیدالدین جامي زما رئیس او ښاغلي توحید شکوهمند په دفتر

کې له ما څخه ډېر ښه هرکلی وکړ، ما هېڅکله هم ونه شوی کولا چې د روغتیا له وزیر ښاغلي «ډاکټر وحید مجروح» څخه د دې کار په پار مننه وکړم... ښه خبره داده چې دلته د نوموړي له ټولو مرستو مننه او قدرداني وکړم، ځکه د هغه نظر، ملاتړ او هڅونې زما ژوند بدل کړ او د دې سبب شو خو نوی ژوند پیل کړم...

همدا ژوند دی چې د سترگو په رپ کې له ستونزو او خوښیو سره تېرېږي، په هر حالت کې چې وو، موږ باید د مثبت او ښه ژوند په لټه کې واوسو، کلونه زحمت باسو خو یو شی له موږ څخه جوړ شي خو وروسته په یوه توطیه او یا کومه خبره باندې ټول په ایرو بدلوو، چې جبران یې شاید په ژوند کې ډېر سخت وي، ایا څوک به وروسته له اعتیاد - روږدیتوب څخه خپل کورته بېرته وگرځي که نه؟ دا تردېره د انسان په چانس او استقامت پورې اړه لري، ما خپله ولیدل چې زموږ د سترگو پروړاندې ډېری خلک د روږدیتوب له ډېر ژور درد څخه د کثافاتو او تر پلونو لاندې مرداریو کې خپل ژوند له لاسه ورکړ... ستاسو درنو لوستونکو له پاره زما خبره او پیغام دادی چې د خپل ځان او کورنیو په وړاندې مو ډېر مسؤلیت منونکی چلند وکړئ، ځکه چې کوچنی تېروتنه تاسو د ژوند تیارو او بدبختیو ته بیایي او عادي ژوند ته د بېرته راگرځېدو له پاره بیا شاید ډېر کم چانس ولری، خپل راتلونکی جوړ کړئ او پر خپل ژوند باندې مسلط واوسئ، ستاسو قصدي بې پروایي او سرغړونې کولای شي چې هرڅه درڅخه واخلي او بالاخره د دنیا او اخرت له ذلت سره مخامخ شی.

پای

نستوه نادري

نستوه د ملگرو له نظره

نستوه نادري

ډیر خلک له دې نوم سره د نورین ټلويزيون له لارې آشنا شوي دي. زه هم ورسره له همدې ادرسه آشنا شوی يم، زه يې د دې زمانې په مقطعي شخصيت نه تم کېرم، ځکه چې ټول ورسره آشنا ياست. زه چې له نستوه سره کومه عاطفي اړيکه لرم هغه له روږدي کېدو او رغېدو وروسته اړيکه ده. يو زوی نستوه، يو پلار نستوه او بالاخره يو قهرمان نستوه!

ممکن دليل به يې دا وي چې زه هم د يوې لور او زوی پلار يم؛ همدا راز مېرمن لرم، په همدې خاطر پوهېږم چې يوه پلار او خاوند ته د راجع مسولیتونه څومره سنگين او درانه دي.

ما چې کله د نستوه نادري (پل سوخته آخر دنيا) کتاب په کومه شپه لوست، له پيله ورسره وم، د روږدي کېدو داستان يې دومره تريخ او له کړاوونو ډک و، چې له ده سره مې يوځای ژړل... پل سوخته ته نږدې په موټر کې د لوږې او بې وسۍ له لاسه د ترمو اوبنکو تاو يې زما روح ته ټکان ورکړ، په روغتون کې مې يې تر خيږنې کمپلې لاندې سلگۍ اورېدلې، ما يې د نيایش، نورو او وريندارې په حق کې د وجدان په پنجره کې د ملامتياوو د منلو کړيغې اورېدلې، د بيا رغېدو د فولادي ارادو، ماتو او بيا ارادو قوت مې يې حس کاوه... خلاصه هر درد يې دردولی يم او بالاخره د رغېدو بريا ته مې يې د خوشالۍ اوبنکې توی کړې او د نستوه کلک هوډ ته له زړه سلامي شوی يم، افرين مې ورباندې وويل.

زه د نیایش، نیرو، ورینداری او کورنی لپاره بیا ژوند ته راستون شوی
نستوه پېژنم، هو یو قهرمان او گل نستوه نادري!

کتاب مې نیمه شپه خلاص کړ. د حیرانتیا، خفگان، خوښی... نه پوهیږم
څه ډول احساس مې کاوه خو په پای کې یوه خبره روښانه شوه چې افرین
نستوه! ارمان مې کاوه چې ای کاش همدا اوس دلته راسره وای چې ښه
کلکه غیره مې ورکړې وای، په اوږو مې تپولای وای او ښه ډیر مې ورته
ژړلي وای، ښه ډیر شاید د بریا لپاره یې او یا شاید د هغه وخت د جبران
لپاره چې هېڅوک ورسره نه وو چې اوبنکې یې ور پاکی کړې وای...

عمر ستانکزي، د نستوه صیب همکار او اوس د (پل سوخته آخری دنیا)
ژباړن ته مې مېسج وکړ چې غواړم نستوه صیب له نږدې ووينم. ویل یې په
دواړو سترگو سبا راشی. سبا ورغلم، تلوسه مې وه چې ژر ورورسېږم، په غیر
کې یې ونیسم او ورته ووايم: {مننه نستوه صیب}، ډیره مننه! په زړه کې
مې ورته د درناوي موجونه په خپو وو، ورورسېدم، خو له بده مرغه په لید
یې بریالی نه شوم، ځکه نوموړی په شمشاد تلوېزیون کې مېلمه و، ځینې
کتابونه مې له ځان سره وړي وو، ستانکزي صیب ته مې وروسپارل - سلام،
مینه او درنښت مې ورته امانت پرېښودل.

بیا خبر شوم چې زموږ ځوان او تکړه ژباړن عمر ستانکزي یې کتاب
ژباړي. خوښ وم بیا قسمت وگوره چې دلته د نستوه صیب لپاره د زړه د
خبرو د لیکلو فرصت راته مساعد کړای شو. د نستوه نادری په اړه ډیر څه
لیکل کېدای شي، واقعاً ناممکن یې ممکن کړي او شخصاً زه ورته ډېر
احترام لرم، هیله ده ځوانان د نستوه صیب هوډ د خپل ژوند الگو وگرځوي

پل سوخته د دنیا پای | ۱۵۹

او د ژوند سختیو ته زړه ونه غورځوي؛ سمه ده ژوند به سخت وي خو که د
نستوه صیب غوندې هوډ ولرو بریا به زموږ وي.

په پای کې له محمد عمر ستانکزي مننه کوم چې یاد اثر یې په دومره
کم وخت کې را پښتو کړ.

کور اباد!

منډې، مبارک او لا بریاوې

منتشر شاهي

د ترلاسه کولو ادرسونه:

پکتیا

- روحاني بابا کتابپلورنځی / ۰۷۹۲۰۴۸۰۳۲
- ماشالله کتابپلورنځی / ۰۷۸۹۶۳۱۴۲۴
- علمي کتابپلورنځی / ۰۷۷۴۰۰۰۵۸۴
- دوست کتابپلورنځی / ۰۷۸۰۵۱۱۱۱۶

لوگر

- عتیق الله نيازي کتابپلورنځی / ۰۷۲۲۳۳۴۹۴

غزني

- انصاري کتابپلورنځی / ۰۷۸۶۱۸۰۱۵۸
- جدید کتابپلورنځی / ۰۷۸۸۱۰۱۰۷۱
- امام غزالي کتابپلورنځی / ۰۷۱۴۵۳۸۶۱

زابل

- حفيظي کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۰۳۵۸۸۸
- خير خواه کتابپلورنځی

پکتیکا

- مجاهد کتابپلورنځی / ۰۷۲۲۸۸۹۹۳
- پکتیکا کتابپلورنځی / ۰۷۷۵۵۰۶۸۸۸
- شال کتابپلورنځی / ۰۷۶۶۹۶۹۸۹۳

مزارشريف

- ثقافت کتابپلورنځی / ۰۷۷۰۵۸۹۹۹
- شمال کتابپلورنځی / ۰۷۸۲۵۲۸۶۹۴

کندوز

- مشال کتابپلورنځی / ۰۷۸۰۴۸۰۴۸۴

هلمند

- تاج منور کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۳۰۹۲۴۴
- گوهر کتابپلورنځی / ۰۷۴۴۴۴۴۰۷

پېښور

- کتاب کور / ۰۰۹۲۳۳۱۹۸۰۱۶۰۰
- قلم کتابپلورنځی / ۰۰۹۲۳۱۶۵۰۵۰۵۷۸

کوټه

- تکتو کتابپلورنځی / ۰۰۹۲۳۱۵۸۸۵۹۰۸۵

کابل

- سروش کتابپلورنځی / ۰۷۸۵۲۰۰۲۱۲
- اکسوس کتابپلورنځی / ۰۷۹۸۹۸۹۶۹۶
- علمي کتابپلورنځی / ۰۷۷۴۰۰۰۵۸۴
- بدلون کتابپلورنځی، احمدشاه بابا مېنه / ۰۷۸۶۷۱۷۱۲۸
- جرير کتابپلورنځی، احمدشاه بابا مېنه / ۰۷۶۷۵۰۶۱۰۶

کندهار

- مطالعه کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۸۹۹۶۹۰
- کروړ کتابپلورنځی / ۰۷۰۴۱۷۸۷۶۲
- صداقت کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۳۰۹۲۴۴
- رشاد کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۳۳۴۷۸۴
- افغان کتابپلورنځی / ۰۷۰۰۳۶۹۹۰۰

جلال آباد

- مومند کتابپلورنځی / ۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱
- میهن کتابپلورنځی / ۰۷۸۰۹۲۰۵۷۴
- ختیخ کتابپلورنځی / ۰۷۸۷۴۱۲۰۵۰
- يارکتابپلورنځی / ۰۷۹۷۱۳۱۶۱۷
- دوست کتابپلورنځی / ۰۷۸۰۵۱۱۱۱۶
- سهار کتابپلورنځی / ۰۷۶۷۰۴۸۹۰۸

خوست

- ژوندون کتابپلورنځی / ۰۷۸۰۵۹۰۵۴۴
- شيخ زاهد کتابپلورنځی / ۰۷۷۰۹۲۹۹۰۴
- لېوال کتابپلورنځی / ۰۷۷۷۱۳۸۲۳۷
- رنا کتابپلورنځی / ۰۷۷۶۴۱۸۸۹۲
- سباوون کتابپلورنځی / ۰۷۳۱۵۵۱۹۲۸
- قريشي کتابپلورنځی / ۰۷۷۱۹۵۰۳۰۱
- رحيمي کتابپلورنځی / ۰۷۷۷۰۷۲۲۱۰
- غازي کتابپلورنځی / ۰۷۷۷۰۰۹۶۳۶
- ولوله کتابپلورنځی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**